

بسم الله الرحمن الرحيم

MENÂHİL

Kitap İsmi:	GÖNLE DÜŞENLER
Yazar:	İbrahim GADBAN
Kapak Tasarım:	Grafigram
Baskı ve Cilt:	Sebat Ofset. Fevzi Çakmak Mah. 10449 Sk. No: 11 Karatay/Konya Tel: 0332 342 01 53
Matbaa Sertifika No:	74481
ISBN:	978-625-96156-5-3
Baskı Tarihi:	Kasım/2025

İletişim

İLM-İHÂL KİTABEVİ

Sahibiata Mah. Başaralı cd. No:6

Rampalı Çarşı no:12 Meram/KONYA

Tel: 0 541 834 02 73

www.ilmihalkitabevi.com

“Gönle Düşenler”

ibrahim qadban

İbrahim GADBAN,

Konya doğumlu olup, temel Arapça ve İslam ilimlerini Konya'nın muhtelif medrese hocalarından aldı. Daha sonra 2003 yılında Şam'a gitti ve orada bir taraftan el-Fethu'l-İslamî Üniversitesi'nde okurken, diğer taraftan da Şam ulemasının cami derslerine katıldı. Şam'dan döndükten sonra bir yandan talebe okutmakla uğraştı, diğer yandan da farklı alanlarda kitaplar kaleme almaya ve tercümeler yapmaya başladı.

Yayınlanmış tercüme ve telif eserleri şunlardır:

- 1- Abdullah İbn-i Mübarek
- 2- Anne-Babamla İlişkim Nasıl Olmalı?
- 3- Bir Dil Âfeti Olarak Ağız Bozukluğu
- 4- Bir Yaşam Biçimi Olarak "Lâ İlâhe İllallah"
- 5- Davacın Peygamber Olursa!
- 6- Dış Tesettürde Renk Meselesi
- 7- Hikmet Damlaları
- 8- İslam Dâvetçisine Önemli Notlar
- 9- İslam Hukuku Açısından Tekfir Meselesi
- 10- Kelime-i Tevhid'in Anlam ve Şartları
- 11- Lâ İlâhe İllallah Ne Demek Biliyor musun?
- 12- Mü'mine Hanımlara Nasihatler
- 13- Müslüman Kalabilmek İçin Nelere Dikkat Etmeliyiz?
- 14- Öğüt Alan Var mı?
- 15- Rahmetli Olmanın İpuçları
- 16- Ramazan Azığı
- 17- Rikatu'l-Kalb
- 18- Sanal Dünyadan Sosyal Hayata "Bir Demet Nasihat"
- 19- Sohbet Halkaları İçin Meclis Âdabı
- 20- Şakalaşma ve Mizah Anlayışımız Nasıl Olmalı?
- 21- Terapi Tadında Yazılar
- 22- Tevbende Samimi Olduğunu Nasıl Bilebilirsin?
- 23- Ticaret Ehli Müslümanlara Nasihatler

24- Ümmetin Terk Edilmiş Vazifesi

25- Vejetaryen Olmak İstiyoruz!

26- Yön Veren Yazılar - 1 -

27- Yön Veren Yazılar - 2 -

28- Yön Veren Yazılar - 3 -

29- Zilhicce Risâlesi.

Yayınlanmış tercümeleri ise şunlardır:

30- Cehennemi Tanıyor musunuz?

31- Peygamber Efendimiz'den 55 Altın Öğüt (Tercüme-Şerh)

32- Salih Amellerin Rızık Üzerindeki Rolü

33- Hicab Risalesi

34- Uzaklaşılması Zorunlu Olan Mescid-i Dıraların Niteliği

35- Bir Şirk ve Riddet Tâifesi Şia

36- İslâm'a Göre Kadınlarla Tokalaşmanın Hükmü

37- Kırk Hadis/Erba'în-i Neveviyye

38- İbtâlu't-Tendîd

Yazarın, farklı İslâmî dergilerde yazı ve makaleleri de bulunmaktadır.

Kitaplarının bazısını Faruk FURKAN mahlasıyla çıkarmaktadır.

Derslerini **arzusucennetolanlar YouTube** kanalında yayınlamaktadır.

Evli ve iki çocuk babasıdır.

"Gönlü Düzenler"

Elinizdeki bu eser; yaptığımız okumalar esnasında gönlümüze düşen, zihnimizde iz bırakan, nükteli, dikkat çekici ve faydalı bulduğumuz bilgilerin kaydedilip yazıya geçirilmesiyle vücut bulmuş bir eserdir.

Siz değerli okuyucularımızın kalplerine derinlik katabacağına, zihinlerinde yeni ufuklar açacağına ve -en önemlisi- maneviyatlarını ciddi anlamda destekleyeceğine inandığımız için kitap haline getirerek sizinle de paylaşmayı uygun gördük.

Yazıların genelinin kısa ve öz oluşu sizi yanıltmasın; her bir yazı, üzerinde durup düşünmeyi ve derin bir şekilde tefekkür etmeyi gerektirecek niteliktedir. Bu sebeple kitabı bir solukta bitirmenizi değil, her gün birkaç başlığını okuyarak içselleştirmenizi tavsiye ederiz. Böylelikle öğrendikleriniz kalbinizde daha sağlam yer edecektir.

Rabbimizden niyazımız odur ki; bu çalışmayı kendi rızasına hâs ve hâlis kılsın, hem bize hem de siz değerli okuyucu kardeşlerimize faydalı eylesin.

Allahumme âmîn

BİR MAFYA BABASIYLA YAŞADIĞIM İLGİNÇ BİR ANI

Bundan tam on üç yıl önce, Konya'nın en işlek yollarından birisi olan Mevlana Caddesi'ndeki Fatih Çarşısı'nda kiralamış olduğum küçük bir bürom vardı. Bu büroda öncelikle halkalarda yapacağım derslerimi hazırlar, kalan zamanlarımda da ya tercüme yapar ya da kitap kaleme alırdım. Hatta “*La İlahe İllallah Ne Demek Biliyor musun?*” ve “*Ramazan Azığı*” kitapları bu dönemin iki tatlı meyvesidir.

Bürom gerçekten küçüktü. Bilgisayar masamı açtıktan sonra birkaç ziyaretçi gelecek olsa içine ancak sığabiliyorduk. Cemaatle namaz kılacak olsak rahatça durmakta zorlanıyorduk. İşte küçücük bir yerd.

Küçük olmaya küçüktü ama gönlüme sorarsanız uçsuz bucaksızdı. Oraya gittiğimde kendimi ıssız çölde engin bir vâhâya düşmüş adam misali bir hâlet-i ruhiye içerisinde hissediyordum. Çarşının bizi yalnızlaştıran iğrençliklerinden olsa gerek orayı “*kurtulmuş bölge*”, kendimi de “*kurtulmuş er*” gibi görüyordum.

Kurtulmuş bölge gibi deyince, sakın ha orayı çok müreffeh bir mekân olarak hayal etmeyin. İçeri baktığınızda nezaret-haneden farksızdı. Karanlık, basık, iç karartıcıydı. Duvarlarının rengi tıpkı mapus odalarınıninki gibi hardal sarısı olduğu için, oraya ilk defa teşrif edenlerin yüzüne derin bir kasvet tokadı yapışırdı. Gündüzün en aydınlık vakitlerinde dahi lamba yakmadan bir şeyleri görmemiz mümkün değildi. Ama

ne derseniz deyin, bütün bu olumsuzluklarına rağmen orası benim dünyamda aydınlık ve nurlu bir mekândı.

Dışa bakan penceresi olmadığını söylemedim herhalde. Evet, dışa bakan bir penceresi bile yoktu! Hani “dört duvar arası” derler ya, sanki bu tabir adeta bura için vaz edilmişti. Ama ne yalan söyleyeyim, benim Tevhidî camiada ve İslamî çevrelerde tanınmam orada kaleme aldığım “*La İlahe İllallah Ne Demek Biliyor musun?*” kitabından sonra olduğu için orası benim içim bambaşka bir yer sayılıyordu.

Hâsılı, ömrümün en verimli ve en güzel yıllarından ikisi orada geçmişti diyebilirim.

İşte böylesi bir yerdi benim o güzel bürom...

Büromun bulunduğu yerin tam çaprazında, Haznevî Tarihî katı'na bağlı Yunus abinin sade ve mütevazı bir çay ocağı vardı. “Çay ocağı” dediğime bakmayın, aslında tam da dervişlerin arayıp bulamadığı bir dergâh gibiydi! Bir dergâh olsa olsa bu kadar dolar, ancak bu kadar sûfiyle âbad olurdu! İnanın, içerisinde müşteriden çok zikir meclisi arayan sûfiler, yârenlerle mülâki olup höykürmek için fırsat kollayan dervişler bulunurdu. Onların deyimiyle bu çay ocağı “*ihvân meclisi*”ydi.

Çay içmek için gelenler her an kendilerini bir zikir ortamında bulabilir, hatta arada bir ne idüğü belirsiz nârâ atanların çığlıklarıyla irkilebilirlerdi. İşin aslı ben de bazen çay içmeye gittiğimde kendimi bir anda bu meczup alayının nârâları arasında bulabiliyor ve daha bir şeyler demeye fırsat bulmadan –ki o anda bir şey deseniz de anlamıyorlar zaten– öylece kalakalıyordum.

Dükkân sahibi Yunus abi; dini değerlere önem veren, ilme ve ilim ehline hürmet eden, özellikle de zikirlerine özen gösteren bir sûfiydi. Çok candan ve samimi tavırlı bir abiydi. Do-

ğulu olduğu ve medrese ehlinin yanında bulunduğu için olsa gerek, farklı görüşten bile olsa ilimle uğraşan herkese son derece hürmet ederdi. Bu manada bana da hürmette kusur ettiğine hiç şahit olmadım desem yalan söylemiş olmam.

Dediğim gibi, bu abimizin cemaat arkadaşları sürekli onu dükkânında ziyaret eder ve “Bizi gören ne der, duyan ne düşünür?” diye aldırış etmeden ara ara herkesin işiteceği yükseklikte çay ocağının içinde cehren zikir çekerler, –benim tabirimle– höykürürlerdi. Yunus abi, medrese ilimleriyle uğraştığımı bildiği için cemaat arkadaşları geldiğinde beni de dükkânına çağırır ve biraz İslamî mevzular konuşturmak, biraz da –siz buna “hakikatte” de diyebilirsiniz– tartıştırmak için bizleri bir araya getirirdi. Ben de bunu kendi açımdan bir tebliğ fırsatı olarak değerlendirdiğimden onu kırmaz, yanına gider, bir yandan çay içerken bir yandan da başta tarikatların hataları olmak üzere genel manada tevhid ve şirk meseleleri üzerinde konuşurdum.

Günün birinde yine böyle bir ortam oluşmuştu. Bir anda kendimi Haznevî tarikatının 8-10 üyesiyle birlikte meselelerin tam ortasında bulmuş, bir yandan çaylarımızı yudumlar-ken bir yandan da kendiliğinden açılıveren Tevhidî meseleleri konuşmaya koyulmuştuk. Ancak o gün orada kendisini daha önceleri de birkaç kez gördüğüm, bununla birlikte onlara hiç benzemeyen; giyimi, kuşamı ve tarzıyla onlardan farklı olduğu her halinden belli olan bir amca da bizimle birlikte oturuyordu. Yaşı o gün için tahminime göre 60-65 arasındaydı. Üzerinde uzun bir redingot, kafasında bizim “Ecevit Şapkası” diye bildiğimiz bir denizci kasketi, elinde de özenle dizildiği dikkatlerden kaçmayan uzun imameli el yapımı güzel bir tesbih.

Duruşu, oturuşu ve tavırlarıyla âdeta “Akıllı olun ha!” mesajı veren bir mafya liderini andırıyordu.

Ne bilirim, meğerse adam gerçekten de bir mafya lideriy-miş!

Daha sonraları öğrenecektim bunu. Ama keşke öğrenme-seydim!

Niye “Keşke öğrenmeseydim!” dediğimi ilerleyen satırlar-da anlayacaksınız.

Devam edelim: Amca, ayak ayaküstünde, bir yandan ağır ağır kahvesini yudumluyor, bir yandan da sûfilerle aramda geçen hararetli konuşmalara çaktırmadan kulak veriyordu. Amcanın kim olduğunu ne ben biliyordum, ne de oradaki birçok kimse. Sadece sıradan bir müşteri zannediyorduk. Ama öyle değilmiş.

Öyle olmadığımı birazdan anlayacaksınız.

Sohbet hoş bir şekilde devam ederken ara ara hararetlen-miyor değildi. Zira konuşulan mevzular herkesin dikkatini çekiyor, alakalı alakasız herkesin kulak kabartmasına sebep oluyordu. Aslına bakılırsa Tevhid böyle bir şeydir. Eğer hak-kını verebilsek, bütün gündemleri yok eder ve sadece kendi-sinin konuşulmasını sağlar. Ama gelin görün ki bizim gerek-siz tavır ve yaklaşımlarımız Tevhidin bu yönünü örtbas edi-yor.

İşte, biz hararetli bir şekilde konuşup tartışırken, amca kıvrak bir şekilde söz aldı ve babacan bir edayla:

“Bakın hemşerim! Bu hoca doğru söylüyor. Ben de ona ka-tılıyorum. Siz yanlış konuşuyorsunuz” deyiverdi.

Ben, onca insanın içerisinde derin bir yalnızlık hissine bü-rünmüş haldeyken, amcanın bu çıkışıyla, tıpkı bilmediği bir şehirde yapayalnız dolaşırken bir anda tanıdık bir simanın müşfik sesiyle kendine gelerek mutlu olan garip bir yolcu mi-

salı, sevinivermişim. İnanın, o an nasıl bir mutluluk hissettiğimi anlatamam.

Amcanın bu çıkışıyla bana ayrı bir cesaret geldi ve konulara daha iyi asılmaya başladım.

En nihayetinde sohbet sona ererken amcanın yanına geçtim ve birazda o cesur çıkışının verdiği samimiyetten kaynaklı olarak amcaya küçük bir elense çekerek –kim olduğunu bilsem el ense çekmek şöyle dursun, tokalaşmayı bile bir kere daha düşünürdüm– *“Amca sen ne dedin öyle ya! Maşaallah! Seni tebrik ediyorum. Gerçekten sen de benim gibi mi düşünüyorsun?”* dedim.

Sonra biraz dertleşmek, biraz tanışmak, biraz da fikirlerindeki netliği tespit etmek için onu büroma davet ettim.

Amca beni kırmadı ve oradaki sohbeti noktalandırdıktan sonra davetime icabet ederek büroma geldi. Büromda da âdetinden ödün vermeden sade bir kahve istedi.

Kahveler çabucak geldi. Tabi getiren de Yunus abiydi. Sanki amcanın orada olmasından rahatsız olduğunu hissettim. Ama bir şey bilmediğim için çok da umursamadım.

Bir taraftan kokusuyla kafamızın dağınıklığını yok eden kahvelerimizi yudumlarken, bir taraftan da –kısmen– tanıştık. “Kısmen” diyorum; çünkü onun hakikaten kim olduğunu daha sonraları öğrenecektim. Amca bana ismini tam olarak ve doğru bir şekilde verdi ama ben işin orasında olmadığım için onu sıradan bir zat gibi değerlendirdim. Gerçekten de ismi o an için bende hiçbir şey çağrıştırmamıştı. Ben ne bilirdim onun ahâli arasında çok meşhur ve bilinen bir adam olduğunu! Aslında ben de biliyormuşum onu da işte o an buna odaklanmadığım için es geçmişim. Ama zaman bana öğretecekti amcanın gerçek kimliğini!

Neyse, gel zaman, git zaman amca her çarşıya uğradığında artık beni de ziyaret eder olmuştu. Yanıma geldiğinde müsaade istiyor, buyur edildikten sonra kahve eşliğinde benimle uzun uzun konuşuyordu. Şaka bir yana, adamcağız gerçekten de muhabbet biriydi. Hikâyeleri çoktu. Anlattıkları ilginçti. Belli ki hayattan tecrübesi vardı.

Bir ara sebebini söylemeden tam yirmi yıl kadar cezaevinde yattığını çıtlattı. Tabi, ben de nedenini sormadım. Çünkü racon böyledir. Kendi isteğiyle anlatmadığı sürece bir adama hangi cürmünden dolayı cezaevine düştüğü sorulmaz.

Sohbetin bir yerinde:

“Amcacım, kitap okur musunuz acaba?” diye sordum.

“Hocam, yıllarca cezaevinde kalan bir adam kitap okumaz mı, kitap okumayı sevmez mi hiç?” diyerek okkalı bir cevap verdi.

İşin aslı buna çok sevinmiştim. Tam da aradığım cevabı bulmanın zevkiyle ona hemen “*Davacının Peygamber Olursa*” ve “*La İlahe İllallah Ne Demek Biliyor musun?*” kitaplarını veriverdim. Okuyacağına dair güçlü bir kanı oluşmuştu bende. Nitekim öyle de oldu.

Aradan kısa bir zaman geçmişti ki, oturduğumuzda amca kitapları okuduğunu söyledi.

İşte bu benim beklediğim ândı. Hiç zaman kaybetmeden:

“O zaman amcacığım, bazı mevzuları daha kolay ve daha net konuşabiliriz” dedim ve hiç vakit kaybetmeden Tevhidî mevzuların can alıcı noktalarını bir bir masaya yatırdım.

Tabi, ben o ana kadar amcanın gerçek kimliğini bilmiyor olmanın verdiği rehavetle olsa gerek, onunla hâlâ çok rahat konuşuyor, tabir yerindeyse ağzımı sallaya sallaya dertleşmeye, tartışmaya devam ediyordum.

Amca aslında anlattığım her şeyi teorik olarak kabul ettiğini söylüyordu; ancak bazı mevzularda “Ama hocam” diyerek araya girdiği için hakikatte farklı düşündüğünü hissediyordum.

Ben her seferinde:

“Amca, bırak artık ama demeyi. Bak, meseleler güneş gibi apaçık ortada. Daha neyin amasını söylüyorsun?” desem de, o her orta yaşlı vatandaşın klişeleşmiş itirazı olan:

“Sizin bilmediğiniz meseleler var. Bu işler dışarıdan göründüğü gibi değil. Daha gençsiniz, hararetlisiniz, hele bir kırkınıza gelin, değişirsiniz...” tarzında şeyler söylüyordu.

Görüşmelerimiz ve sohbetlerimiz bu şekilde devam edip gitti...

Bu ziyaret ve sohbetlerin fazlalaşması Yunus abinin dikkatini çekmiş olacak ki, bir gün yanıma gelerek:

“Seyda, dedi, –medrese okumuş olduğum için bana böyle hitap ediyordu– sen bu amcayla çok sık görüşmeye başladın, aman ha dikkatli ol! Bu adam birçok cinayeti olan sabıkalı biri! İyidir, hoştur; ama tehlikelidir. Etrafı çok şerli insanlarla doludur. Allah korusun sana da bir zarar gelir. İstersen fazla samimiyet kurma!”

“Hoppala! Şimdi mi söylenirdi bu Yunus abi? Önceden uyarıydın ya! Hem madem bu kadar tehlikeliydi, senin dükânında ne işi var? Ayrıca benim tanışmama da dolaylı olarak sen vesile olmadın mı? Problem olursa asıl sorumlu sen o zaman” diyecektim, diyemedim tabi.

Tüm bunları derin bir âh ile içimden geçirdim. Neymiş, amca tehlikeliymiş, birçok cinayeti varmış, adam vururmuş...

Ya beni de vursaydı! Öyle ya anlattığım mevzular öyle yenilir, yutulur cinsten değil ki. Adamın tüm geçmişini siliyor, nefse ağır geliyor, bazen de bam teline dokunuyor...

Bunlar adam vurdurtmaz mı?

Valla, vurdurtmak ne söz, öldürtür bile!

Hele ki adam vurmayı adet haline getirmiş böyle bir amca için!

Neyse, bir yandan bunları düşünürken bir yandan da içimde uyanan derin bir merakla hemen soruverdim:

“Abi, kimmiş bu amca ya? Ben onu normal biri gibi düşünmüştüm.”

“Yok hocam, dedi, öyle değil! Bu adamı bütün Konya tanımır. Cinayetleriyle meşhurdur. Zalımın biridir. Çoooook tehlikelidir!”

Subhanallah! Ağzını doldura doldura anlatıyordu. Sanki yüreğime korku salarak beni adamdan uzaklaştırmak için döşeniyordu.

“Abi sen beni korkutmaktan hoşlanıyor musun ya! Sanki bundan zevk alıyormuşçasına nasıl anlatıyorsun öyle!” diyecektim, yine diyemedim.

Ama şöyle dedim: “Yunus abi, mademki onu bütün Konya tanıyor, niye ben tanımıyorum?”

Öyle ya, ben de bir Konyalıydım. Yıllardır bu şehirde yaşayan biri olarak bilirdim herhalde.

Demez olaydım!

O dediği için midir bilmem ama amcanın ismini ve soyadını söyleyince hemen tanıyıverdim.

Nasıl tanımam ki?

Körpecik bir çocukken kulaklarımız bu amcanın ve adamlarının nasıl adam vurduğunun, nasıl adam dövdüğünün hikâyeleriyle cınlar dururdu. Çocuklarıyla aynı okulda okumuştuk. Aynı bahçede oyunlar oynamıştık. Mahallemizin çocukları birbirlerine onun kabadayılık hikâyelerini anlatır, tehlikeli olduğu için onun çocuklarıyla asla kavga etmemeleri gerektiğini birbirlerine telkin ederlerdi. Okulumuz onun evinin yolu üzerinde olduğu için oradan gelip-geçerken her zaman biraz ürperti, biraz da –ne yalan söyleyeyim– özentî duyardım. Sürekli nasıl adam dövdüklerini, nasıl adam vurduklarını hayal ederdim.

Evet, ben Yunus abinin bahsettiği bu amcayı tanıyordum. Hem de çok iyi tanıyordum. Sürekli cezaevinde olduğu için onu hiç görmemiştım; ancak çocuklar arasında kulaktan kulağa aktarılan sergüzeştî hayatıyla onu biliyordum. Hem de çok iyi biliyordum. Benim yaşlarımda olan her Konyalı da onun adını mutlaka duymuştur.

Aslında Yunus abinin bana söylediği bu isim ile amcanın ilk tanıştığım da bana söylediği isim aynıydı. Amca bana farklı bir isim söylememişti.

Niye o zaman idrak edememiştım?

Demek ki olayların akışı kimi zaman bazı hakikatleri algılamada insanı yanıltabiliyor.

Velhasıl, Yunus abi bana amcanın kimliğini söyleyince, ne bileyim içimde bir ürperti, bir endişe hissettim. Acaba bu adam bize de sıkıntı veriy miydi? Anlattıklarım dan rahatsızlık duyarak bizi de düşman bilir miydi? Zaten bir dünya sıkıntım ve düşmanım vardı, bu adamla birlikte sıkıntılarım ve düşmanlarım artar mıydı?

Bu endişeli sorular bir süre beynimde yankılandı, durdu.

İşin garibi, ilerleyen süreçte kader beni bu amcanın küçükken tanıdığım oğluya tekrar karşılaştıracak, ona da birkaç kez tebliğ yapma olanağı sağlayacaktı. Hem de çocuk davayı net olarak anlayıp, öğrendiklerini gerek babasına gerekse diğer aile fertlerine anlatarak evde fırtınalar kopmasına sebep olacaktı.

Ortada yine bizim adımız geçecekti.

Endişe etmekte haklı değil miyim?

“Âhh amca!” dedim, keşke seni bilmeden anlatmaya devam etseydim. İnsan karşısındakinin kimliğini bilmeden daha güzel anlatıyor, daha samimi diyalog kuruyor, daha güzel ortamlar oluşturuyor... Keşke böyle devam etseydi.

Şimdi kendime soruyorum:

- Acaba ilk tanıştığımızdaki gibi amcaya elense çekebilecek miydim?
- Acaba çok açık bir şekilde anlatmaya devam edebilecek miydim?
- Acaba aynı samimiyetle latifeler yapacak, yeri geldiğinde sesimin dozajını yükseltebilecek miydim?

Her ne kadar tebliğ ve davette muhatabın kimliğini bileerek anlatmak daha etkili olsa da, bazı durumlarda muhatabı bilmemek bence daha iyi oluyor. Tıpkı şu anda olduğu gibi...

Ama her şeyde Allah'ın bir muradı ve müdahalesi var, bunun farkındaydım.

Ben bir kere amcanın adını öğrenmiştim artık. Oflamanın, puflamanın, sıkıntı yapmanın faydası yoktu. Olan olmuş, geçen geçmişti. Bundan sonra olması gerekenlere odaklanmalıydım.

Buna rağmen amcanın kim olduğunu öğrendikten sonra yanıma her geldiğinde artık onunla çekinerek konuşmuştum. Hatta neredeyse el sıkışmaya dahi endişe eder hâle gelmiştim.

“Âhh be Yunus abi!” dedim içimden, adamı tanıtmanın zamanı mıydı şimdi? Keşke gelmeseydin de bir şeyler söylemeseydin!

Ancak unutmamak gerekir ki, her şeyde Allah’ın bir hikmeti var. Bu hikmet bazen bize kapalı kaldığı için olayların arka planını göremiyoruz.

“Neyse” diyor ve bu derin mevzulara girmemek için devam ediyorum.

Amcanın birkaç oğlu vardı. Onlar da aynı yolun yolcularıydı. Yani babalarının yolunda ilerlemişler ve böylelikle aşağı-yukarı hepsi ya bir cinayete ya da kirli bir işe bulaşmış. Böyle olunca da toplum tarafından o kötü yaftayla yaftalanmışlardı. Lakin kalplerin sahibi Allah ya, çocuklarından bir tanesinin kalbini Tevhid meylettirmişti. Ebu Zer gibi bir vurguncuya hidayet eden Allah, elbette bu arkadaşlar gibi adı cinayetlere karışmış insanlara da hidayet vermeye kadirdi.

Ben az önce size onlardan bir tanesine tebliğ yaptığımdan bahsetmiştim ya, işte o kardeşimiz, içinde bulunduğu bataklıktan bir nebze de olsa kurtulmuş, gerek beni, gerekse Tevhidî camianın diğer hocalarını dinlemeye başlamış ve yeni bir arayışa kapılan her insan gibi bizim mahallenin adamlarıyla tanışarak muvahhid çevreyle hemdem olmuştu. Müslümanlarla görüşmelerini artırdığı için doğal olarak gündemi de değişmiş, konuşmalarının merkezine artık “Tevhid” ve “Şirk” mevzuları girmişti.

Tevhid bir kıvılcım gibidir; girdiği her samanlığı anında aleve verir. Bu kardeş de aldığı Tevhid kıvılcımıyla bir anda

evinin seyran olmuş samanlığını yakmaya başlamış, aile fertlerini Tevhide davet ederek bir anda evin huzurunu(!) kaçırmıştı.

Babası, evde olup biten bu durumdan rahatsız olmuş olacak ki, tıpkı bir aşiret lideri edasıyla “Bir daha bu evde böyle şeyler konuşulmayacak!” diyerek kesin bir tavırla direktif vermiş ve böylelikle o günden sonra ev ortamında bu tür mevzuların dile getirilmesinin önüne geçmiş.

Babasından ve onun ezici baskılarından ciddi manada çekinen bu kardeş, evde bir daha Tevhidî mevzuları dile getirmeye cesaret edemediği gibi, muvahhid kardeşleriyle görüşmeye ve onlarla aynı havayı teneffüs ettiği mescid ortamlarına gitmeye de cüret edemez olmuş.

Aradan uzun bir süre geçti...

Ben bu kardeşten de babasından da bir haber alamıyordum. Ne yapıyorlar, ne ediyorlar bilmiyordum. Ama çok kısa bir süre önce kardeşin babası olan o amcanın eski dosyaları nedeniyle yeniden cezaevine gönderildiğini öğrendim.

Düne kadar bildiğim sadece buydu. Ama olaylar bambaşka kaymış meğer.

Geçen günlerde yolda giderken bir kardeşle karşılaştım. Selamlaştıktan ve hal-hatır sorduktan sonra bu kardeş:

“Hocam” dedi, falanca amcayı hatırlıyor musunuz?

“Evet, hatırlıyorum” dedim. Onunla çok ilginç bir öykümüz var.

“İşte hocam, o amca şu anda cezaevinde ve anladığım kadarıyla Tevhidi kabul etmiş. Ziyaretine gidenlere de sizi sormuş, sizden söz etmiş.”

“Subhanallah! Gerçek mi diyorsun kardeş? Amca Tevhidi kabul mü etmiş?”

“Öyle anlaşıyor hocam. Haber de bir yanlışlık yoksa öyle.”

İnanamadım ve tekrar: “Şu bizim sürekli ‘ama’larla meseleleri geçiştiren, çocuklardan birisinin Tevhidden bahsettiğini duyduğunda kesin bir tavırla ‘Bir daha bu evde böyle şeyler konuşulmayacak!’ diyen filan amca mı?”

“Evet hocam.”

Bir kere daha “Subhanallah!” dedim.

İnanın çok, ama çok şaşırdım.

Konya’nın tanıdığı, herkesin kendisinden korkup çekindiği mafya lideri amca Tevhidi kabul mü etmişti şimdi?

“İnşallah” dedim ve haberin doğruluğu için Rabbime içten bir dua ettim. Sonrasında kardeşle sarılarak ve amcamıza bol bol selamlar göndererek oradan ayrıldım. Ama Allah da biliyor ya akşama kadar olayın etkisinden kurtulamadım.

Umarım haber doğrudur ve yine umarım amca bu mübarek davanın bir eri olmuştur.

Bu olayda amcanın hidayetine sevindiğim kadar beni asıl sevindiren bir başka nokta daha var.

Böylesi insanlar iman ettiğinde, onların etki alanında olan niceleri, tartışmasız bir şekilde liderlerini takip eder ve onlarla birlikte, belki de onlardan daha güçlü olarak kendilerini davalarına adanlar. Sa’d b. Ubade’yi, Sa’d b. Muâz’ı ve Üseyd b. Hudayr’ı hatırlayın...

Onlar iman ettiğinde akşamına kavimleri de iman etmişti.

O nedenle, bu tarz insanların etraflarına verecekleri faydayı azımsamamak ve onların bizim gibi insanların vereceği faydadan daha fazla fayda meydana getireceğini aklımızdan çıkarmamak gerekir.

Sizden bu amcamıza ve oğullarına samimiyetle dua etmenizi istiyorum.

Aslında bu konuda söyleyebileceğim başka şeyler de var ama şu an için bunları anlatmam belki doğru olmaz. Sadece bu olay bağlamında çok önemli gördüğüm şu hususu hatırlatıp yazıyı noktalayacağım:

Davet alanında Allah için ve ihlâsla ağzımızdan çıkardığımız hiçbir cümleyi boşa gitmiş sanmayalım. Çünkü ağzımızdan ihlâsla çıkardığımız her bir cümle, toprağa atılmış filizlenmesi beklenen taze bir tohum gibidir. Vakti geldiğinde toprağı çatlatır, filizlenir, fidan olur, ağaç halini alınca meyve vererek insanlığa fayda sağlar. Ama bu süreç bazen yıllar alabilir. Bu amcamızın gönlüne kimler Tevhidi anlatarak bir tohum ekmişse, inşaallah şimdi semeresini alacaklar.

Rabbim samimi kalbe sahip böylesi insanlara bir an önce Tevhidin güzelliğini gösterebilir ve konum sahibi insanların Tevhide girmesini sağlayarak Tevhid ehlinin sayısını artırsın.

ON OKUM OLSA, ONUNU DA SİZE ATMAM VÂCİPTİR!

Şîî Fâtımîler, Mısır'ı işgal ettiklerinde Allah'ın pak şeriatını değiştirip haramları helal, helalleri haram yapmışlar; Ramazan günlerinde açıktan içki içirmek ve mahrem kadınlarla evliliğin mubah olduğunu söylemek gibi birçok şenaati irtikâb etmişlerdi. Onlar gerçekten kâfir ve zâlim kimselerdi. Onların bu ifsatlarına herkes karşı çıkma cesareti gösteremiyordu; ama hamdolsun ki “dur” diyebilen yiğitler de vardı. Onlardan birisi meşhur fakih ve muhaddis “Ebu Bekir en-Nablûsî” idi.

Allah kendisine rahmet etsin, o, Şîî Fâtımîler'in kâfir olduğunu ve onlara itaatin asla caiz olmayacağını her fırsatta korkusuzca dile getiriyordu. Tabi onun bu söylemi Fâtımîler'in necis kulaklarına çoktan ulaşmıştı. Onu, sözde bir yargılamanın ardından şehid edene dek işkenceye tabi tutarak öldürdüler.

Bu mübarek âlimimizin efsanevî duruşuyla alakalı kaynaklarımızda çok güzel sahneler var ama ben onlar arasından sadece; âlimlerimizin hakkı nasıl da korkusuzca dile getirdiğini ortaya koyması ve ilim ehlinin bâtil karşısında nasıl bir duruş sergilemesi gerektiğini ifade etmesi bakımından çok önemli duran şu diyalogu aktarmak istiyorum:

Fâtımî kumandan Cevher es-Sıkıllî onu karşısına alır ve ona şöyle bir soru yöneltir:

—Ey Nabluslu adam! Duyduğumuza göre sen şöyle di-yormuşsun: *“Bir adamın yanında on tane ok olsa, bir oku Rumlara, kalan dokuz oku Fatımîlere atması vaciptir.”* Bu doğru mu?

Ebubekir en-Nablusî ona şöyle cevap verir:

—Hayır, bu doğru değil, ben böyle demedim. Bilakis ben şöyle dedim: *“Adamın yanında on ok olsa, o okların dokuz tanesini size, onuncusunu yine size atması vaciptir! Çünkü sizler dini değiştirdiniz ve sâlihleri öldürdünüz!”*¹

Bu konuşmanın ardından çarmığa gerdirilmiş ve başından başlanmak suretiyle derisi yüzdürülerek şehid edilmiştir...

Rabbim ona rahmet eylesin, ne kutlu bir ölümle bu dünya-yaya veda etmiş. Bakın bugün hâlâ onu hayırla ve rahmetle yâd ediyoruz. Bu gerçekten onun için büyük bir şereftir.

Gelelim sadede...

Bir zâlimin yüzüne yaptığı batılları haykırabilmek her ba-bayığidin harcı değildir. Bu gerçekten çok zor bir iştir. Ama şanlı İslam tarihimiz, zâlim sultanlar karşısında hakkı söyle-yen ve bununla onların bâtıllarına geçit vermeyen yiğit âlim-lerin destanlarıyla doludur. Bizim bu tavırları sadece bir “anı” olarak okuyup geçmemiz doğru değildir. Bizim bunlar-dan ders çıkarmamız, ibret almamız ve nefislerimizde bu yönde var olan eksiklikleri onlarla gidermeye çalışmamız ge-rekmektedir.

Dolayısıyla, âlimlerimizin, yeri ve zamanı geldiğinde hal-kın hakkı daha iyi anlayabilmesi için böylesi Rabbanî tavırları sergilemekten geri durmamaları icap etmektedir. Bu, elbette

¹ Aslı için bkz. Uluvvü'l-Himme, Mukaddem, sf. 278.

kolay bir şey değildir; ama Allah'ın yardımıyla imkânsız da değildir.

Rabbimden dileğim o ki, şu çağda yaşayan âlim ve davetçilerimize, bâtılın karşısında engin dağlar misali dik duran bu büyük âlimlerimiz gibi tavizsiz olabilmeyi nasip eylesin.

İŞTE İSLAM BUGÜN İZZET

KAZANDI!

Ömer radiyallâhu anh'ın hilafeti döneminde Bahreyn'lilerin çocuklarından bazıları topuz oyunu oynamaya çıktılar. O esnada Bahreyn'in başpapazı, oyun oynanan yerde ayakta duruyordu. Derken çocukların oynadıkları topuz yanlışlıkla göğsüne çarptı, buna sinirlenen papaz hemen topuza el koydu.

Çocuklar gelerek kendisinden topuzlarını istediler, ama papaz topuzu vermeyi reddetti.

Çocuklardan birisi çok masumane bir edayla:

“Muhammed aleyhisselam'ın adına topuzu senden istesem, sen mutlaka onu bana verirsin” dedi.

Rasûlullah'ın adını duyan mel'un papaz başladı Rasûlullah'a küfürler etmeye, hakaretler yağdırmaya...

Bunu işiten çocuklar hiç beklemeden topluca topuzlarıyla papaza vurmaya başladılar. Ölene kadar da vurmayı bırakmadılar.

Adamın ölmesi üzerine olay Ömer radiyallâhu anh'a intikal etti. Ne yapılması gerektiği kendisine soruldu. Davanın içeriğini inceleyince Ömer öyle bir sevindi ki, çocukların papazı öldürmesine sevindiği kadar ne bir beldenin fethine sevinmişti, ne de elde edilen bir ganimete...

Ve o müthiş sözünü söyledi:

“Küçücük çocukların yanında Nebilerine sövülüyor, onlar bunun için öfkelenip papazın kanını dökerek (dinlerine) yardım ediyorlar!

İşte İslam, bugün izzet kazanmıştır!”²

Bu rivayet üzerine hiçbir şey söylemeyeceğim; çünkü onun üzerine her hangi bir söz söylemeye veya en ufak bir bir iza-hat yapmaya gerek yok. Ben sizi bu rivayetin muhtevasıyla baş başa bırakmak istiyorum. Sadece yapmanızı istediğim bir şey var, o da şu: Bir süreliğine yalnız kalıp önce bu olayı, sonra o ortamı, sonra olayın kahramanları olan çocukları, sonra onların bu kutlu tavırlarını, en sonunda da bizim çocuklarımızın onların neresinde olduğunu derin derin düşünün...

Rabbim, Sen bize önce bu şuurda olmayı, sonra da bu şuurda olan çocuklar yetiştirmeyi nasip eyle! Aksi halde İslam bu asırda bizim elimizle gerçek izzetine kavuşamayacak.

² الآن عَرِّ الإسلام

Bkz. el-Müstetraf fi Külli Fennin Müstezraf, Şihâbeddin el-İbşîhî, sf, 472.

GEÇMİŞİ UNUT GİTSİN!

Hadis ehlinden Mesud b. Muhammed el-Hemedânî isminde bir zat vardı. Bu zat; insanları affetmesi, bağışlaması, kin gütmemesi ve onlara hoşgörölü davranması ile meşhurdur.

Özür dilemek için biri yanına gelecek olsa ona hemen:

الْمَاضِي لَا يُذَكَّرُ

“Geçmiş hatırlanmazmış” der ve onunla arasındaki defteri derhal kapatırdı.

O öldüğünde, birisi onu rüyasında gördü ve ona:

—Allah sana nasıl muamele etti, diye sordu.

O şöyle dedi:

—Allah beni huzurunda durdurdu ve bana:

“Ey Mes'ud!

الْمَاضِي لَا يُذَكَّرُ

“Geçmiş hatırlanmaz!” dedi, sonra da “Onu cennete götürün” buyurdu.³

Acaba biz de geçmişte kendileriyle problem yaşadığımız insanlara özür beyan ettikleri vakit “Geçmiş hatırlanmazmış” diyebiliyor muyuz?

³ Târîhu'l-İslâm, Zehebî, 12/1228.

ŞU NASREDDİN HOCA'YI ÂH BİR ANLAYABİLSEK!

Hikaye meşhurdur: Nasreddin Hoca bir gün samanlıkta iğnesini kaybeder, aramaya karar verir, ama iğneyi samanlıkta aramak yerine başlar avluda aramaya! Millet onun bir şey aradığını görünce sorar:

—Hayırdır hocam, ne arıyorsun?

Hoca:

—İğnemi kaybettim de onu arıyorum, der.

—Nerede kaybetmiştin, diye sorarlar bu sefer.

—Samanlıkta, cevabını verir.

İşte bir gariplik olduğunu anlayınca doğal olarak:

—Hocam, niçin orada aramıyorsun ya, derler.

Hoca:

—Orası hem karanlık hem de saman var, der...

Nasreddin Hoca'nın fıkra olarak anlatılan bu hikâyesini duymayanımız var mı?

Çok basit bir fıkra gibi anlatılsa da aslında çok önemli bir mesaj içermektedir. O mesaj da şudur:

“Aranması gereken şeyler, olması gereken yerlerde aranmalıdır.”

Bizler; izzetimizi, iffetimizi, onurumuzu, hayâmızı, saygınlığımızı, gücümüzü, mutluluğumuzu, huzurumuzu, sekinetimizi, rızığımızı... hep olması gereken yerlerin dışında bir yerlerde arıyoruz.

Mesela Rabbimiz **“huzurun”** Kur'ân'da ve kendini anmakta olduğunu söylüyor:

"Dikkat edin! Kalpler yalnızca Allah'ın zikri ile (Kur'ân ile) huzur bulur." (Ra'd, 28)

Biz ise onu eğlencede, müzikte, gezmede, parada, kadında arıyoruz.

Ve yine Rabbimiz **“izzetin”** ancak kendisinde ve kendisinin safında olan Rasulü ve müminlerin yanında olduğunu haber veriyor:

“Onlar izzeti kâfirlerin yanında mı arıyorlar? Oysa izzet bütünüyle Allah'a aittir.” (Nisa, 139)

"İzzet, Allah'ın, Rasûlü'nün ve müminlerindir." (Münafıkun, 8)

Biz ise izzeti Batı'nın yanında, Amerika'nın kucağında, Demokrasi ve Laiklikte, parada, malda, mülkte, şeriat tanımayan üç-beş dinsiz ve donsuzun yanında arıyoruz.

Vallahi bizler tüm bu saydıklarımı yanlış yerlerde arıyoruz.

Tıpkı Nasreddin Hoca gibi...

Ama bir farkla: O, etrafındaki insanlara ders vermek ve onlarda bir farkındalık uyandırmak için yanlış yerde arama yapıyordu; biz ise biz gafil olduğumuz ve Allah'ın kitabına yüz çevirerek şaşkınlaştığımız için yanlış yerde arama yapıyoruz.

Bu iki arayış arasında ne kadar da fark var!

Rabbim bize de yolunu kaybetmiş řu halka da izzetimizi, iffetimizi, onurumuzu, hayâımızı, saygınlığımızı, gücümüzü, mutluluğumuzu, huzurumuzu, sekînetimizi, rızkımızı... ol-ması gereken yerde aramayı nasip etsin.

BAZI RAUNTLARI KAYBETMEN MAÇI KAYBETTİĞİN ANLAMINA GELMEZ!

Hak, girmiş olduğu bütün maçlarda muhakkak galip gelir.

Ama bâtl, bazen maçın bazı rauntlarını alabilir. Onun maçın bazı rauntlarını alması "maçı kazanması" anlamına gelmez.

- Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem bâtl ile giriştiği mücadelede ilk rauntları kaybetti. Bundan dolayı Mekke'den gizli gizli çıkmak zorunda kaldı. Ama sonuca baktığımızda maçı kazanan kesin bir şekilde o oldu.

- İbrahim Peygamber de bâtl ile girdiği mücadelenin ilk rauntlarını kaybetti. Hatta bu nedenle ki ateşe atıldı. Ama sonuca baktığımızda maçın tartışmasız galibi kesinlikle o oldu.

- Musa Peygamberde de durum farklı değildi. O da bâtl ile giriştiği mücadelede ilk rauntları kaybetti. Ama sonra Allah onu, düşmanını bir daha ayağa kalkamayacak bir hale getirerek maçın tartışmasız galibi kıldı.

O nedenle ey Müslüman, sen de bâtl ile giriştiğin mücadelede bazı rauntları kaybedebilirsin. Ama unutma ki maçın sonuçlanması için daha çok rauntlar var!

KULLUK YOLUNDA “YERİNDE SAYMAK” DİYE BİR ŞEY YOKTUR!

Kulluk yolunda asla yerinde sayma diye bir şeyin olmadığını, aksine mutlaka ya ileri ya da geri gidildiğini biliyor muydun?

Evet, bu yolda "durmak" ve "yerinde saymak" diye bir şey yoktur! Ya ileri gitmek vardır ya da geri gitmek. Yani her hâlükârda bir “gidiş” söz konusudur.

Bunu unutma!

Amellerin eğer seni ileri doğru götürmüyorsa, bil ki geriye doğru götürüyordur. Sakın ha olduğun yerde durduğunu sanma!

Bak Rabbimiz ne buyuruyor?

إِنَّمَا لِإِخْدَى الْكُفْرِ نَذِيرًا لِلْبَشَرِ لِمَنْ شَاءَ مِنْكُمْ أَنْ يَتَقَدَّمَ أَوْ يَتَأَخَّرَ

“O (cehennem), insanlar için; sizden ileri gitmek veya geriye doğru yol almak isteyenler için bir uyarıdır!” (Müddessir, 35-37)

Gördün mü, Allah insanları "ileri giden" ve "geriye doğru yol alan" diye ikiye ayırdı, asla üçüncü bir sınıf zikretmedi. Bu da bize kulluk yolunda "sabit duran" bir sınıfın olmadığını göstermektedir.

İşte bunu dikkate alan âlimlerimiz, kulluk yolunda iyi ameller sebebiyle ilerleyemeyenlerin, zorunlu olarak mutlaka geriye doğru gidenler olacağını ifade etmişlerdir.

İbn Kayyım rahimehullah şöyle der:

*“Kul, (Allah'a giden yolda) mutlaka hareket halindedir, asla duran olamaz! Ya yukarıya gider ya aşağıya, ya ileriye gider ya da geriye... (Ama mutlaka bir yere doğru gider.) Çünkü ne doğada ne de şeraitte durmak/durağan olmak diye bir şey söz konusudur...”*⁴

O yine şöyle der:

*“Allah’a giden yolda 'duran' yoktur; ya ilerleyen ya geriye giden vardır.”*⁵

Bundan dolayı, Allah'a giden yolda iyi ve güzel işler yaparak ileri doğru yol alamadığında, negatif bir şekilde mutlaka geriye doğru gittiğini bil. Bugün, çünkü yerimdeyim diye düşünme; zira bugün durduğun yer aslında geriye doğru gidişten başka bir şey değildir.

Allah beni de seni de kulluk yolunda daima ileri gidenlerden eylediği gibi, geride kalanlardan olmaktan muhafaza buyursun.

⁴ Medâric, sf. 278.

⁵ Aynı yer.

DİNE “HANİF OLARAK” YÖNELMEK GEREK

Bugün bir kesim insanın ciddi anlamda dinimize, Rabbimize, kitabımıza yöneldiğini görüyoruz. Elhamdulillah.

Bu, gerçekten çok güzel ve sevindirici bir durum.

Ama bu yönelişler zâil olmasın ve emekler boşa gitmesin diye dine yönelen insanlara çok kritik bir soru sormamız gerekmektedir: “Acaba bu yöneliş, Rabbimizin istediği ve razı olduğu bir yöneliş midir?”

Öyle ya, Allah yönelişin nasıl olması gerektiğini Kitabında çok net bir ifadeyle ortaya koymuştur. O zaman yönelişin buna uygun olması zorunludur.

Şimdi o malum kesimden birileri çıkacak ve: “Kardeşim, adam dine yöneliyor daha ne istiyorsunuz? Bir sefer de laf etmeseniz olmaz mı?” diyerek kızacak, biliyorum. Ama onlar kızsada biz insanımıza acıdığımız ve merhamet ettiğimiz için bunu hatırlatmak durumundayız.

Evet, acaba bu yönelişler, Rabbimizin istediği yönelişler midir?

Yöneliş nasıl olmalıdır?

Rabbimiz bizden nasıl bir yöneliş beklemektedir?

Tüm bu soruların cevabı tek bir ayetle ifade edilmiştir. Bakın Rabbimiz ne buyuruyor?

فَاقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا

“Yüzünü bir hanif olarak dine çevir.” (Rum, 30)

Bu ayete göre Rabbimizin bizden istediği yöneliş “hanifçe” bir yöneliştir, "hanif olan" bir yöneliştir.

O zaman hanif ne demektir?

“Hanif” demek, hiçbir şeyi Allah’a ortak koşmayan, Allah’a şirksiz ibadet eden, şirkin her türlüşünden beri olan, Allah’ı birleyen, Allah’ı tevhid eden kimse, demektir.

Dine yöneliş yapılacaksa bu vasfa sahip olunarak bir yöneliş yapılmalıdır.

Ama biz dine yönelirken; Allah’a şirki terk etmezsek, var olan şirk amellerimizle kulluğa devam edersek, şirkin her türlüşünden beri olmazsak ve Allah’ı gereği gibi tevhid etmezsek...

Allah bu yönelişi kabul eder mi?

Allah için Rabbimize dinini öğretmeye kalkışmayalım. Bu dinin sahibi Allah’tır ve dininin nasıl olması gerektiğini en iyi bilen O’dur. O’na teslim olup, gösterdiği şekilde dinini yaşayalım.

Hâsıl-ı kelim, eğer etrafımızda dine yönelen birileri varsa onlara bu ayeti hatırlatalım ve Allah’a hanif bir şekilde yönelmeleri gerektiğini, aksi halde bu yönelişlerinin karşılık bulmayacağını söyleyelim. Kabul ederlerse ne âlâ; kabul etmezlerse en azından vazifemizi yerine getirmiş olalım.

Allah için dine yönelirken “hanif olarak” yönelin, hanifliği ihkâk etmeden dine yönelmeye kalkmayın; aksi halde emekleriniz de amelleriniz de boşa gider.

DEMOKRASİ

ALLAH'TAN MI GELDİ?

Hangi mesele olursa olsun, bir konuda doğruya ve Allah'ın razı olacağı hak sonuca ulaşmak istiyorsak ona sadece şu soruyu sormalıyız: Bu şey, Allah'tan mı gelmiştir?

Eğer sorumuzun cevabı “*evet*” ise, onun hak olduğunu bilmemiz ve sonuna kadar onun peşinden gitmemiz gerekir. Ancak cevabımız “*hayır*” ise, o zaman onun bâtıl olduğunu bilmemiz ve sonuna kadar sonuna kadar ondan uzak durmamız gerekir.

Şimdi bu kuralı merkeze alarak Allah için şu soruma cevap verin: Bugün bize dayatılan demokrasi Allah'tan mı geldi?

Eğer Allah'tan gelmiş ise ne yapacağınızı biliyorsunuz. Şayet Allah'tan gelmemiş ise o zaman ne yapacaktık?

Siz onu da biliyorsunuz...

KUR'ÂN AYRIŞTIRAN BİR KİTAPTIR

Allah'ın Kitabı'nın en belirgin özelliklerinden birisi, onun "ayrıştırıcı" olmasıdır. Rabbimiz şöyle buyurur:

إِنَّهُ لَقَوْلٌ فَصْلٌ

“Şüphesiz o (Kur'ân), ayırdeden bir sözdür.” (Târik, 17)

Gerçekten de Kur'ân, ayrıştırıcı bir sözdür. Başından sonuna kadar ayrıştırır, durur.

- Mü'min ile kâfiri,
- Muvahhid ile müşriği,
- Hak ile bâtılı,
- İyi ile kötüyü...

Kur'ân okuyup da insanları ayırtırmayan veya ayırıştırılmasına taraf olmayan biri, vallahi Kur'ân'ı hiç anlamamıştır!

Bugün kimi çevreler âdeta Kur'ân'ın bu önemli yönünü görmezden gelerek *“Kim mü'min, kim kâfir bize ne kardeşim!”* diyebiliyor, böyle demeye cür'et edebiliyorla! Bu tipler, inanın, işin oyun oynaş tarafında olanlardır. Kur'ân'ın ciddiyetini ve ayrıştırıcı oluşunu anlamamışlardır.

Oysa Mekke'de Allah Rasulü ile şirk cephesinin arasında yaşanan bütün çekişme ve mücadele, bu ayırıştırmanın neticesinde olmuştu. Bu, izah edilmeye ihtiyaç duymayacak kadar açık ve bedihî bir meseledir; ama birileri ya bilerek ya da bilmezden gelerek bu noktayı gündem etmek istemiyorlar.

Eğer biz de bugün ayrıştırıcı olmayı terk edelim, tüm samimiyetimle söylüyorum hiçbir düşmanımız ve hasmımız kalmaz! Örnek alınan, tavsiye edilen, elle gösterilen iyi insanlar oluruz!

Olmaya oluruz ama Allah'ın Kitabı'nın en belirgin özelliklerinden biri olan “ayrıştırıcılığı” terk ettikten sonra, iyi insan olmamız neye yarar?

İyi insan olmak, ancak Allah'ın mizanında iyi olmakla mümkün olur. O'nun mizanında “iyi” olamadıktan sonra birilerinin bize “iyi” demesi bizi iyi yapmayacaktır, bunu bilmek gerek.

Onun için, sakın ha insanların size “bölücü”, “marjinal”, “tekfirci”, “haricî”, “aşırı” gibi etiketler takmalarına takılmayın, siz bildiğiniz hakikatleri dile getirmeye devam edin, göreceksiniz bu sizi günün sonunda kazanan yapacaktır.

Birileri rahatsız olsa da Allah'ın bize yüklediği bu ayrıştırıcı tavırdan –biiznillah– vazgeçmeyeceğiz.

ŞİFA SADECE İLAÇTA DEĞİLDİR!

Eş-Şâfi olan Allah, şifayı sadece "ilaca" koymamıştır. İlaç, şifa yollarından sadece biridir ve ondan başka da Allah'ın şifa yolları vardır.

Biz, Allah'ın bize vereceği şifayı bulma adına meşru çerçevede ilaçları deneriz; ama iman etmiş insanlar olarak şunu da kesin bir şekilde biliriz ki şifanın tek kaynağı ilaç değildir!

Allah şifayı bazen "sadakaya" koyar.

Bazen "tövbe ve istiğfara" koyar.

Bazen "derin bir pişmanlığa" koyar.

Bazen "bir yetimin başını okşamaya" koyar.

Bazen "samimi bir duaya" koyar.

Bazen içten gelen "birkaç damla göz yaşına" koyar...

Şifanın bunların hangisinde olduğu önemli değildir.

Önemli olan senin onu aramandır.

Allah'ın neye şifa koyduğunu bilemediğin için sakın cahillerin söylediği gibi "İlaç içmezsen iyileşemezsin" deme! Eğer ilaç %100 fayda veren bir şey olsaydı, aynı hastalık dolayısıyla aynı dozajda ilaç alan iki hastanın iyileşmesinde aynı etkiyi gösterirdi. Ama vakıa gösteriyor ki aynı hastadan birisi iyileşirken diğeri daha kötü olabiliyor.

Eğer sen, şifanın sadece Allah'tan gelen bir şey olduğuna iman eden birisiysen Allah'ın yarattığı tüm meşru sebeplere sarıl. Tek bir şeye takılı kalma. Göreceksin Allah sana şifa verecektir.

Bu nasihati sakın kulak ardı yapma!

LÂ İLÂHE İLLALLAH: HAYAT BOYU ÖĞRENİLMESİ GEREKEN BİR KELİME

Rabbimiz, Peygamberimizi peygamber olarak gönderdikten tam 20 yıl sonra ona Muhammed Suresi'nde bir kere daha “لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ / Lâ ilâhe illallah'ı bil ey peygamberim.” (Muhammed, 19) buyurmuştu.

Acaba hiç düşündük mü, yıllarca Mekke'de dişini tırnağına takarak Lâ ilâhe illallah mücadelesi veren ve hayatını onu öğrenmeye adanmış peygamberine Rabbimizin bunu yeniden hatırlatması ne anlama geliyordu?

Anlamı çok açık: Tevhidi ikrâr etmek ve sürekli onun talimini yapmak Allah katında son derece önemli ve asla ikincil plana atılmayacak kadar mühim bir meseledir.

İşte bu gerçekten dolayı Rabbimiz 20 yıl sonra bile Rasulüne “لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ / Lâ ilâhe illallah'ı bil ey peygamberim.” demiştir.

Bu inceliği anladıysak, biz de –bu konuyla alakalı ne kadar kitap okumuş, ne kadar ders dinlemiş olursak olalım– bu mübarek kelimenin daha da fazla anlamlarına vâkıf olmak için yeniden bir çaba ortaya koymak zorundayız. Ve bilmeliyiz ki, bu mübarek kelimenin ilim ve amel olarak bizim hayatımıza katacağı daha çok şey vardır...

ALLAH'IN KANUNUNA UYMAYAN MUTLAKA HEVÂSNA UYMUŞ OLUR

Halk olarak şu âyet-i celîleyi anlamış olsaydık, beşeri tüm ideolojilerden ve Allah'a dayanmadan yasa çıkaran tüm şahıs ve kurumlardan teberrî edip uzaklaşmamız çok kolay olurdu:

ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ

“Sonra da seni bir şeriat üzere kıldık. Şu halde sen ona uy, sakın ha bilmeyenlerin hevâlarına uyma!” (Câsiye, 18)

Bu âyet bize açıkça şu mesajı vermektedir: Bir insan İslam şeriatı dışında hangi yasaya, hangi kanuna uyarsa, uyumuş olduğu o yasa ve kanun kesinlikle “hevâ” ve “cahillerin arzuları” sayılır. Velew ki birileri onu başka adlarla adlandırırsa bile...

Buna göre; demokratik düzenlere uyanlar da komunist düzenlere uyanlar da sosyalist düzenlere uyanlar da –her ne adaletten dem vursalar da– işin özünde ancak “hevâya” uymaktadırlar.

Ve yine bu düzenlerin sahipleri, Allah nazarında “cahil” olan kimselerdir. Velew ki büyük büyük ünvanlar taşısalar, velew ki profesör veya ordinaryüs olsalar da...

Sen aklını kullanan biri olarak sakın ha cahillerin peşinden gitme!

ELBİSENİ SAT, BORCUNU ÖDE!

Sahabeden Ebu Hadrâd el-Eslemî'nin bir Yahudî'ye borcu vardı. Adam, Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'e gelerek arkadaşının ona olan borcunu vermesini söyledi. Adamın bu isteği karşısında Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Ebu Hadrâd'e:

—Adamın borcunu ver, dedi.

Ebu Hadrâd:

—Vallahi verecek imkânım yok, deyince, Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ona, üzerindeki elbisesini satıp Yahudî'nin borcunu ödemesini emretti.⁶

Allah için söyleyin, “borç yiğidin kamçısıdır” diyerek borçlu yaşamayı marifet sayanların şu hadisi okuyup da şaşırmmamamaları mümkün mü?

Gelin, şöyle kısa bir muhasebe yapalım: Bir yere borcunuz olsa ve o an için normal yollarla ödeme imkânınız bulunmasa, siz de gereksiz eşyalarınızı satıp borcunuzu ödeme çabası içerisine girer miydiniz?

Allah için bu soruya gönül dünyanızda samimiyetle bir cevap verin.

Bir insan, bir başkasına borçlandığında gerekirse zaruri olmayan her türlü eşyasını satıp o borcunu ödemelidir.

Allah'ın dini bize bunu öğütlemektedir.

⁶ Silsiletu'l-Ehâdîsi's-Sahîha, 5/143.

Ama gelin görün ki, bugün bazı kardeşlerimiz borçlu oldukları halde telefonlarını, ev eşyalarını, arabalarını, elbiselerini yenileme peşinde koşuyorlar!

Be hey mübarekler, siz borçlusun! Borcunuz dururken nasıl böyle rahat olabilir, nasıl böyle vurdumduymaz davranabilirsiniz?

Rasûlullah'ın Ebu Hadrâd'a söylediği söz sizi hiç mi etkilemiyor?

Ben şöyle düşünüyorum: Rasûlullah Efendimiz bugün aramızda olsa, bu insanların ellerinde olan lüks telefonları veya evlerinde olan gereksiz eşyaları derhal sattırıp ivedilikle borçlarını ödemelerini emrederdi. Çünkü o sahabîlerine böyle emretmişti.

O'nun borç konusundaki bu hassasiyetini anlayanlara selam olsun.

BORÇLANMAYI

“SON SEÇENEK” GÖR!

Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in vefatından çok kısa bir süre önce zırhını rehin vererek bir Yahudî'den veresiye yiyecek satın aldığını bilmeyenimiz yoktur.⁷

Bunu biliyorsak, o zaman şu önemli soru mutlaka aklımıza takılmıştır: Ashabının içerisinde kayınbabası Ebubekir gibi zenginler, damadı Osman gibi milyonluk mü'minler olduğu ve onlardan dilediği zaman istediği kadar borç alabileceği halde, Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem neden onlardan borç almayı değil de malını rehin vererek kendi imkânlarıyla bir Yahudî'den yiyecek temin etmeyi uygun gördü?

Bunun elbette birkaç sebebi var; ama -Allahu a'lem- en önemli sebebi, *“borçlanmayı sevmemesi”* ve ömrünün son anlarında ümmetine *“Ben borçlanmayı sevmiyorum, bunu bilmenizi ve sizin de öyle olmanızı istiyorum”* mesajı vermek istemesidir.

Allah'ın salât ve selamı üzerine olsun O, evinde yiyecek bir lokma ekmeği olmadığına bile borç almayı “en son seçenek” olarak görüyordu. Ve yine O, malını rehin olarak vermeyi, birlerinden borç almaya yeğliyordu.

Bizler ise gereksiz birçok şey için insanlardan borç istemeyi marifet sayıyoruz!

⁷ Bkz. Buhârî, Rehn, 2.

Efendimizin bu tavrı bize bir şeyler anlatmıyor mu?

İçimizde bu tavırdan “ders alanlar” çıkmayacak mı?

Hayatını gereksiz borçlanma üzere kuran Müslümanlara bu Nebvî tavrı hatırlatmak faydalı olur diye düşünüyorum.

SAHABE İLE FARKIMIZI ORTAYA KOYAN HARİKA BİR ÖRNEK

Sahabeden Ebu Leylâ ve Abdullah ibni Muğaffel, cihada katılabilmek için kendilerine birer at vermesi için Tebük gününü Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'e gelirler. Rasûlullah, onlara verecek bir at bulamadığını söyleyince ağlaya ağlaya geri dönerler ve bu durum Kur'ân'a konu olur. Onların bu durumunu bakın Rabbimiz nasıl anlatır:

"Kendilerini bindirip (cepheye) sevk edesin diye sana geldikleri zaman, senin, 'Sizi bindirebileceğim bir şey bulamıyorum' dediğin; bu uğurda harcayacakları bir şey bulamadıklarından dolayı üzüntüden gözleri yaş döke döke geri dönen kimselere de bir sorumluluk yoktur." (Tevbe, 92)

Onların böylesine hüngür hüngür ağlamaları bir günah işlediklerinden dolayı olmadı. Evet, altını çizerek tekrar ediyorum: Onların ağlamaları bir günah sebebiyle değildi! Bilakis onları ağlatan şey, kutlu bir ibadeti kaçırmış olmalarıydı.

Hiç düşündük mü, acaba günah işlemiş olsalardı nasıl ağlarlardı?!⁸

İşte bu fark, bizimle sahabe arasındaki en önemli farklardan birisi... Bizler nice ibadetleri, nice hayırlı amelleri, nice ilim meclislerini, nice Allah yolunda verilen mücadele ve cihadları kaçırıyoruz da kalbimizde en ufak bir rahatsızlık olmuyor! Ve yine nice günahlara düşüyoruz da –ağlamak bir yana– belki rahatsız dahi olmuyoruz!

⁸ Kur'an'dan Mesajlar, Edhem Şerkavî, sf. 24.

Onlar bir ibadeti kaçırdığında böylesine gözü yaşlı oluyorsa, acaba günah işlediklerinde nasıl gözyaşına boğulurlardı?

Bunu anlayan akl-ı selim birisinin; Allah'ın onları neden çok değerli bir konuma oturttuğunu, neden onlardan razı olduğunu, neden onları affettiğini ve neden onlara zemininden ırmaklar akan cennetler vaat ettiğini idrak etmesi hiç de zor olmaz.

Sahabenin konumunu çekemeyip onlara dil uzatan müptezellere bu örnek çok şey anlatır. Tabi, anlarırsa!

Allah onlara rahmet eylesin, onlardan razı olsun. Biz onları seviyoruz, her ne kadar onlar gibi olamasak da...

İLİM EHLİ MERHAMETLİ OLMALIDIR

Yeterli düzeyde merhameti ve şefkati olmayan hocaların/âlimlerin insanlara ilim öğretmesi, uzun vadede mutlaka olumsuz ve kötü sonuçlara sebebiyet verir. Onun için merhamet, ilimden önce olmalıdır; ta ki bu sayede öğretilen ilim gereği gibi fayda sağlasın.

Belki de bu hikmetten olsa gerek Rabbimiz, Hz. Hıdır ile buluşmaya giden Musa aleyhisselam'a onu tanıtırken, ona verdiği merhameti, ona verdiği ilimden önce zikretmiştir.

فَوَجَدَا عَبْدًا مِنْ عِبَادِنَا اتْتَمَنَاهُ رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا وَعَلَّمْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا عِلْمًا

“Derken, (orada) kullarımızdan kendisine katımızdan bir rahmet verdiğimiz ve nezdimizden bir ilim öğrettiğimiz bir kul buldular.” (Kehf, 65)

Dikkat ederseniz Allah Hz. Hıdır'a vermiş olduğu rahmet ve merhameti, yine ona vermiş olduğu **ilimden önce** zikretmiştir.

İşte bu incelik bize göstermektedir ki insanlara bir şeyler öğretmek isteyenlerin, merhamet yönlerini güçlendirmeleri ve merhametlerinin ilimlerinden daha çok olmasına gayret etmeleri gerekmektedir.

Vallahu a'lem.

YAPTIKLARINLA DİNDEN SOĞUTMA!

Bir Müslümanın kötü amelleri, yanlış davranışları, beğenilmeyen ahlakî tutum ve tavırları, kimi zaman insanların dinden soğumasına, Allah yolundan uzaklaşmasına ve hak ile aralarına aşılması zor barikatlar koymasına sebep olabilir.

Evet, yanlış okumadınız. Bir Müslümanın günah ve hataları, Müslüman olmayan insanların veya Müslüman olsa bile dine pamuk ipliğiyle bağlı ola kimselerin Allah yolundan soğuyup uzaklaşmasına neden olabilir.

“Bu nasıl olabilir?” dersiniz, aşağıda zikredeceğim şu ayeti ve ona dair söyleyip nakledeceklerimi Allah için son derece dikkatle okuyun. Çünkü bunlar bu soruya ışık tutacağı gibi, aynı zamanda hayatımıza çeki-düzen vermemiz noktasında bir bilinç de inşa edecektir. Âyeti ve âyetle yer alan tehditleri güzelce kavradığımızda, günahların artık sadece birer “hata”dan ibaret olmadığı, onların aynı zamanda insanların dinden uzaklaşmasına sebebiyet veren birer “suç” aracı olduğu gerçeğini de anlamış olacağız.

Rabbimiz şöyle buyurur:

وَلَا تَتَّخِذُوا أَيْمَانَكُمْ دَخَالًا بَيْنَكُمْ فَتَرِلَ قَدَمٌ بَعْدَ ثُبُوتِهَا وَتَذُوقُوا السَّوْءَ بِمَا صَدَقْتُمْ
عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَلَكُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

“Yeminlerinizi tuzak ve bozgunculuğa alet etmeyin. Yoksa (istikamet üzere) yere sağlam basmasından sonra ayak(larınız) kayar ve Allah’ın yolundan alıkoyduğunuz için (dünyevî) kötü (azaplar) tadarırsınız. Ve sizin için (Kıyamette) büyük bir azap olur.” (Nahl, 94)

Bu âyette birçok önemli mesaj vardır; ama en temel verilmek istenen mesaj şudur: Bir Müslüman yeminine riayet etmez ve onu kötü emelleri doğrultusunda adeta bir kalkan gibi kullanırsa, bunu gören insanlar bu tavrı dolayısıyla hem ondan hem de onun temsil ettiği davadan soğurlar. Cezalar yapılan amelin cinsiyle verileceği için bu önce o Müslümanın hak yoldan ayağının kaymasına, sonrasında da Allah'ın azabına dûçar olmasına neden olur.

Evet, bu âyette bize anlatılmak istenen en temel mesaj budur. Yani insanlara yönelik işlenilen günahlar –ki yemine riayet etmemek bunlardan sadece bir tanesidir– ayakların kaymasına ve insanların temsil ettiğimiz davadan uzaklaşmasına sebep olur. Bu da netice olarak kulu Allah'ın azabına dûçar eder.

Şimdi âyeti daha iyi anlayabilmek için şu önemli soruyu sormamız gerekmektedir: Bir insanın yeminine riayet etmesiyle, insanları Allah yolundan alıkoymasının nasıl bir alakası olabilir?

Buna şöyle cevap veririz: İnsanlar yeminlerinizdeki samiyetinize göre sizi ve akîdenizi değerlendirirler. Eğer siz yeminlerinize önem veren, onlara gereği gibi riayet eden ve onları kötü emellerine alet etmeyen dürüst biri olursanız, bu durumda size karşı güven duyarlar. Bu da zamanla onları davetinize yaklaştırır. Yok eğer siz yeminlerinize önem vermez ve onları kötü emellerinize alet ederseniz, o zaman da insanlar sizden ve akîdenizden soğur, uzak dururlar. Bu da zamanla onların bütünüyle Allah yolundan uzaklaşmalarına sebep olur. İşte böylesi bir tutum Rabbimiz nazarında “*insanları Allah yolundan alıkoyma*” olarak değerlendirilmiştir.

Dolayısıyla yemine riayet etmemeyle, insanları Allah yolundan alıkoymanın arasında böyle bir ilişki vardır, diyebiliriz.

İbn Kesir rahimehullah'ın şu izahı bunu daha da iyi anlamamıza yardımcı olacaktır. O, tefsirinde der ki:

“Kâfir, mümin birisinin kendisine söz verip sonra da sözünde durmadığını gördüğünde artık dine olan güveni kalmaz ve bunun sonucunda İslam’a girmekten geri durur.”⁹

Yalan yanlış bir yeminden ne olur ki, demeyin! Davanızı yanlış temsil etmiş ve akidenize yaraşmayacak bir tavır sergilemiş olacağınızdan dolayı akidesi bozuk insanların tevhidinden nefret edip soğumasına sebep olursunuz. Bu da sizin Allah katında cezalandırılmanız için yeterli bir gerekçe sayılır.

O nedenle, her hangi bir günah işleyeceğinizde durup bir kere düşünün. Ama işleyeceğiniz bu günahın eğer insanlara dönük bir yönü varsa, o zaman bir değil, bin kere daha düşünün! Çünkü bu, öncelikle sizin sebebinizle insanların Allah yolundan uzaklaşmasına, sonrasında ise sizin ayağınızın hak yoldan kaymasına sebep olacaktır. Unutmamak gerekir ki yanlış temsiliyet cezayı gerektirir.

Bugün şu dünyadaki üç kuruluşluk firmalar veya markalar, bayilerinin kendi adlarına yaraşır bir tutum içinde olmadıklarını müşahade ettikleri anda bayilerinin bayiliklerini iptal etmekte ve haklarında davalar açarak görmüş oldukları manevi zararın telafi edilmesini talep etmekte. Sen bir bayii olarak dünyadaki bir firmayı yanlış temsil ettiğinde mutlaka cezalandırılıyorsun; acaba yeryüzündeki en büyük değere sahip olan “Allah’ın dinini” yanlış temsil ettiğinde ne olursun?

Cezalandırılmaz mısın?

Yine söylüyorum: Yanlış temsiliyet cezayı gerektirir!

Sen eğer Allah’ın dinini yanlış temsil edersen, mutlaka ce-

⁹ Tefsiru’l-Kur’âni’l-Azîm, Nahl, 94. âyetin tefsiri.

zalandırılırsın. Hem de –bu ayetin ifadesine göre– bir şeyle değil, tam üç şeyle cezalandırılırsın:

- 1- Ayağının hak yoldan kaymasıyla,
- 2- Dünyevî bir takım musibetlere uğratılmakla,
- 3- Ahirette büyük bir azapla.

Sen yapmış olduğun hatalarla nasıl ki başkalarının ayaklarının kaymasına vesile olmuşsan, ceza, amelin cinsi ile verileceği gerçeğinden hareketle sen de hak yoldan kendi ayaklarının kaymasıyla cezalandırılırsın.

Ayak kaydırırsan kayarsın, saptırırsan saparsın. İlahi kanun böyle diyor!

Vallahi, anlayan için bu çok azim bir tehdittir!

O nedenle güzel kardeşlerim, gelin, Allah için amellerimize dikkat edelim. Yaptığımız günahları basite almayalım. Özellikle insanlara yönelik günah ve kusurlarımız varsa hassasiyetimizi daha da artıralım.

Bu bize inşaallah çok hayır getirecektir.

Son olarak bir şeye daha dikkat çekerek yazımı noktalamak istiyorum: Bu anlatılanlar bize göstermektedir ki, asıl tebliğ, amellerimizle ve davranışlarımızla yapılan tebliğdir. İnsanlar sözlerimizden daha çok amellerimize ve amellerimizin doğruluğuna bakmaktadırlar. Amellerimiz doğru ise dinimize yaklaşmakta, amellerimiz bozuk ise dinimizden uzaklaşmaktadırlar. O nedenle, insanlara tevhidi anlatmadan önce amelî olarak tevhidi hayatlarımızda gösterelim. Gösterelim ki, bununla insanların gönülleri davetimize karşı daha açık olsun.

Şimdi, bu ayetin vermiş olduğu mesajı ve bunun karşısında nasıl bir konumda olduğumuzu gelin, Allah için yeniden bir kere daha düşünelim.

ALLAH SENİ KENDİ HALİNE BIRAKIRSA...

Dünyada bir kula verilebilecek en büyük cezalardan birisi; Allah'ın onu kendi haline bırakması, onu terk etmesi, ondan yardım ve desteğini kesmesi, işlerinde onu doğru olana iletmemesidir.

Kur'ân buna “Hizlân” demektedir.

Bu gerçekten çok büyük bir cezadır; zira kul nefsi ile baş başa bırakıldığında kesinlikle akla hayale gelemeyecek hatalara düşer, inanılması ve kabullenilmesi güç işlere bulaşır. Mesela yanlış kararlar alır, olumsuz sözler söyler, pişmanlık duyacağı işlere girer, altından kalkamayacağı sorumluluklara imza atar, ilişkilerini sıkıntıya düşürür, yüz kızartıcı ameller işler, ibadetlerini aksatır, salih amellerini terk eder, haramlara bulaşır, günahların esiri olur ve kendisinin de inanamayacağı, anlamlandıramayacağı daha birçok iş yapar... Tüm bunlar, Allah'ın yardım ve muvaffakiyetini ondan kaldırmasıyla olur. İşte bu, kelimenin tam anlamıyla büyük bir cezadır.

O nedenle, Allah'ın yardım ve muvaffakiyetini kaybetmekten, yani “hizlan”dan ciddi bir şekilde korkmak gerekir. İşte Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bundan korktuğu içindir ki, her gün sabah ve akşam zikirlerini yaparken ezkârında mutlaka şu duaya da yer vermiştir:

يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ بِرَحْمَتِكَ أَسْتَغِيْثُ أَصْلِحْ لِيْ شَأْنِيْ كُلَّهُ وَلَا تَكِلْنِيْ إِلَى نَفْسِيْ طَرَفَةً

عَيْنِ

“Ey Hayy ve Kayyûm olan Allah'ım! Rahmetinle yardım dilerim. Sen benim bütün işlerimi yoluna koy ve beni göz açıp

kapayıncaya kadar bile olsa asla nefsimi bırakma.”¹⁰

Günde en az iki kere böyle dua etmiştir. Sadece sabahları değil, akşamları da Rabbinden bunu istemiştir. O zaman bu duanın muhtevasında mutlaka çok önemli bir anlam yatmaktadır. Acaba bu anlam nedir? Gelin, birkaç örnekle de olsa göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir zaman zarfında Allah’ın yardımından mahrum bırakılmanın doğurabileceği menfi sonuçlara bir göz atalım.

Mesela:

◆ Göz açıp kapayacak kadar kısa bir süreliğine Allah’ın yardımını senden uzaklaşacak olsa, öfkenin esiri olursun da bir kurşunla veya bir bıçak darbesiyle masum bir cana kıyarak hayatının geri kalan kısmını zindanlarda geçirmek zorunda kalabilirsin.

◆ Göz açıp kapayacak kadar kısa bir süreliğine Allah’ın yardımını senden uzaklaşacak olsa, daha önce iki talakla boşamış olduğun hanımını, üçüncü bir talakla boşarsın da geri dönüşü olmayan bir ayrılığa sürüklenerek aileni darmadağın, çocuklarını perperişan edebilirsin.

◆ Göz açıp kapayacak kadar kısa bir süreliğine Allah’ın yardımını senden uzaklaşacak olsa, anlık bir gafletle dolandırıcının tekine bir kâğıt imzalarsın veya bir vurguncuya para kaptırırsın da bir anda zenginliğin zirvesinden fakirliğin derin çukuruna yuvarlanabilirsin.

◆ Göz açıp kapayacak kadar kısa bir süreliğine Allah’ın yardımını senden uzaklaşacak olsa, hiç beklemediğin bir anda sevdiğin birisine yaralayıcı bir söz söylersin de bir anda onun dostluğunu kaybedebilirsin. Sonrasında kırılan bu kalbi onarmak ve gönlünü almak ne de güç olur! Aradaki muhab-

¹⁰ Hâkim rivayet etmiştir. Bkz. Sahîhu’t-Terğîb ve’t-Terhîb, 1/273.

bet eski haline dönerse ne âlâ! Dönmezse kaybetmenin acısını bir ömür içinde yaşarsın.

◆ Göz açıp kapayacak kadar kısa bir süreliğine Allah'ın yardımını senden uzaklaşacak olsa, mukaddesatınla alakalı alaycı bir söz söylersin de yapmış olduğun bu istihza sebebiyle tüm amellerin boşa gider. Sonrasında tevbe eder ve tevbeni Allah'a kabul ettirebilirsen ne âlâ! Aksi halde dinden çıkmış bir mürtet olursun.

◆ Göz açıp kapayacak kadar kısa bir süreliğine Allah'ın yardımını senden uzaklaşacak olsa, şüpheli bir duruma maruz kalırsın da bundan dolayı insanların gözünden düşersin. Böylesi bir durumda itibarını yitirmiş olacağından söz söyleyen dinlenmez, nasihat etsen kabul görmez olursun.

◆ Göz açıp kapayacak kadar kısa bir süreliğine Allah'ın yardımını senden uzaklaşacak olsa, önemli bir sırrı ifşa edersin de bu yüzden insanların zalimlerin eline düşerek felakete sürüklenmesine sebep olabilirsin. Sonrasında pişman olsan da iş işten geçmiş olur.

◆ Göz açıp kapayacak kadar kısa bir süreliğine Allah'ın yardımını senden uzaklaşacak olsa, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in çocuklara beddua etmeyle ilgili yasağını çiğnersin de bir ömür boyu çocuklarının bedbahtlık çekmesine sebep olabilirsin. Sonrasında çekeceğin ıstırapın ve alacağın âhların acısı nice olur!¹¹

Bu gibi örnekler, nefes aldığımız her an ve her saniye Allah'ın yardımına, bizi kendi halimize bırakmamasına muhtaç olduğumuzu daha iyi göstermektedir. Bir anlığına Onun yardımından uzaklaşacak olsak, başımıza gelmedik kalmaz, insan içine çıkamayacak hallere düşeriz. Onun için bir an bile

¹¹ Bu örnekler, İyad Küneybî'nin "Allah'a Hüsnü Zan Beslemek" adlı kitabından alınmıştır.

Onun merhametinden uzak kalamayacağımızı iyice anlamamız gerekir.

İşte bunu çok bilen Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, Allah'ın korumasında olmasına rağmen yine de günde en az iki kere bu dua ile Rabbine yönelmiş ve bir an olsun nefsi ile baş başa bırakılmaması için bu konuda sürekli Allah'tan yardım istemiştir.

Dünyada en büyük cezalardan biri sayılan “Allah'ın, kulu kendi haline bırakması, onu terk etmesi ve ondan yardım ve desteğini çekmesi” cezasına çarptırılmak istemiyorsak aklımızı başımıza almalı, Allah'ın yardımlarına engel olacak kötülüklerden uzaklaşmalı, masiyetleri terk etmeli, Allah ile aramıza barikat oluşturacak işlere bulaşmamalı ve tüm bunlarla birlikte özellikle bu duaya sarılarak üzerimize Allah'ın merhametini celb etmeliyiz. İşte o zaman Rabbimiz bizlere merhamet edecek ve bizleri hayırlı işlere muvaffak kılarak yardımını bizden eksik etmeyecektir. Bu da hayrın ta kendisidir.

وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ

“Benim başarıya erişmem ancak Allah'ın yardımı ile dir.” (Hud, 88)

ÖLÜM ÂNINDA HANGİ AMELİ YAPMAYI TERCİH EDERDİN?

Size ölüm gelse, perde kalkıp ölüm meleğini ayan beyan görseniz ve siz o haldeyken sadece bir amel yapmanıza izin verilse, acaba hangi ameli yapmayı tercih ederdiniz?

Evet, söyleyin bakalım hangi ameli yapmayı tercih ederdiniz?

Siz bunun cevabını düşünedurun, ben size bu konuya Rabbimizin nasıl cevap verdiğini aktarayım. Rabbimiz buyurur ki:

وَأَنْشِقُوا مِمَّا رَزَقْتَكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ فَيَقُولَ رَبِّ لَوْلَا أَخَّرْتَنِي إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ فَأَصَّدَّقْتُ وَأَكُنُ مِنَ الصَّالِحِينَ

“Sizden birine ölüm gelip de, 'Rabbim! Beni yakın bir zamana erteleyeydin de sadaka verseydim ve salihlerden olsaydım.' demeden önce, size rızık olarak verdiklerimizden infak edin.” (Münafikûn, 10)

Kendisine ölüm gelen bir insanın başka hiçbir ameli değil de sadece Allah yolunda sadaka verip infak etmenin temennisinde bulunması, Allah yolunda harcama yapmanın ve ihtiyaç sahiplerine sadaka vermenin faziletini anlatmaya yeter de artar herhalde.

Bu ayeti bilmesek, belki bizler ölüm döşeğinde iken namaz kılmayı, insanlarla helalleşmeyi, Allah yolunda cihad etmeyi ve benzeri salih amelleri yapmayı tercih edebilirdik. Ama Allah bu manzarada insanın Allah yolunda bir şeyler infak etmesini temenni edeceğini söylüyor.

O nedenle kardeşlerim, az-çok demeden ihtiyaç sahibi kardeşlerimize mümkün mertebe sadaka verelim ve pişmanlık günü gelmeden önce bu ameli öylesine arttıralım ki ölümle karşı karşıya kaldığımızda beyhude temennilerin sahibi olmayalım.

ALLAH KATINDA İYİ BİRİ OLDUKTAN SONRA...

Musa aleyhisselam, Rabb'inin katında çok itibarlı, çok saygın ve çok değerli birisiydi.

وَكَانَ عِنْدَ اللَّهِ وَجِيهًا

“Gerçekten o, Allah katında itibarlı idi.” (Ahzab, 69)

Ama kendilerine peygamber olarak gönderildiği insanlar yanında; insanların dinleriyle oynayan ve yeryüzünde fesat çıkarmaya çalışan bir “anarşist”, bir “bozguncu” idi.

إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُبَدِّلَ دِينَكُمْ أَوْ أَنْ يُظْهِرَ فِي الْأَرْضِ الْفَسَادَ

“Fıravun dedi ki: Çünkü ben onun, dininizi değiştireceğinden yahut yeryüzünde fesat çıkarmasından korkuyorum.” (Mümin, 26)

Sen, insanların yanında nasıl olduğuna değil, Allah'ın yanında nasıl olduğuna bak!

Allah seni muteber kabul ettikten sonra bütün insanlar sana çizik atsa kaç yazar!?

MUSİBETİN İYİ Mİ, KÖTÜ MÜ OLDUĞUNU BİLEBİLMEDE ALTIN KURAL

Baş'a gelen musibetlerin hayır mı, yoksa şer mi; iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu bilebilmenin altın bir kuralı vardır. Bu kural şudur:

- Eğer baş'a gelen musibet, kulu Allah'a daha çok yaklaştırıyorsa, bu musibet onun için mahza hayırdır. Bununla muhtemelen Allah onun kalitesini artırmayı, günahlarını bağışlamayı, onu arındırıp temizlemeyi ve derecesini yükseltmeyi murâd etmiştir.

- Yok, eğer baş'a gelen musibet, kulu Allah'tan daha çok uzaklaştırıyorsa, o zaman bu musibet onun için iyi değildir; bilakis şerdir. Bununla muhtemelen Allah onu cezalandırmayı murâd etmiştir.

İşte musibetlerin iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu bilebilmenin kuralı budur.

Sen, başına gelen musibetin iyi mi, kötü mü olduğunu öğrenmek istiyorsan, musibetin seni Allah'a yaklaştıran yaklaştırmadığına bak. Eğer musibet sebebiyle Allah'a olan yakınlığın daha çok artıyorsa, ne kadar ağır olursa olsun bu musibet senin için iyidir, hayırlıdır. Ancak musibet sebebiyle Allah'a olan yakınlığın bitiyor ve Allah'tan daha çok uzaklaşıyorsan, ne kadar küçük olursa olsun bu musibet senin için kötüdür, şerlidir.

Şunu unutma ki, hayat musibetlerden hâli değildir; mutlaka baş'a gelen sıkıntılar olacaktır. Ne buyuruyordu Rabbiniz:

“Yemin olsun ki sizleri biraz korku, biraz açlık, mallardan, canlardan ve ürünlerden biraz eksiltmekle imtihan edeceğiz. Bu durumda sabredenleri müjdele!” (Bakara, 155)

Allah’ın insanları denemesinin en temel nedenlerinden birisi, iyi ile kötüyü birbirinden ayırtırmaktır.

“Bu, Allah’ın temiz olanla pis olanı birbirinden ayırması içindir.” (Enfal, 37)

Ayrıca, musibetler sadıklarla kâzipleri, yani doğru olanlarla yalancıları birbirinden tefrik eder.

“Andolsun, onlardan öncekileri de imtihan ettik. Allah, elbette doğru olanları da yalancıları da bilir. (İmtihanlarla da insanların bilmesini sağlar.)” (Ankebût, 3)

O nedenle, musibetleri kötü veya anlamsız görme! Bilakis onları fırsata çevir. Onlarla Rabbine olan yakınlığını artır. İşte o zaman musibetler sana baldan tatlı hâle gelecektir.

Tarihte ağır imtihanlara tabi tutulan öncü insanların ağızlarından Allah’tan razı olduklarını ifade eden sözlerden başka bir şey çıkmamasının temel sebebi işte budur. Onlar, imtihanları Allah’a yaklaştıran birer araç olarak görmüşler ve fiilen de onlarla Rablerine yaklaşmışlardır.

Şunu bil ki, bu bir kâidedir.

Sen, kulluk yolunda yürüdüğün sürece bu kaideyi sakın aklından çıkarma; zira bu kâide unutulmayacak kadar önemli ve ehemmiyetlidir.

CENNETİN NERESİNE TÂLİPSİN?

Mükâfatın büyüklüğü belânın büyüklüğü oranındadır. Sen ne kadar büyük ecir istiyorsan, aslında o kadar büyük bedel ödemeye talip olmuşsun demektir. Denklem çok basit: Ne kadar büyük ödül, o kadar büyük bedel.

O nedenle, sen bana nereye tâlip olduğunu söyle!

Eğer, “Cennetin girişi bana yeter” diyorsan ben de Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in hadislerine dayanarak, korkma kardeşim, Allah seni ağır imtihanlarla imtihan etmez, derim. Çünkü Cennetin girişine talip olanın büyük büyük imtihanlarla denenmesi söz konusu değildir. Onun imtihanı ancak Cennete girmek için herkesin zorunlu olarak tâbi tutulacağı zaruri denemelerden ibarettir.

Yok, eğer, “Ben Allah Resul'üne komşu olmalıyım, Ebu Bekir'le, Ömer'le, Hamza'yla, aynı yerde bulunmalıyım” diyorsan o zaman bilmelisin ki istediğin şeyin bedeli olan belâ da talebine paralel olarak büyük gelecektir. Ona göre bedel ödeyeceksin.

Şu dünyada bile konfora göre bedel ödeme realitesi var. Mesela, Şahin taksiye binmek var, Mercedes'e binmek var. Broadway'e binmek var, BMW'ye binmek var.

Bu ikisi hiç bir olur mu?

İşin aslına bakılırsa her iki araba da aynı yolu görüyor, aynı yolda gidiyor; ama inkâr edilemez bir gerçek var ki, her iki arabanın konforları asla bir değil.

Cennet de böyle!

Cennete girdiğinde orada bulunan en üst ve en alt seviye-

deki herkesle aynı havayı paylaşacak, aynı ortamda bulunacaksınız.

Ama Cennet var, Cennet var...

Firdevs var, Cennetin kapısının dibi var...

Hiç ikisi bir olur mu?

İşte kardeşlerim, neyi hedefe koyduğunuz çok önemli. Siz Allah'tan ne istiyorsunuz onu söyleyin? Eğer Firdevs istiyorsanız ona göre bedel ödeyeceksiniz. Bunu şimdiden kabulleyin. Yok, Cennetin en düşük seviyeleri bana yeter, diyorsanız bedeli de ona göre az olacaktır.

Bu, bu işin kuralıdır.

Ama bu kurala rağmen, Rabbimizin keremi bol, cömertliği sınırlandırılmayacak kadar fazladır.

Biz de acizliğimizi itiraf ederek, lütfundan Firdevs'ini istiyoruz. Öyle ya, bu yolda az çalışıp çok kazananlardan olmak da var.

Ancak siz yine de işinizi garantiye alın, ihtimale bırakmayın.

Siz hayırlarda yarışmaya bakın.

فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ

“Şu halde hayırlarda yarışın!” (Bakara, 148)

NEREDE MÜNZİR BİN SAİDLER?

Münzir b. Saîd el-Bellûtî rahimehullah, Endülüs'ün fakih-lerindendi. Mezhep olarak Zahirî mezhebine bağlıydı, ama fetva vereceğinde kendi mezhebine göre değil, Malikî mezhebine göre fetva verirdi. Bir gün bu durum kendisine sorulunca, zannımca tarihe altın harflerle yazılması gereken şu önemli sözünü söyledi:

لا افرق المسلمين. اذا افتيتهم بغير ما يعرفونه ربما شوشتهم.

“Ben Müslümanların arasına tefrika sokmam. Ben onların bildiklerinin dışında bir şeyle fetva veririm, belki kafalarını karıştırır/dinlerini karmakarışık hale getiririm. (O nedenle Malikî mezhebine göre fetva veriyorum.)”

Bu sözü söyleyebilmek veya bu sözün muhtevasını pratik olarak uygulayabilmek hakikaten her babayığit âlimin yapabileceği bir şey değil.

Her âlim, Müslümanlar için kendinden geçemeyebilir! Her ilim ehli, kendi fikirlerini Müslümanların birliği için feda edemeyebilir! Bu, olsa olsa ümmetini canından daha değerli bilen, duyarlı, şuurlu ve bilinçli ilim sahiplerinin yapabileceği bir şey.

Allah için söyleyin, kolay mı Müslümanların vahdeti için şahsî görüşlerini feda edebilmek? Kolay mı Müslümanların birliği adına kişisel tercihlerinden vazgeçebilmek? Kolay mı Müslümanların ortak bir tutum içinde olabilmesi için bazı kanaatlerini yok saymak?

Söyleyin, kolay mı?

Elbet kolay değil.

Ama imkânsız mı?

Hayır, imkânsız da değil!

Eğer tarihte Münzir b. Saîd gibi âlimler bunu becerebilmişse, bugün ilmiyle iştihar etmiş kimseler de bunu becerebilir. Yeter ki Müslümanların çıkarlarıyla kendi çıkarları çatıştığına bu iki çatışma arasında doğru bir maslahat-mefsedet dengesi kurabilsinler.

O bakımdan, Münzir b. Saîd el-Bellûtî merhumun bu sözünü önemsiyor, ortaya koyduğu bu anlam dolu tavra can-ı gönülden şapka çıkarıyoruz. Keşke ilimle uğraşan herkes bu tavrı içselleştirebilse!

Burada pratik bir örnek üzerinden bu tavrın günümüzde nasıl uygulanabileceğini şöyle izah edebiliriz: Diyelim ki siz ilim ehli birisisiniz ve mezheb olarak Hanbelî ekolünü benimsiyorsunuz. Ahalisi ilimden uzak insanlardan oluşan bir memlekete yerleştiniz ve orada ilmi çalışmalar başlattınız; ancak problem o ki, içinde bulunduğunuz toplum Hanefî mezhebi üzere hareket ediyor. Bu mezheb üzere yetişmişler ve bu mezheb üzere hayatlarını tanzim ediyorlar. Başka mezheblerin görüşlerini anlamayı dahi beceremiyorlar. Onun için başka görüşlere kapılarını tümünden kapatmışlar. Hatta başka görüşler onları dinlerinde şüphe eder hâle getiriyor.

Şimdi, böylesi bir toplumda siz Hanbelî mezhebinin görüşlerini o insanlara dikte eder ve önünüze getirdikleri meseleleri Hanbelîce çözümlemeye kalkışırsanız ne olur?

Olacak şey çok belli: Onları ifsat edersiniz.

Evet, belki fikhî olarak sizin görüşünüz Hanefilerinkine nazaran tercihe daha şâyan olabilir. Delil açısından değerlendirildiğinde belki sizinki onlarınkinden daha güçlüdür. Ama karşınızdaki insanlar bunun idrakine varabilecek kapa-

sitede değiller. Siz burada onları bölen ve aralarına ayrılık sokan dayatmacı bir tutum sergilemek yerine, onları kucaklayan daha makul bir tutum sergilemelisiniz. Bunun için gerekirse kendi sahip olduğunuz görüşünüzü terk edip onların aşına olduğu görüşle fetva vermelisiniz. Böylelikle onların tefrikaya düşüp ayrışmasına engel olursunuz.

İşte Münzir b. Saîd bunu yaptı. Müslümanları bölmedi, ayrılığa düşürmedi, kafalarını karıştırmadı, karşı karşıya getirmede, başka fetvalarla gündemlerini meşgul etmedi... O, basiret ve firasetiyle kendi mezhebi üzere fetva vermesinin Endülüslü Müslümanların maslahatından çok mefsedetine yol açacağını açıkça gördü ve bunun için dinde caiz olan bir başka yola, yani halkın mezhebiyle fetva verme yoluna tevessül ederek Müslümanların birlik ve beraberliğini korudu. Böyle olunca Endülüslü Müslümanlar enerjilerini daha farklı alanlarda sarf ederek Allah yolunda nice hayırlı işlere imza attılar.

Fitnenin aramızda kol gezdiği, ayrılıkların dayanılmaz bir hâl aldığı ve tefrikanın bütün enerjimizi tükettiği şu günlerde biz de bu tavra sahip olmalıyız. Aksi halde bu yolda daha nice eforlar sarf etmemiz işten bile değildir. Böyle olmaması için gelin, bu tavrı gündemde tutalım ve gerekiyorsa topluma yön veren öncü insanların da bu tavrı benimsemesi adına kendilerine baskı yapalım.

“Müslümanların birliği için ihtilafları gündeme getirmeyin” diyelim.

“Müslümanların vahdeti adına ayrıştıracak görüşlerinizi dillendirmeyin, tefrika meydana getirebilecek görüşlerinizi Allah için içinizde tutun” diyelim.

Çünkü böyle demediğimizde, ihtilaf ve ayrılıklardan bitâp düşmüş Müslümanlar olarak daha çok yorulacağımız kesin.

Enerjimizi daha hayırlı işlerde kullanabilmek için Münzir b. Saîd'i unutmayalım.

Rabbim, Münzir b. Saîd idrakinde olan “kucaklayıcı” ilim tâliplerinin sayısını artırsın ve bununla içinde bulunduğumuz şu hazîn durumdan bizleri kurtarsın.

Yaşasın, Müslümanların birlik ve beraberliği için indî görüşlerini feda edecek Münzir b. Saîdler!

BU DA BİZİM GECE HAYATIMIZ!

Nasıl ki müşriklerin gece hayatı varsa, Müslümanlar olarak bizlerin de bir gece hayatı var!

Müşrikler; diskolarda, barlarda, pavyonlarda, claplarda ve kumarhanelerde gece hayatı yaşıyor; **biz ise** Rabbimizin huzurunda, seccadelerimizin üzerinde, mushaflarımızın başında, namaz, dua ve zikirle gece hayatı yaşıyoruz.

هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا

“Bu ikisi hiç bir olur mu?” (Zümer, 29)

Aralarında ne de büyük bir fark var değil mi?

Onlarınki, sonu ateş olan bir gece hayatı iken; bizlerinki, sonu cennet olan bir gece hayatı.

Onlarınki, aldıkları anlık maddî lezzetlerle ateşin derekelerine batıran bir gece hayatı iken; bizlerinki, bitmez tükenmez manevî lezzetlerle Arş'a doğru yükselten bir gece hayatı.

Alçalanlarla, yükselenlerin gece hayatı...

Evet, belki ikisine de "hayat" deniliyor; ama aralarında ne de büyük bir fark var!

Kardeşlerim,

Bizim gece hayatımız, Allah'ın huzurunda durmaktır.

Bizim gece hayatımız, duadır.

Bizim gece hayatımız, Allah'la konuşmaktır.

Bizim gece hayatımız, Allah'ın kelamını dinlemektir.

Bizim gece hayatımız, Rabbimizi tesbihtir.

Bizim gece hayatımız, Rabbimizin önünde boyun eğerek,
O'ndan afv-u mağfiret dilenmektir.

هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا ۚ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ

“Bu iki gurup hiç eşit olur mu? Hâlâ ibret almıyor musunuz?”
(Hud, 24)

İşte bundan dolayı aman ha gece hayatınıza sahip çıkın!

ALLAH ADINA YAPTIKLARINIZDAN RAZI OLUN!

Rabbimiz, Ğaşıye Suresi'nde şöyle buyurur:

وَجُودٌ يَوْمَئِذٍ نَاعِمَةٌ لِّسَعْيِكَ رَاضِيَةٌ

“O gün kimi yüzler de nimet içerisinde. (Allah yolunda) yapıp ettiklerinden razıdır.” (Ğaşıye, 8, 9)

Bu âyet, sürekli akıllarımızda kalması, kulaklarımızda çınlaması gereken müthiş bir ayettir.

Bu âyet; âlimiyle cahiliyle, avamıyla havassıyla Allah yolunda bir şeyler yapmaya çalışan, faaliyet gösteren her mü'min için çok önemli bir mesaj ihtiva etmektedir.

Bu önemli mesaj şudur: Cennete girmek ve Cennet nimetlerinden faydalanmak istiyorsanız;

- Allah adına yaptığınız her türlü faaliyetten,
- Allah adına eda ettiğiniz her türlü ibadetten,
- Allah adına aldığınızdan–almadığınızdan,
- Allah adına verdiğinizden–vermediğinizden,
- Allah adına söylediğinizden–söylemediğinizden,
- Allah adına duyduğunuzdan–duymadığınızdan
- Allah adına gördüğünüzden–görmediğinizden,
- Allah adına çektiğiniz her türlü sıkıntıdan,
- Allah adına koşuşturmalarınızdan,
- Allah adına uykusuzluklarınızdan,

- Allah adına yorgunluklarınızdan,
- Allah adına vazgeçtiğiniz haklardan,
- “Allah için” ve “Allah dedi” diye terk ettiğiniz ne varsa hepsinden... razı, hoşnut ve mutmain olmalısınız.

Evet, Allah adına yaptıklarınızdan veya yapmadıklarınızdan razıysanız ve bunları ortaya koymaktan dolayı içinizde hiçbir sıkıntı yoksa o zaman siz, Kıyamet Gününde yüzü parıl parıl parıldayan ve Cennetin akla hayale gelmeyen o ebedî nimetlerine gark olan bahtiyar kullardan olacaksınız.

Allah için bu ayeti unutmayın!

Allah adına bir şeyi “yaparken” veya “yapmazken” aklınıza hemen bu âyet gelsin. Bu sizi motive etmesinin yanı sıra, neyi niçin yaptığınızda sizi daha kararlı kılacaktır.

Allah bizleri, kendisi adına yaptığımız ve yapmadığımız her şeyden razı ve hoşnut olan kullarından eylesin.

SÖZÜNÜN HEYBETİNİ KORU

Şunu net olarak bilmemiz gerekir ki, dâvet yaparken Kur'ân ve Sünnetten süzülen söylediğimiz o güzel sözlerin bir “haysiyeti”, bir “değeri” ve bir “heybeti” var. Aman n'olur yanlış usul, yanlış çıkış ve yanlış davranışlarımızla bunu yok etmeyelim!

Bizim Tevhid nâmına söylediğimiz sözler, haddi zatında çok büyük ve ağır sözlerdir. Hem de dağların bile taşımaktan imtina ettiği kadar ağır! Anlattığımız bu önemli ve heybetli hakikatleri dengesizliklerimize, yanlış çıkışlarımıza, ilimsizliklerimize kurban etmemeyi bilmeliyiz.

Söylediğimiz cümleler hak, ama üslubumuz kötü! Böyle olunca söylediklerimizin ağırlığı muhatabımızın gönlünde adeta bir buzun sıcak ortamda usul usul erimesi gibi yavaşça eriyor, usul usul yok olup gidiyor.

Şunu hiçbir zaman unutmayın ki,

- Yanlış zamanda,
- Yanlış mekânda,
- Yanlış üslûpla,
- Ve yanlış kişiye söylediğiniz her söz, ortaya koyduğunuz hakikatlerin ağırlık ve heybetini kaybettirir.

Bu, reddi mümkün olmayan bir hakikattir.

Eğer böyle olmasını istemiyorsan, yani sözlerinin heybet ve ağırlığı muhatabının gönlünden gitmesin arzusundaysan bu konuda çok dikkatli ve basiretli olmalı, zikrettiğimiz hatalara düşmemelisin.

Biz davet yapıyoruz, insanlara bir şeyler anlatıyoruz; ama üslubumuzun kötülüğünden dolayı dâvetimiz basite alınıyor, itibarsızlaşıyor. Yarın dâvetin sahibi “Siz benim pak dâvamı basitleştirdiniz” diyerek hesap soracak olsa ne der, ne ederiz? Hesabını nasıl veririz?!

Şu dünyada basit bir firmayı bile yanlış temsil ederek onun vizyonunu lekeleyen her mümessil cezalandırılıyorsa, Allah'ın davasını yanlış temsil ederek Tevhidin vizyonunu lekeleyenler hiç cezasız kalır mı?

Allah için anlık heveslere kapılarak dâvamıza zarar vermeyelim.

Beceremediğimiz her işi ehline havale edelim.

Aksi halde hesabı zor ve çetin olur.

Rabbim, her işte olduğu gibi, davet işinde de liyakatli olabilmeyi bizlere nasip etsin.

TOPLUM OLARAK BELÂYA UĞRAMAK İSTEMİYORSAK...

İmam Kurtubî rahimehullah tefsirinde der ki:

كل بلدة فيها أربعة، فأهلها معصومون من البلاء: إمام عادل لا يظلم، وعالم على سبيل الهدى، ومشايخ يأمرون بالمعروف وينهون عن المنكر، ويحرضون على طلب العلم والقرآن، ونساؤهم مستورات لا يتبرجن تبرج الجاهلية الأولى

“Bir beldede eğer şu dört tür insan varsa, oranın halkı belâdan korunmuş olur:

1- Zulmetmeyen “adil bir yönetici”.

2- Hidâyet yolunda olan bir “âlim”.

3- Ma'rûfu emreden, münkerden alıkoyan, ilmin ve Kur'ân'ın tahsiline teşvik eden “hocalar”.

4- İlk cahiliye döneminde olduğu gibi açılıp saçılmayanlar “tesettürlü kadınlar”.

(el-Câmi li Ahkâmi'l-Kur'ân, Âl-i İmran 23. Âyetin tefsiri)

Eğer Türkiye halkları olarak depremlerden, sellerden, her türlü azap ve âfetten korunmak istiyor ve bilumum Allah'ın maddî manevî tüm belâlarından emin olma arzusu taşıyorsak, ne yapıp edip bu dört sınıf insanı husûle getirmek zorundayız. Aksi halde belâlar daha da artarak bizi perişan bir hale getirecektir.

MÜSLÜMAN KİMLERE İTAAT EDEMEZ?

Kur’ân-ı Kerim biz Müslümanların kimlere ve hangi yöneticilere itaat edemeyeceğini birçok âyetinde çok net ifadelerle ortaya koymuştur. Ana hatlarıyla zikredecek olursak itaat edemeyeceğimiz kimseler şunlardır:

❶ Kâfirler

Kur’ân-ı Kerim, kâfirlere itaat etmeyi kesin bir dille yasaklamaktadır. Bundan dolayı bir Müslüman, gerek dinî bir önder olsun, gerekse siyâsî bir lider eğer o kişi küfre girmişse asla ona itaat edemez.

Rabbimiz şöyle buyurur:

“Kâfirlere itaat etme, onlara karşı bu Kur’ân’la büyük bir cihad ilan et.” (Furkan, 52)

❷ Münafıklar

Kur’ân-ı Kerim, kâfirlere itaat etmeyi yasakladığı gibi, görünüş itibarıyla bizden olup hakikatte bizden olmayanlara, yani münafıklara itaati de yasaklamıştır.

Rabbimiz şöyle buyurur:

“Ey Peygamber! Allah’a karşı gelmekten sakın ve hem Kâfirlere hem de münafıklara itaat etme.” (Ahzâb, 1)

Münafıkları tanıyabilmenin en gerçekçi yolu, onların Kur’ân ve Sünnette anlatılan “vasıflarını” iyi bilmektir. Onlar her ne kadar dış görünüşleri itibarıyla bizden gibi olsalar da söyledikleri sözler ve ortaya koydukları amellerle bizden ayrı-

şır ve kendilerini ele verirler.¹²

Onları bu vasıflarıyla tespit ettikten sonra onlarla asla itaat ilişkisi içinde olmamamız gerekir.

③ Günahkârlar

Kendilerine itaat etmemiz yasaklanan bir diğer gurup da “günahkârlar”dır. Ancak günahkârlar deyince her günah işleyen anlamamak gerekir; zira dünyada günaha düşmeyen kimse yoktur. Dolayısıyla burada itaat edilmesi yasaklanan günahkârlar; Allah ve Rasulü’nün emrettiklerini “bir bilinçle” yapmayan ve yine Allah ve Rasulü’nün yasak kıldığı şeyleri inat ve ısrarla irtikâp edip sürdürenlerdir. Yani günahı bilinçli ve kasıtlı bir şekilde kabullenen, benimseyenlerdir.

İşte böylesi insanlara da itaat etmemiz caiz değildir.

Rabbimiz şöyle buyurur:

“Onlardan hiçbir günahkâra ve hiçbir kâfire itaat etme.” (İnsân, 24)

④ Kur’ân’dan Gâfil Olanlar

Kur’ân’dan gâfil olanlar da Kur’ân’ın itaat etmemizi yasak kıldığı kimselerdendir. Rabbimiz şöyle buyurur:

“Kalbini bizi anmaktan (veya Kur’ân’dan) gâfil kıldığımız, boş arzularına uymuş ve işi hep aşırılık olmuş kimselere sakın itaat etme.” (Kehf, 28)

Kur’ân’dan gâfil olmak, yapılan işlerde Kur’ân’ı referans

¹² Münafıkları ve onların nasıl bir vasıf ve karaktere sahip olduklarını bilebilmek için İyâd Mustafa el-Gazâlî’nin “Peygamber (s.av.) Dönemindeki Beşinci Tabur” adlı eserini ve Polen Yayınları’ndan çıkan Hasan el-Arumî’nin “Münafıklığın 50 Alameti” adlı eserleri tavsiye ederiz.

almamakla ve işleri Kur'ân'a göre düzenlememekle olur. Bir iş yapacağında, bir icraat ortaya koyacağında, bir amel işleyeceğinde, bir şeye inanacağında, bir şeyi reddedeceğinde veya bir meselede karar vereceğinde sanki Kur'ân yokmuş gibi davrananlar, kendilerine itaat edemeyeceğimiz insanlardır.

Ve yine Kur'ân'dan gâfil olanlar, anayasaları Kur'ân olmayanlardır. Bir müslümanın böylelerine itaat etmesi caiz değildir.

❶ İslah Etmeyip Fesat Çıkaranlar

Rabbimiz şöyle buyurur:

“Yeryüzünde ıslaha çalışmayıp fesat çıkaran haddi aşmışların emrine itaat etmeyin.” (Şuara, 151, 152)

Yeryüzündeki en büyük ıslah, Allah'ın dinini yaşamak ve onu yaşanılır kılmaktır. Yeryüzündeki en büyük ifsat da Allah'ın dinini terk etmek ve onu yaşanmaz hâle getirmektir. Diğer bir deyişle, yeryüzündeki en büyük ıslah “tevhid”; en büyük ifsat da “şirk”tir.

Yeryüzünde fesat çıkarmanın birçok şekli ve sûreti vardır. Haksızlık etmek bir fesattır. Zulüm bir fesattır. Rüşvet vermek, ihaleye fesat karıştırmak, adam kayırmak, içki içmek, kumar oynamak, zina etmek... Bunların hepsi birer fesattır. Asıl soru şu: Acaba çıkarılan kanun ve yasalarla bu haramları meşrulaştırmak, yapılabilir hale getirmek nedir? Bu fesat değil midir?

Elbette bu fesattır. Hatta bu, fesadın daniskasıdır! Çünkü fesat sayılan tüm haramlar ancak bu yasalarla yapılabilir hale gelmektedir. Eğer bir fesat, diğer tüm fesatların asıl sebebi

ise, o zaman bu işin başrol oyuncusu da odur!

Dolayısıyla bir Müslümanın, hem fesat sayılan bu haram amellerden hem de o amelleri meşru hale getirerek yeryüzünde ifsadı yayanlardan uzak durması, onlara hiçbir surette itaat etmemesi gerekmektedir.

❷ Çok Yemin Eden, Hayra Engel Olan ve

Hakka Saldıranlar

Allah'ın itaat etmemizi yasakladığı insan tipleri arasında bu sayılanlar da vardır. Yani çok yemin eden, hayra engel olan ve hakka saldırılar...

Rabbimiz şöyle buyurur:

“Yemin edip duran, aşağılık, daima kusur arayıp kınayan, durmadan söz taşıyan, hayırlı şeyleri hep engelleyen, saldırgan, günaha dadanmış, kaba saba; bütün bunların ötesinde bir de soysuz olan kimseye sakın itaat etme.” (Kalem, 10-14)

Bu ayetlerde, bütün bu sayılan nitelik ve vasıflara sahip olan kimselere itaat etmemiz, arka çıkmamız ve onlarla beraber olmamız yasaklanmaktadır.

Bugün idare mekanizmasını elinde bulunduran yönetici tabaka olur-olmaz şeylere yemin edip insanları kandırıyor mu? Özellikle de mitinglerde, yapamayacakları veya yapmalarının imkân dâhilinde olmadığı şeyler için alabildiğine yeminler savurmuyorlar mı?

Ve yine bu insanlar hayra engel olmuyorlar mı?

“Hayra engel olanlar” dedim de, bununla sakın ha Ramazan günlerinde ele verilen bir yardım paketini veya fakirlere dağıtılan kömür torbalarını anlamayın! Unutmayın ki yeryü-

zünde var olan en büyük hayır, “**Tevhid**”dir. Bunlar İslam’ın birçok ahkâmını, kanununu, şiarını, alametlerini ve sayamayacağımız sayısız emirlerini yasaklamıyorlar mı? İslam şariatının uygulanmasına, hayatta tatbik edilmesine ve yürürlüğe sokulmasına çıkardıkları kanun ve yasalarla hem de “*resmen*” yasak koymuyorlar mı?

İşte bu ayetlerde bu tür kimselere itaat etmemiz, arka çıkmamız ve destekçisi olmamız yasaklanmaktadır.

Buraya kadar saydığımız vasıflara sahip olanlar, itaat edilmeleri bizlere yasaklanmış kimselerdir. Mümin isek bu vasıflara sahip olan hiçbir kimseye itaat edemeyiz. Edersek, bu itaatten doğan sonuçlar bizi bağlayacaktır.

Burada bir soru üzerinden önemli bir şey söylemek istiyorum: Ayetleri dikkatlice incelediğimizde, maddeler halinde zikrettiğimiz bu vasıfların sahibi olan kimselerin aslında müşrik ve kâfir kimseler olduğunu görürüz. Dolayısıyla Rabbimiz bunca ayette onların vasıflarını tek tek detaylıca anlatmak yerine, Ahzab Sûresinin başında olduğu gibi “*Kâfirlerle itaat etmeyin*” deseydi mesele yine anlaşılmış, maksat hâsıl olmuş olurdu. Peki, böyle demek yerine acaba onlarca surede niçin bu kimselerin vasıflarını tek tek ve detaylıca zikretti?

Çünkü –vallahu a’lem–Rabbimiz insanların âhiretini ilgilendiren bu önemli konuda hiçbir kapalılığa yer vermeyi ve “tanıyamama” kalkanının arkasına sığınarak kâfirleri kendilerine lider seçenlerin tüm mazeretlerini ortadan kaldırmayı istemiyor. Eğer bu şekilde kâfirleri vasfetmeseydi, yarın Kıyamette birileri çıkar ve “Biz onları tam olarak tanıyamadığımız için aldandık ve bu nedenle onlara itaat ettik” derdi. İş-

te böylesi bir mazeret ileri sürülmesin diye Allah itaat etmemiz gereken kâfirlerin vasıflarını bize bir bir açıklamış ve bununla tüm kapalılıkları ortadan kaldırmıştır.

Ayrıca bu vasıfları detaylıca zikretmek, onların her zaman ve mekânda kolayca tanınıp uzak durulmalarını sağlar.

Bu detaylı anlatım, Allah'ın, kullarının hataya düşmemesi için onlara gösterdiği merhametinin bir tecellisidir.

Müslüman zaten şirk ehline itaat etmez. Ama eğer şirk ehli, şirklerinin yanında ayrıca bu vasıflara da sahipse, o zaman onlara itaat etmemek daha evleviyetle söz konusu olur.

Tüm bunlardan dolayı Rabbimiz onları bize detaylıca tanıtmış, hiçbir kapalılığa yer vermeyecek şekilde onları bize vasfetmiştir.

Âhiretini dikkate alan her Müslüman bunların kim olduklarını önemsemelidir.

Son olarak şu önemli cümleyle yazımızı noktalayalım: Bu tip insanlara itaat etmenin farklı ahkâmı vardır. Bu itaat kimi zaman haram, kimi zaman da küfür olur. İtaatın haram mı yoksa küfür mü olduğunu tespit edebilmek için bu konuda yazılmış güvenilir eserlere veya muteber ilim ehline müracaat etmek gerekir.

Rabbim bizleri kâfirlere itaat etmekten muhafaza ettiği gibi, halkımıza da onların hakikatlerini göstersiz.

DUÂDA HADDİ AŞMAK

Allah'ın yapmayacağı bir şeyi Allah'tan istemek, duada haddi aşmaktır. Duada haddi aşanlar ise Allah'ın sevdiği kullardan değildir. Rabbimiz şöyle buyurur:

أَدْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ

“Rabbimize yalvara yakara ve gizlice dua edin; zira O, haddi aşanları sevmez.” (Araf, 55)

Allah'a şirk koşmuş ve bu şirki üzere ölmüş birisinin affedilmesi için dua etmek de Allah'ın yapmayacağı bir şeyi Allah'tan istemek kapsamındadır. Allah, haddi aşmış olduklarından dolayı böyle yapanları sevmez.

Şeyhu'l-İslam İbn Teymiyye rahimehullah, bu âyeti naklettikten sonra der ki:

“O, duada haddi aşanları sevmez. Kulun, peygamberlerden olmadığı halde peygamberlerin makamlarına ulaşmayı istemesi, müşriklerin affedilmesini istemesi ve bunlara benzer şeyleri istemesi gibi Allah'ın yapmayacağı şeyleri talep etmesi de duada haddi aşmak sayılır.”¹³

Allah'tan, Allah'ın yapacağını vaad ettiği şeyleri istemek gerekir, Allah'ın yasakladığı şeyleri değil!

¹³ Mecmuu'l-Fetâvâ, 1/130

İMAN EDENLERİ ALLAH MÜDAFAA EDER!

Rabbimiz buyurur ki:

إِنَّ اللَّهَ يُدَافِعُ عَنِ الَّذِينَ آمَنُوا

“Şüphesiz ki Allah, iman edenleri müdafaa eder.”(Hac, 38)

Allah’ın seni müdafaa etmesi ve koruyup gözetmesi, senin imanının kuvveti oranındadır. Herkes imanı oranında Allah’ın müdafaa ve korumasına hak kazanır. Az ise az, çok ise çok...

Eğer kâfirlere, zalimlere, şeytanlara, günahlara ve günah-kârlara karşı Allah’ın seni daha çok korumasını istiyorsan imanını “artırmaya” ve “kuvvetlendirmeye” bak!

O artıp kuvvetlendikçe Allah’ın koruma ve müdafaası da onunla paralel olarak artacaktır.

Ne kadar iman, o kadar koruma.

Ne kadar iman, o kadar müdafaa...

SENİ MÜDAFAA EDEN ALLAH OLDUKTAN SONRA

Rabbimiz şöyle buyurur:

إِنَّ اللَّهَ يُدَافِعُ عَنِ الَّذِينَ آمَنُوا

“Şüphesiz ki Allah, iman edenleri müdafaa eder.”(Hac, 38)

Seni müdafaa eden Allah olduktan sonra sana düşmanlık edenlerin düşmanlığı kaç yazar?

Senin müdafiiin Allah ise, sana düşmanlık edenlerin sonu ne olur?

Allah’ım, bizim müdafiiimiz Sen ol!

HER ÂN SENİNLE İLGİLENEN BİR ALLAH VAR

Rabbimiz yarattığı hiçbir şeyden bir an olsun ğafil olmaz. Her an ve her lahza yarattığı şeylerle meşguldür.

وَمَا كُنَّا عَنْ الْخَلْقِ غَافِلِينَ

"Biz yarattığımız şeylerden ğafil değiliz." (Mü'minûn, 17)

Eğer böyle olmasaydı, gökyüzü üzerimize düşer, yeryüzü sarsılır, soluduğumuz hava kaybolurdu.

Düşünsenize, Allah'ın bir an olsun ciğerimize soluduğumuz havayla ilgilenmediğini...

Ne olurduk?

Nefes alamaz ve çırpına çırpına can verirdik...

İşte, Allah'ın hiçbir şeyden ğafil olmaması, her an ve her saniye bizimle ilgilendiğini ifade eder.

Her an seninle ilgilenen, her an seni düşünen ve her an senin bir işini yapan bir Allah'a niye kulluk etmezsın?!

DÂVETTE BULUNDUĞUMUZ İNSANLAR ÖNCELİKLE BİZİ TANIMALIDIRLAR

İnsanlar; kendilerine din anlatan, dâvet yapan kimselerin geçmişlerini, güvenilirlik durumlarını gereği gibi tanımadıklarında, tabii bir sonuç olarak onlara karşı önyargılı davranır, anlattıkları şeyler hususunda dikkatli olmaları gerektiğine inanırlar.

Rabbimiz şöyle buyurur:

أَمْ لَمْ يَعْرِفُوا رَسُولَهُمْ فَهُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ

“Yoksa kendi peygamberlerini tanımadılar da onun için mi onu inkâr ediyorlar?” (Mu’minûn, 69)

Demek ki insanlar, tanımadıkları kimselerin dâvetlerini garipseler, onları tanıyana kadar çağırdıkları şeylere karşı mesafeli dururlar.

Mekkeli müşrikler, Muhammed aleyhisselam’ı çok iyi tanıdıkları ve geçmişini çok iyi bildikleri için onların bu konuda öne sürecekleri her türlü mazeret geçersiz sayılmış ve özür iddialarını reddetme bağlamında kendilerine böyle bir soru yöneltilmiştir.

Yaratan hiç bilmez mi?

Onun içindir ki, altını kalın çizgilerle çize çize şu gerçeği haykırıyoruz: Halklarına dâvet götüren dâvetçilerin her şeyden önce insanlara kendilerini düzgün bir şekilde tanıtmaları

ve her açıdan güvenilir, emin, dürüst kimseler olduklarını onlara ispatlamaları gerekmektedir.

Dâvetten önce işe bununla başlamaları boyunlarının borcudur.

Bu da dâvetin bir parçasıdır.

DİN ANLATACAKSAN ÖNCE “GÜVENİLİR” BİRİ OL!

Güvenilirliğini/eminlik vasfını kaybetmiş dâvetçilerin, yapmış oldukları tebliğ ve davete insanların samimiyetle inanmasını beklemeleri beyhudedir. Zira şu inkar edilemez bir gerçektir ki, artık insanlar güvenmediği kimselerden “don” dahi almıyorlar; niye “din” alsınlar ki?!

Allah için güvenilirliğimizi zedelemeyelim.

Hepimizi biliriz ki, Allah’ın Rasûlü Muhammed aleyhisselam “rasul” olmadan önce “emin” olmuş, peygamberlikten önce güvenilirliğiyle tanınmıştı. Mekkeli müşrikler çocuklarına ve hanımlarına mallarını teslim etmede tereddütler yaşarken, ona mallarını teslim etmede asla bir tereddüt yaşamamışlardı; zira onlar gönüllerinin en derinliklerinden “Muhammed asla yamuk yapmaz” diyor ve buna samimiyetle inanıyorlardı.

Herakleios, o gün için Rasûlullah’ın karşısında saf tutan bir lider olan Ebu Sufyan’a, Rasûlullah’ın ahlakî yapısıyla alakalı sorular sorduğunda Ebu Sufyan bir an bile düşünmeden onun ahlakını tezkiye eden sözler söylüyordu.

Bugün de bizim davetimizin karşısında saf tutan liderler bizim ahlaki meziyetlerimiz hakkında “*Bunlar aleyhimizde olan kimseler olsa da iyi insanlardır, ahlaklılardır, yamuk değildirler*” demedikçe davamızda başarılı olamayacağız.

Bırakın halkı, tağutlara dahi ahlakî duruşumuzu ve güvenilirliğimizi ispat etmek zorundayız.

Bunu yapmadan halkın davetimize teveccüh etmesini beklememiz boş bir beklentiden öteye geçmez.

Allah için söylüyorum: İnsanları kazanma gibi bir derdimiz varsa, güvenilirliğimize zarar verecek her sözden, her eylemden ve her ortamdan uzak durmak zorundayız. İnsanların bizi itham edebileceği her şeye dikkat etmeliyiz.

Biz samimiyetle buna riayet ettiğimiz gün, insanların dâvetimize olan teveccühü ve bize olan bakış açıları daha farklı olacaktır.

Rabbim! İlmimizi ve imanımızı artırmanı istediğimiz gibi, ahlakî güzelliklerimizi artırmanı da istiyoruz.

DÂVET SADECE “ANLATMAK” DEĞİLDİR

Dâvet, karşımızdaki muhataba inandığımız esasları sadece “**sözlü**” olarak aktarmak değildir. Bu, olsa olsa dâvetin bir çeşididir. Bizim inandığımıza göre dâvet; karşımızdaki muhataba inandığımız esasları aktarmaya geçmeden önce; kimliğimizle, kişiliğimizle, duruşumuzla ve ortaya koyduğumuz kaliteli amellerimizle onu kendimize ikna edebilmektir.

Evet, asıl dâvet, muhatabı samimiyetimize inandırabilmektir.

Yani muhatabımız daha bizden bir şeyler dinlemeden önce bizim “iyi insanlar” olduğumuza; iyi bir arkadaş, iyi bir yoldaş, iyi bir sırdaş, iyi bir komşu, iyi bir işçi, iyi bir işveren... olduğumuza kalben ve cân-ı gönülden inanmalıdır. Bu olmadan sadece sözlü olarak bir şeyleri karşı tarafa iletmek, etkisi çok da güçlü olan bir metod değildir; zira insanlar sözden daha çok, sözün sahibinin durumunu dikkate almaktadırlar.

Allah'ın salât ve selamı üzerine olsun, Hz. Yusuf'un kıssasında bu hususta bizim için çok harika bir örneklik vardır. Bilindiği üzere Yusuf aleyhisselam, kendisiyle beraber zindanda bulunan insanlara **daha sözlü olarak herhangi bir şey anlatmadan önce**, yüce ahlakıyla ve kaliteli duruşuyla onları mest etmiş, göstermiş olduğu güzel muamele sayesinde onların kalbini kazanmayı başarmıştı.

Onun bu hâlimden etkilenen zindan arkadaşları:

إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ

“Biz senin muhsinlerden olduğuna inanıyoruz.”¹⁴ demekten kendilerini alamadılar.

Hatta yıllar sonra bu adamlardan birisi kralın rüyasını kendisine yorumlatmak için yanına geldiğinde ona:

يُوسُفُ أَيُّهَا الصِّدِّيقُ

“Yusuf! Ey özü-sözü doğru arkadaş!”¹⁵ diye hitap edecekti.

Aradan yıllar geçmesine rağmen Yusuf onların gönüllerinde ve akıllarında “özü-sözü doğru biri” olarak kalmıştı.

Bu çok önemli bir nokta, burayı aklımızın bir köşesine yazarak devam edelim.

Yûsuf aleyhisselam sözlü dâvetine henüz başlamadan önce, sadece “güzel halleri” ve “erdemli tavırları”yla onların gönüllerini fethetmeyi başardı. Bu, onların ileride duyacakları şeyleri daha kolay kabul etmelerine zemin hazırlamış oldu.

İşte, böylesine özel ve güzel birisi olduğu için ona güven duydular ve kendileri adına çok özel sayılan rüyalarını başkalarına değil, sadece ona anlatıp yorumlattılar.

Bunu, Yusuf aleyhisselam'ın “iyi bir insan” olduğuna yürekten inandıkları için yaptılar.

Onlar, Yusuf aleyhisselam hakkındaki bu kanaatlerini açıkça belirtene dek Yusuf aleyhisselam onlara sözlü herhangi bir davette bulunmadı. Ama ne zaman ki onların kendisine can-ı gönülden inandıklarını anladı, işte o zaman sözlü davet sürecine başladı.

İşte bu önemli nebevî metodundan anlıyoruz ki, insanlara bir şeyler anlatmadan önce samimiyetimizi ve iyi bir insan

¹⁴ Yusuf, 36.

¹⁵ Yusuf, 46.

olduğumuzu onlara ispatlamalı, onları bu gerçeğe ikna etmeliyiz.

Bu olursa bizim onlara yapacağımız sözlü davet çok daha kolay etkisini gösterecek ve onların hidayet bulmasında çok daha etkin bir rol oynayacaktır.

O nedenle, sözümüzden önce amelimizin tebliğ yaptığını ve insanların sözümüzden önce ahvalimize baktığını bilelim.

Fazla söze ne hacet! Düzgün biri insan ol, herkes sana inanacaktır. Her ne kadar çağrına icabet etmeseler bile...

SEVDİĞİNİN ÇAĞIRDIĞI YERE GİTMEZ MİSİN?

Sevdiğin bir kimse seni, sevdiğin bir yere davet etse icabet etmez misin?

Edersin değil mi?

O zaman şu sözümü iyi dinle!

Allah da seni bir yere davet ediyor.

1-) Günahlarını bağışlamaya

يَدْعُوكُمْ لِيَغْفِرَ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ

“O (Allah) günahlarınızı bağışlamak için sizi çağırıyor / sizi davet ediyor.” (İbrahim, 10)

2-) Esenlik yurdu olan Cennet’e.

وَاللَّهُ يَدْعُوا إِلَى دَارِ السَّلَامِ

“Allah, Dârus’Selâm’a (esenlik yurdu olan Cennet’e) davet ediyor/çağırıyor.” (Yûnus, 25)

Bu iki madde şu ayette bir arada zikrediliyor:

وَاللَّهُ يَدْعُوا إِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِ

“Allah kendi izniyle Cennet’e ve bağışlanmaya davet ediyor.” (Bakara, 221)

Allah’ın davet ettiği şey insanoğlunun davet ettiğinden çok daha hayırlı ve anlamlı...

Şu halde bu çağrıya kulak ver! Hâlâ neyi bekliyorsun?

İHTİYAÇ SAHİPLERİNİ SENİN BULMAN GEREKİR

Kitabımızın bize öğrettiğine göre takvâ ehli mü'minlerin en önemli görevlerinden birisi de şudur:

- İffetinden ve hayâsından dolayı isteyemeyen,
- Kanaatkârlığı nedeniyle fakirliğini dışa vuramayan,
- Elinde olanla yetinmeyi istemeye tercih ettiği için dilencilik yapamayan ve
- Maddî durumu etrafı tarafından gereği gibi bilinmeyen... kimseleri araştırmak ve onları tespit ederek ihtiyaçlarını gidermektir.

Rabbimiz'in şu buyruğu dolaylı olarak bu söylediğimize işaret etmektedir:

فَإِذَا وَجَبَتْ جُنُوبُهَا فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطِيعُوا الْقَائِعَ وَالْمُعْتَرَّ

“(O kurbanlık hayvanlar) yanları üzerine yere düştüklerinde (can verdiklerinde) ondan hem siz yiyin, hem de isteyemeyene de dilencilik yapıp isteyene de ondan yedin.” (Hac, 36)

Âyette yer alan “الْقَائِعَ” kelimesi, “*elinde olanla yetinmeyi istemeye tercih eden, maddî durumu hakkıyla bilinmeyen, hâlihâzırda tanınmayan, hayâsından dolayı isteyemeyen ve kanaati nedeniyle fakirliğini dışa vuramayan kimse*” demektir.

Eğer Allah onları yedirmemizi ve kurban etlerimizi kendileriyle paylaşmamızı emretmişse, o zaman bizim onları bulmaya çalışmamız, hallerine vâkıf olacak bir araştırmayla onları tespit etmemiz gerekmektedir. Zira usûl ilminde

mukarrar olduğu üzere bir vâcip ne ile tamamlanıyorsa, o tamamlayıcı şey de vâciptir.

Onları bulmadan Rabbimizin “**İsteyemeyene de o etlerden yedirin**” emrini nasıl yerine getirebiliriz?

Yedirebilmemiz için öncelikle isteyemeyenleri bulmamız gerekmektedir.

İşte o nedenle, elinde olanla yetinmeyi istemeye tercih eden iffetli kardeşlerimizi bulmalı, bulmak için çabalamalıyız.

İnsanlar, “Nasıl olsa hocalar veya cemaatler fakirleri bilirler/bulurlar” diyerek kardeşlerinin hallerini araştırmayı, durumlarını sorup-soruşturmayı terk ediyorlar. Bu da bir süre sonra onlarda hissiyatsızlık ve vurdumduymazlık meydana getiriyor. En korkuncu olanı ise zamanla hâl-hatır sorma, gariibanları yoklama işi bitiyor.

Şunu hiçbir zaman aklımızdan çıkarmamalıyız ki, gariibanları bilmek/bulmak sadece hocaların veya cemaatlerin işleri değildir. Aksine bu; benim, senin, onun, bunun, yani herkesin işidir. Daha orijinal ifadeyle, kendini takvalı kılmak için uğraş veren her mü'minin işidir. Bunu şer'î bir görev olarak görmeyen duyarsız Müslümanlar, günü gelip, keser ve hesap döndüğünde aynı cezayla cezalandırılmakla karşı karşıya kalabilirler.

Öyle ya, ceza, yapılan amelin cinsinden olur.

O nedenle Allah için –özellikle de kış aylarının yaklaştığı şu günlerde– kardeşlerimizin hâl ve ahvâllerini araştırma noktasında gevşek davranmayalım.

BUNCA VASITA SEN DEĞERLİ OLDUĞUN İÇİN VAR

Rabbimiz buyurur ki:

وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى
كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا

“Andolsun ki Biz Âdemoğullarını değerli kıldık ve onları karada ve denizde taşıdık, onları temiz şeylerden rızıklandırdık ve onları yarattığımız birçok varlıktan daha üstün kıldık.” (İsrâ, 70)

Rabbimiz bu ayetinde insanoğlunu değerli kıldığını söyledikten sonra, adeta onun değerini ispat sadedinde onu karada ve denizde taşıdığını, onu temiz rızıklarla rızıklandırıldığını ve onu yaratılış itibarıyla birçok varlığa üstün tuttuğunu haber vermiştir.

Bu üç madde, inansın veya inanmasın, insanın diğer varlıklardan daha değerli kılındığının bir ispatıdır.

Buna göre;

1-) Bir insanı; bir merkebin, bir devenin, bir atın, bir trenin, bir arabanın, bir uçağın, bir gemin, bir yatın, bir salın ve diğer her türlü vasıtanın üstünde gördüğünüzde,

2-) Çeşit çeşit yemekler, farklı farklı meyveler, envai çeşit kuruyemişler, binbir türlü farklı içecekler tüketirken müşahede ettiğinizde,

3-) Güzelliğini hissedip, etkilendiğinizde onun Allah tarafından ne kadar değerli kılındığını bir kere daha hatırlayın.

Ama şunu da unutmayın ki, insanın değerini zirveye taşıyan tek şey "iman"dır. Eğer bütün bu güzelliklere iman eşlik etmiyorsa, o güzelliklerin ve değerın Allah indinde hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur.

İşte bunun için Allah'ın istediği gibi iman ederek değerimizi doruk noktasına ulaştırmak ve değerimize değer katmak gerekir.

EĞER SAMİMİ OLSALARDI...

Rabbimiz buyurur ki:

“Onlar eğer savaşa çıkmak isteselerdi, onun için hazırlık yaparlardı.” (Tevbe, 46)

Bir insan bir şeyi arzu edip onun için gerekli olan şeyleri yerine getirmiyorsa, bu onun o işte samimi olmadığını gösterir.

Bizi yönetenler eğer yirmi küsur yıldır Allah'ın şeriatını getirecek olsalardı, bunun için mutlaka bir hazırlık yapar, altyapı oluşturlardı.

Yöneticilerin hâlâ şeriat getireceğini bekleyenler, beyhude bir beklenti ve büyük bir yanılgı içindeler.

هَيْهَاتَ هَيْهَاتَ لِمَا تُوعَدُونَ

“Size vaadedilen şey, gerçekten ne de uzak! Heyhat ki heyhat!”
(Müminûn, 36)

NİÇİN HASTA OLURSUN?

Allah bazen seni: “O’na dönmen için” hastalandırır. O’na döndüğünde, artık hastalığın bir anlamı kalmamış olduğundan senden hastalığı uzaklaştırır.

Bazen “kibrini kırmak için” hastalandırır. Kibrin kırılıp tevazuyu elde ettiğinde, artık hastalığın bir anlamı kalmamış olduğundan senden hastalığı savar.

Bazen “başka insanları anlayabilmen için” hastalandırır. Onları anlamaya başladığın zaman, artık hastalığın bir anlamı kalmamış olduğundan senden hastalığı def eder.

Bazen de “sabrını ve rızanı denemek için” hastalandırır. Sabredip rıza gösterdiğinde, artık hastalığın bir anlamı kalmamış olduğundan senden hastalığı giderir.

Eş-Şafi; yanına girmek istediğinde ön randevu almana, tedavi olmak için bir kart taşımana ve randevu saatinden en az on beş dakika önce gelmene ihtiyaç duymadığın “Allah”tır!

HER ŞEYİNLE ALLAH'A YÖNELEBİLİYOR MUSUN?

Rabbimiz Kur'an-ı Kerim'de bizlere “inâbeyi” emretmiştir.

وَأَنِيبُوا إِلَىٰ رَبِّكُمْ

“Rabbimize inâbe edin.” (Zümer, 54)

Înâbe ne demek bilir misiniz?

Înâbe, bir insanın her şeyiyle, ama her şeyiyle Allah'a yönelmesi demektir.

- İbadetleriyle,
- Mahıyla,
- Parasıyla,
- Eviyle,
- Arabasıyla,
- Makamıyla,
- Rütbesiyle,
- Kariyeriyle,
- Çocuğuyla,
- İlmiyle,
- Yetenekleriyle...

Hâsılı, var olan her şeyiyle Allah'a yönelmesi ve bütün benliğiyle “Sahip olduğum her şeyimle Sana geliyor, Senin isteklerine râm oluyorum Rabbim” diyebilmesidir.

İşte Rabbimiz, böylesi kullarını müjdelemiş ve onlara müjdeler vermesini peygamberine emretmiştir.

Milletine uymakla mükellef olduğumuz şanlı atamız İbrahim aleyhisselam da böyle bir kuldu. Her zaman Allah'a yönelirdi.

لَئِنْ إِبْرَاهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّاهٌ مُنِيبٌ

“Doğrusu İbrahim, yumuşak huylu, duygulu ve her şeyi ile (Allah'a) yönelen birisiyi.” (Hud, 75)

Gelin kardeşlerim, biz de bu yolda nimetlerin asıl sahibi olan Rabbimizin bize verdiği her şeyi içtenlikle O'na sunalım ve sahip olduklarımızla *“Biz Sana inâbe ettik”* diyerek atamız İbrahim'in yolundan gidelim.

O zaman inâbe ehline vaat edilen her bir müjdeye biz de nail oluruz.

MÜNAFİK KARAKTERLİ İNSANLAR ÜZERİNE ÖNEMLİ BİR DEĞERLENDİRME

Allah Rasulü ﷺ, İslam toplumunu şekillendirmeye ve güçlendirmeye çalıştığı Medine'nin ilk dönemlerinde boy gösteren münafıklara inanılması güç düzeyde yumuşaklık göstermiş ve birçok kere “Bu affedilmez” diyebileceğimiz türden kabahatlerini onlar için affetmiştir. Ancak onlar, yumuşaklığın ve affetmenin sağladığı olumlu koşulları gereği gibi kullanmayınca, İslam toplumunu her türlü fitne ve fesattan korumayı murad eden Rabbimiz, en son raddede onlara artık yumuşak değil, sert davranmasını ve onlarla mücadele etmesini peygamberine emretmiştir.

Rabbimiz şöyle buyurur:

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ

“Ey Nebi! Kâfirlere ve münafıklara karşı cihad et ve onlara sert bir tutum sergile.” (Tevbe, 73)

Biz, Rasulullah'ın tolerans ağırlıklı uygulamalarını Rabbimizin bu ve benzeri ayetleriyle sonlandırmasından anlıyoruz ki, yumuşak davranmak, affedici olmak, görmezden gelmek, müsamahakârlık göstermek gibi tavırlar, her zaman ve her zemin için geçerli değildir. Hatta bazı durumlarda yumuşak davranıp müsamahakâr tutumlara devam etmek fayda değil, bilakis zarar getirir.

Onun için münafık tipli insanlara bazı durumlarda ve ortamlarda gerekli dozajda sertlik göstermek kaçınılmazdır. Bu, Müslüman toplumu münafık karakterli insanlardan korumak için çok ama çok gerekli ve elzem bir tutumdur.

Kur'an ve Sünnette yer alan hoşgörü, yumuşaklık ve müsamahakârlıkla alakalı ayet ve hadisleri esas alarak insanlara her daim bu çerçevede muamele etmek, Mümin bireyi veya İslamî bir yapıyı bir takım yanlış sonuçlara götürür.

Her ne kadar Kur'an ve Sünnet genel anlamda yumuşaklığı emretmiş olsa da yine aynı Kur'an ve Sünnet, yeri geldiği ve şartlar oluştuğunda münafık karakterli kimselere katı davranmayı ve sert yapmayı da emretmiştir. Hatta bu gerçeklikten ötürü Rasulullah ﷺ –kimi siyer kaynaklarının bildirdiğine göre– devletin güçlendiği son dönemde onlardan çok çekmiş olan tebaasına bazı münafıkları deşifre etmiş, onları isim isim ifşalamıştır. Onların kim olduğunu öğrenen sahabiler artık onlara sert yapmaya ve toplum içerisinde onları itibarsızlaştırmaya başlamıştır.

Dolayısıyla birbirine zıt gibi duran nassları birbirinden ayırarak sonuca ulaşmamız doğru değildir; bizi mutlaka yanlış neticelere ulaştırır. Nassları bir arada ve zamanlarına uygun şekilde değerlendirmek gerekir.

Haliyle, münafıklara ve münafık karakterli insanlara karşı uyanık olması gereken bizler, bu türden nassları bir araya getirip nerede yumuşak davranmamız, nerede sertlik yapmamız, nerede ifşâata kalkmamız gerektiğini iyi tespit etmek durumundayız. Ta ki bu sayede münafık karakterlerle mücadeleimizde düzgün bir yol izlemiş ve hem kendimizi hem de etrafımızda var olan İslamî yapılanmaları onların şerrinden muhafaza etmiş olalım.

-Sonuç-

Sonuç olarak şunu net bir şekilde söyleyebiliriz ki; İslamî yapıların içinde vücut bulmuş olan münafık karakterlere her zaman müsamahakârlık, affedicilik ve toleransla muamele edilmez. Bu, güçsüzlük dönemleri için geçerli olabilecek bir

durumdur. Gücümüzün yeterli miktarda var olduğu ve şerle-
rinden çekincemiz kalmadığı durumlarda onlara sert yap-
mamız, değer vermememiz ve gerektiğinde Müminler ara-
sında onları ifşâlamamız gayet doğal ve olması gereken bir
tavırdır. Bununla, Müminler art niyetli insanlardan ve onla-
rın olası zararlarından selamette kalmış olurlar.

Münafıklar veya kendisinde münafıklık bulantısı olanlar,
gerçekten sakınılması gereken tehlikeli tiplerdir. Bunu net
olarak anlamamız ve idrak etmemiz gerekir. Aksi halde üm-
met olarak zarar görmeye daha çok devam ederiz.

Rabbim, bizleri içimizde var olan münafıklardan ve mün-
fık karakterli şerîr insanlardan muhafaza buyurduğu gibi, on-
lardan gelebilecek olası kötülüklerden de “el-Hafız” ismi ile
hıfz-ı muhafaza eylesin.

İNSAN NASIL İTİBARSIZLAŞTIRILIR?

Münafıkların veya münafık karakterli insanların, birilerinin itibarını ayaklar altına almak için kullandığı en etkili metotlardan birisi hiç şüphesiz ki “şayia” çıkarmaktır.

Şayia şöyle tarif edilmiştir:

“Bir insana, bir gruba veya bir oluşuma dair etrafta var olan bilgileri toplayıp, onları abartı ve manipüle ile sağa sola aktarmaktır.”

Münafık karakterli insanların, bir kimseyi rezil etmek veya itibarsızlaştırmak için kullanmış oldukları bu aşağılık yöntem genellikle şu aşamalardan geçirilerek topluma pazarlanır:

Bu maddeleri Allah için dikkatle okuyalım:

1-) Öncelikle bir takım metotlar kullanılarak bilginin kesinliği temin edilir. Yani insanlara aktardıkları bilgiden insanlar şüphe etmesin diye ona **"kesin bilgi"** kıyafeti giydirilir. Böylelikle insanlar onu "kesin bir bilgi" olarak algılar, anlatılan şeyden asla şüpheye düşmezler.

2-) Sonra, aktarılan bilginin içerisinde bazı detaylar silinir. Böylelikle insanlar satır aralarını düzgün okuyamaz ve hâliyle aktarılan bilgiye derhal inanırlar.

3-) Daha sonra aktardıkları bilgi içerisinde yer alan doğrular basitleştirilir, önemsizmiş gibi lanse edilir. Böylelikle meseleye vâkıf olacak insanlar satır aralarında var olan doğruları önemsemez, aktarılan vakıanın büyüklüğü yanında onu sonuca hiçbir katkı sağlamayacak bir bilgi düzeyinde basit bir detay olarak görürler.

4-) Daha sonra bazı bilgiler, muhatap kitle tarafından infiale ve tepkiye sebebiyet verecek kılıflarla ve sözcüklerle özenle dizayn edilir. Yani olayın içerisine toplumun anormal düzeyde tepki vereceği şeyler eklenir. Bu kimi zaman namus olur, kimi zaman İslam'ın bekası olur, kimi zaman da ümmetin meselesi olur... Bununla insanlar duymuş oldukları şeylerden dolayı büyük bir tepki gösterirler. Ve böylelikle insanların duyması istenilen şaya, toplum tarafından daha çok kabul görür ve daha hızlı bir şekilde yayılır.

Evet, münafıkların veya kendisinde münafıklık bulantısı olanların, birilerini itibarsızlaştırmak için izlemiş olduğu metotlardan bazıları bunlardır.

Onlardan sakınmak ve onlara karşı tedbirli olmak için bu metotları çok iyi bilmek ve çok iyi analiz etmek gerekir.

YALAN SÖYLEYEN NE ZAMAN MÜNAFIK SAYILIR?

Kur'ân-ı Kerim'de bir ayet var ki; gerçekten iman etmiş bir kimse için ondan korkmamak, irkilmemek, Allah'a sığınmamak mümkün değildir. Çünkü bu ayet, birilerini münafik olmakla damgaladığı gibi, münafiklıklarının da sürekli bir ceza olarak onlarda bakî kalacağını haber vermektedir. İşte burası, meselenin vahametini anlayanlar için gerçekten çok korkutucu ve tüyleri diken diken edicidir.

Bundan, merhameti bol ve kullarını koruyan Rabbimize sığınıyor ve ayeti hem daha iyi anlama hem de içerdiği tehditten daha aktif bir şekilde sakınma adına şunları söylemek istiyoruz:

Öncelikle ayeti zikredelim:

فَاعْقِبْهُمْ يَفَاقًا فِي قُلُوبِهِمْ إِلَى يَوْمِ يَلْقَوْنَهُ بِمَا أَخْلَقُوا اللَّهَ مَا وَعَدُوهُ وَبِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ

*“Allah’a verdikleri sözü bozmaları ve **yalan söyleyegelmeleri** sebebiyle huzuruna çıkacakları güne kadar kalplerinde var olacak bir nifakla Allah onları cezalandırdı.” (Tevbe, 77)*

Bu ayetin öncesinde Rabbimiz münafiklardan bahsetmektedir. Bu ayette ise münafikların “münafiklıkla” cezalandırılmasının iki temel sebebini anlatmaktadır.

Bunlardan birincisi, “Allah'a verilen sözleri tutmamak”, ikincisi ise “yalan söylemek”tir.

Ben bu kısa yazımda birinci madde üzerinde durmayacağım. Ancak tehlikesi, yaygınlığı ve Müslümanlar arasında bu

tiplerin oldukça çok olması ve çoğalması sebebiyle ikinci madde üzerinde bir şeyler söyleyeceğim.

Öncelikle şunun altını çizerek konuya giriş yapmış olayım: Bir insan zorda kaldığı veya nefsine yenildiği için bir kere veya iki kere yalan söylemiş olmakla münafık olmaz. Bununla, olsa olsa kendisinden tövbe edilmesi gereken bir günah, af dilenesi bir hata işlemiş olur. Ama bir insan artık,

⇒ Yalanı adet haline getirmeye başlarsa,

⇒ Kendini haklı çıkarma gibi durumlarla karşılaştığında, “itibar” diye tapageldiği putunu kurtarma zorunda kaldığında, mal alacağında, mal satacağında ve buna benzer hallerle karşılaştığında ona sığırırsa,

⇒ Ve birçok ortamda birçok kişinin şahitliğiyle kendisinden yalanlar duyulmaya başlarsa... İşte böylesi bir durumda yalan söylemek artık normal bir günah olmaktan çıkar ve insanı münafık yapan bir cezaya dönüşür!

Peki, Bunu Nereden Çıkıyoruz?

❶ Âyette Rabbimiz onların yalan söylemelerini, “بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ” buyurarak “كَانَ/kâne” fiili ile ifade etmiştir.

Bu fiil; genel olarak bir şeyin bir şeyde sabit ve sürekli olduğunu, onda karar kılıp yerleştiğini ve onun adet haline gelmiş bir şekilde sürekli yapılagelirliğini ifade eder. Buna göre mana şöyle olur:

“Onlar yalan söylemeye alıştığı ve yalan söylemek onlarda yer ettiği için kalplerinde var olacak bir nifakla Allah onları cezalandırdı.”

❷ Rabbimiz yine onların hâlini muzari olan “يَكْذِبُونَ/yekzibûn” fiili ile ifade etmiştir.

Arap dilinde fiili muzari “teceddüt” ve “tekrar” ifade eder. Yani “yenilenme” ve “süreklilik”...

Buna göre mana şöyle olur:

“Yalan söylemeyi gerekli kılan bir durum söz konusu olduğunda onlar hemen yalana başvurur ve bunu sürekli bu şekilde yaparlar. Bu sebeple Allah onları münafık olmakla cezalandırmıştır.”

Yalan söylemeyi gerekli kılan bir durumla karşılaşır karşılaşmaz hemen yalana sığınan her insanın, bu ayete muhatap olup olmadığı noktasında kendisini derin bir hesaba çekmesi gerekir.

③ Peygamber Efendimiz nifakın alametlerini saydığı meşhur hadisinde şöyle buyurur:

آيَةُ الْمُنَافِقِ ثَلَاثٌ، إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ، وَإِذَا أُؤْتِيَ خَانَ وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ.

“Münafığın alâmeti üçtür: Konuştuğunda yalan söyler, kendisine bir şey emanet edildiğinde ihanet eder, söz verdiği zaman sözünde durmaz.”¹⁶

Bu hadiste geçen “إِذَا حَدَّثَ / Konuştuğunda yalan söyler” ifadesi, bir kereliğine veya iki kereliğine yalana düşmeyi değil; bilakis her ne zaman yalan söylemeyi gerekli kılacak bir durumla karşılaşsa, hiç düşünmeden ve tereddüt etmeden yalanı tercih eden, doğruya değil yalana başvuran insanı anlatmaktadır.

İşte, kişinin yalanla ilişkisinin bu hale gelmesi, onun artık nifakla cezalandırılmış olduğunun bir göstergesidir.

Dolayısıyla, kim konuştuğunda ilk ve öncelikli olarak doğruyu değil, yalanı düşünüyorsa, doğruya değil, yalana meyle-

¹⁶ Buharî ve Müslim

diyorsa, hakkı söyleyerek gerçeklerle yüzleşmeye değil, yalan söyleyerek vaziyeti kurtarmaya bakıyorsa, o kişi münafık olduğundan korksun! Çünkü bu ancak nifak ehli birisinin takınacağı bir tavidır.

İman ehlinin yalanla ilişkisi kesinlikle böyle olamaz!

Sonuç Olarak

Bugün kendileriyle ilişki içerisinde olduğumuz ve bir vesileyle muamele etmek durumunda kaldığımız kimi insanların mütemadiyen yalanlarına şahit oluyor veya sıklıkla yalan söylediklerini etraftan işitiyorsak onlardan alabildiğine uzak durmamız artık gerekli olmuş demektir. Zira bir insan yalan söylemeyi adet haline getirmişse ve söylediği yalanlar insanlar tarafından şahitlenmişse, bu durumda bu insanın münafık olması büyük bir olasılıktır. Ondandır korkulmalı, ona yakın olunmamalıdır!

Bu, ayet ve hadislerden ders almayı bilenler için çok önemli bir nasihattir.

BEKTAŞI VE BEKTAŞİLEŞMİŞ HOCALAR!

Hani Bektaşî, “İçkiliyken namaza yaklaşmayın!” (Nisa, 43) buyruğunun sadece “*Namaza yaklaşmayın!*” kısmını alarak, Allah dedi diye namaz kılmamış ya, içimizdeki bazı Bektaşîleşmiş hocalar da “*Sizden olan ulu'l-emre itaat edin*” (Nisa, 59) buyruğunun “*Sizden olan*” kısmını göz ardı edip sadece “*idarecilere itaat edin*” kısmını alarak Allah dedi diye halkı tağuti otoritelere itaate davet ediyorlar!

Oysa bizi idare edenlerin bizden itaat görebilmeleri için bizden olmaları; yani bizim gibi imanî hassasiyetlere sahip olmaları, bizim gibi şirki reddeden, bizim gibi Allah'ı birleyen, bizim gibi kulluğunu sadece Allah'a yönlendiren muvahhid birer kul olmaları gerekirdi.

Elde edecekleri bir takım dünyalık menfaatler karşılığında Allah'ın ayetlerini eğip-büken hocaların gerçekten vebali ve sorumluluğu çok büyük!

Yazıklar olsun Allah'ın ayetleriyle oynayan Bektaşîleşmiş hocalara!

KEŞKE HOCALAR ŞU AYETİ BİR ANLASAYDI!

İster tasvip ettiğimiz çevrelerden olsun, isterse tasvip etmediğimiz çevrelerden fark etmez, "hoca" olarak bilinen herkesin toplumu bir şekilde yönlendirip kanalizasyon ettiği için az ya da çok mutlaka mesuliyeti vardır.

Bundan hiç kimse muaf değildir.

Allah azze ve celle, İsa aleyhisselam'ı bile asla söylemediği ama bir şekilde kendisine nispet edilen bir söz sebebiyle hesaba çekmişse, seni, beni veya falan hocayı es mi geçecek?!

Asla!

Şimdi şu anlatacağıma Allah için kulak kesilin: İsa aleyhisselam hayatı boyunca insanları sadece Allah'a kulluğa davet etmiş ve “Kulluğunuzu yalnızca Allah’a yapın” demekten gayri hayatında başka hiçbir şey söylememiştir. Ama tarih içinde birileri ona “Allah dışında beni ve annemi (de) birer ilah kabul edin” şeklinde bir söz söylediğini nispet edince, Allah hesap günü bunu ona sordu ve deyip demediği noktasında onu yargıladı.

Rabbimiz bu sahneyi şöyle anlatır:

وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ ءَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّيَ إِلَهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالِ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ نَ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ

“Allah, ‘Ey Meryem oğlu İsa! İnsanlara sen mi ‘Allah dışında beni ve annemi (de) birer ilah kabul edin’ dedin?’ buyurduğu zaman o şu cevabı vermişti: Hâşâ! Seni tenzih ederim. Hakkım olmayan şeyi söy-

*lemek bana yakışmaz. Hem ben söyleseydim şüphesiz sen onu bilir-
din.” (Maide, 116)*

Bu ayet, âlimlerin belini kıran bir ayettir.

Bakın, sadece nispet edilen bir şey dolayısı ile hesaba çekildi İsa Peygamber, söylediği bir şey dolayısı ile değil!

Bu ne demek biliyor musunuz?

Sadece söylediklerimizden değil, söylemeyip bize nispet edilen şeylerden de hesaba çekileceğiz demektir.

Allahu Ekber!

Rabbim bizlere selamet ver.

Allah, “Nasıl olsa İsa böyle söylememiştii” diyerek onu yargılamaksızın bırakıvermemiş, bilakis kendisine nispet edilen bu sözü ve onun bunu söyleyip-söylemediğini sormuştur.

Bu bizi korkutmuyor mu?

Eğer biz de toplumun önünde isek ve birileri bizim dediklerimizi kâle alıyor, etkileniyor ve ona göre yol belirliyorsa, böylesi bir durumda mutlaka dediklerimizden hesaba çekileceğiz.

Bırakın dediklerimizden hesaba çekilmeyi, bize nispet edilen şeylerden de hesaba çekileceğiz.

Tıpkı Allah’ın peygamberi İsa aleyhisselam gibi...

Ama gelin görün ki bugün bazı hocalar, bâtilılığı artık güneşin parlaklığı kadar net olan İran meselesinde/Şii meselesinde halkı ve özellikle de kendilerine kulak kabartan genç tebaayı yanlış kanalize ediyor, yapmış oldukları beyanatlar ve gelen tepkilere gösterdikleri reaksiyonlarla bâtilı hak suretinde göstermeye çalışıyorlar.

Vallahi bu hesabı zor olan bir tavidır ve mutlaka hesabı gerektirecektir.

- Sahabeye sövmeyi din edinen,
- Birkaçı hariç hepsini tekfir eden,
- Afife anamız Aişe'ye "kötü kadın" demeyi sevap addeden,
- Allah, Rasulü ve kitabı hakkında batıl itikatlara sahip olan,
- Bin bir türlü şirkleri ibadet niyetiyle yapan
- Ve Sünnileri katletmeyi mübah sayan bir taifeyi yaptığı-
nız beyanatlarla meşrulaştıracak, tertemiz yavrularımızı,
gençlerimizi idlâl etmeye yelteneceksiniz, ama Allah size bu-
nu sormayacak!

En sevdiği peygamberlerden biri olan İsa aleyhisselam'a sadece kendisine nispet edilen bir şeyi sormuş ve onu hesaba çekmişse, sizi de söylediğiniz ve bu yetmezmiş gibi bir de savunduğunuz şeylerden mutlaka hesaba çekecektir.

Kıyamet yakındır. Hesap vardır. O gelemeden önce tevbe ederek kendinize çeki düzen verin. Aksi halde sadece kendi hesabınızı değil, sapmasına sebep olduğunuz tebanızın da hesabını vermek durumunda kalacaksınız.

KULLUĞUN İKİ ESASI

Bu din, iki temel esas üzerine kurulmuştur:

1-) Kulluğu sadece ve sadece Allah'a yapmak.

2-) Kulluğu, Allah'ın gösterdiği ve meşru kıldığı şekil üzere yapmak.

Bugün Türkiye'de ve dünyada varlığını sürdüren cemaatlerin birbirine muhalefet etmelerinin en temel sebebi; bu iki esasa gereği gibi riayet etmemeleridir.

Eğer insanlar kulluklarını sadece Allah'a yapsalar ve kulluklarını icra ederken O'nun istediği şekil üzere yapsalar, inanın ortada dinin temeline yönelik hiçbir ihtilaf, hiçbir problem ve hiçbir anlaşmazlık kalmaz..

Mesela bazı sûfilere bir düşünün... Onlar, kulluk yaparken şariat nazarında “ibadet” sayılan bir takım fiilleri bazen Allah'tan başkalarına da sarf edebiliyorlar. Ve yine onlar, ibadetlerden bazılarını Allah'ın Kur'ân ve Sünnet yoluyla öğrettiği şekil üzere yapmıyor, bidatler ve hurafelere bulaşıyorlar.

Hâlbuki istikamet üzere olabilmek için kulluk sayılan fiilleri Allah'tan başka hiçbir varlığa yöneltmemeli ve ibadetlerini Allah'ın Kur'an ve Sünnet yoluyla öğrettiği şekil üzere yapmalıydılar. Eğer böyle olsalardı, ortada ne bir ihtilaf kalırdı ne de doğru yolda olan insanlarla problem yaşarlardı. Ama gelin görün ki onlar bu iki esasa muhalefet ettikleri için hak yolda yürüyen insanlarla sürekli bir sürtüşme yaşıyorlar.

Keşke cemaatler, gruplar ve tarikatlar bu iki esası güzelce anlayabilseler!

HER İBADETİN ARDINDAN AF DİLE!

Şeyhu'l-İslam İbn Teymiyye rahimehullah'ın şöyle bir tespiti var:

“Kul, ne kadar gayret ederse etsin, asla Allah'ın ona farz kıldığı şeyleri hakkıyla eda edemez. Bu nedenle ona düşen her ibadetin ardından af dilemek ve tevbe etmektir.”¹⁷

İbn Teymiyye rahimehullah'ın bu tespiti gerçekten çok doğru ve önemlidir. Ayrıca Kur'ân ve Sünnet onun doğruluğunu onaylamaktadır.

Bu görüşün doğruluğuna şu iki âyeti zikredebiliriz.

1-) Bakara Sûresi 199. âyet.

Rabbimiz, bu âyetle hac menâsikini anlatırken, Müslümanların Arafat Dağı'ndan Müzdelife'ye doğru ilerleyerek ibadetlerini yapmaları gerektiğini vurguluyor, sonra da bu ibadetin hemen ardından kendisinden af dilemelerini, istiğfarda bulunmalarını emrediyor.

ثُمَّ أَفِضُوا مِنْ حَيْثُ أَفَاضَ النَّاسُ وَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

“Sonra insanların dalga dalga ilerlediği yerden (Arafat'tan) siz de ilerleyin. Allah'tan bağışlanmanızı dileyin. Kuşkusuz Allah çok bağışlayandır, çok merhametlidir.” (Bakara, 199)

Hac gibi günahları döken, insanı anasından doğduğu ilk günkü gibi tertemiz yapan bir amelin ardından bile Allah'tan

¹⁷ Mecmuu'l-Fetâvâ, 10/580

af dilenmesi emredilmişse, diğer ibadetlerden sonra ne yapmamız gerektiğini varın siz düşünün.

2-) Müzzemmil Sûresi 20. âyet.

Rabbimiz, bu âyetle bizlere Kur'ân okumayı, namaz kılmayı, zekât vermeyi emrediyor; ardından da kendisinden af dilememizi, istiğfarda bulunmamızı söylüyor.

فَاقْرَءُوا مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَقَرِّضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا وَمَا تَقَدَّمُوا لِنَفْسِكُمْ مِنْ خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ وَأَعْظَمُ أَجْرًا وَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

“O halde Kur'ân'dan kolayınıza geleni okuyun. Namazı kılın, zekâtı ödeyin, Allah'a güzel bir borç verin. Kendiniz için önceden ne iyilik hazırlarsanız Allah katında onu bulursunuz; işte bu daha hayırlı ve mükkâfatı daha büyüktür. Allah'tan bağışlanma dileyin, şüphesiz Allah çok bağışlayıcı çok esirgeyicidir.” (Müzzemmil, 20)

Kur'ân okumak, namaz kılmak ve zekât vermek gibi çok hayırlı ibadetlerin hemen ardından Allah'tan af dilenmesinin emredilmesi de dikkat-i câliptir. Ayrıca Rasûlullah sallallâhu aleyhi ve sellem'in, Kur'ân'daki bu emirlerin fiilî olarak hayata aktarılması bağlamında her farz namazın ardından üç kere “estağfirullah” diyerek Allah'tan af dilemesi de, Şeyhu'l-İslam'ın her ibadetin akabinde ibadetin hakkını veremeyeceğimiz için Allah'tan af dilememiz gerektiği noktasındaki görüşünü destekleyen canlı ve pratik bir örnektir.

O nedenle, her ibadetimizin ardından “Rabbim, ben bu ibadeti sana layık olacak şekilde yapamadım; sen eksikliklerimle birlikte bunu benden kabul buyur” anlamında “estağfirullah” demeli ve bunu kendimize bir görev addetmeliyiz.

ŞÜKÜR-SABİR-TEVBE DÖNGÜSÜ

İnsanoğlu –İbn Kayyım’ın da belirttiği gibi– üçlü bir dön-
günün içerisinde yaşamaktadır.

1- Ya Allah’tan bir nimete mazhar olmuştur.

2- Ya bir musibet ile karşı karşıya kalmıştır.

3- Ya da bir günaha düşmüştür.

Var mı bunun bir dördüncüsü?

Yok!

Peki, bu üçlü döngü içerisinde mü’min bir zihniyet ne ya-
par?

Nimete mazhar olduğunda “şükreder”.

Sıkıntıya maruz kaldığında “sabreder”.

Günaha düştüğünde Rabbine boyun eğip “af diler”.

Bu soruyu bir de müşrik bir zihniyet için soralım. Acaba
bu üçlü döngü içerisinde müşrik bir zihniyet ne yapar?

Allah bir nimet verse azgınlık eder, nankörlük yapar, şük-
retmez.

Musibet verecek olsa, vaveyla kopartır, kesinlikle sabret-
mez.

Günah işleyecek olsa Allah’a yönelmez, tövbe etmez.

İşte, bizim müşriklerle farkımız buradadır.

Biz gerektiğinde sabrederiz, gerektiğinde şükrederiz, gerektiğinde de istiğfar ederiz.

Müşrik ise gerekse bile sabretmez, gerekse bile şükretmez, gerekse bile istiğfar etmez.

Bunu öğrendikten sonra artık hangi zihniyetin insanı olmanız gerektiğine siz karar verin.

ANA-BABANI DEĞERLİ HİSSETTİR

Rabbimiz İsra Sûresi'nde ana babamıza "öf" bile demememiz gerektiğini belirttikten sonra, bir de onlara **onların kendilerini değerli hissedecekleri** sözler söylememizi emretmiştir.

فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أُفٍ وَلَا تَنْهَرْهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا

“...Onlara ‘öf’ bile deme! Sakın ha onları azarlama ve onlara değerli bir söz söyle.” (İsra, 23)

“Onlara değerli bir söz söyle” ifadesinin birkaç anlamı vardır. Onlardan bazıları şunlardır:

1-) Onlara söyleyeceğin söz, her kesim tarafından değerli görülen, güzel sayılan ve aynı zamanda gönüllerde husn-i kabul bulan bir söz olsun.

2-) Onlara söyleyeceğin güzel söz, diğer insanlara söylediğin güzel sözlerden daha cömertçe, daha boldan boldan olsun. Yani herkese bir kere teşekkür ediyorsan, ana babana iki kere teşekkür et. Herkese bir defa dua ediyorsan, ana babana iki defa dua et ki, onlar kendilerini diğer insanlardan daha değerli hissetsinler. Bu mana, ayetteki “kerim” lafzının bolluk ve cömertlik anlamına gelmesi durumunda söz konusudur.

3-) Onlara söyleyeceğin söz, onlara kendilerini daha değerli hissettirsin.

Tüm bu manalar, ayetin bu ifadesinden anlaşılması muhtemel olan manalardır. Üçü de birbirinden güzel tefsirlerdir.

Bizler hep anne babaya "öf" bile denilmeyeceğini dile getiririz; ama anne babaya kendilerini değerli hissedecekleri gü-

zel sözler söylememiz gerektiğini pek dile getirmez, gündem etmeyiz! Hâlbuki onların kendilerini değerli hissedecekleri sözler söylememiz de tıpkı “Onlara ‘öf’ bile demeyin!” diyen Allah'ın emridir. Yani o da Allah'ın emri, bu da Allah'ın emridir.

O nedenle, ana babalarınıza -ara ara da olsa- onların iyi insanlar olduklarını, güzel huylarının bulunduğunu, işlerini çok güzel yaptıklarını, sizin bugünlere gelmenizde katkılarının çok olduğunu, iyi evlat yetiştirdiklerini ve buna benzer gönüllerini hoş edecek taltif edici sözler söyleyin. Hiç kuşkunuz olmasın ki bu onlara çok iyi gelecek ve kendilerini olduklarından daha iyi hissetmelerini sağlayacaktır.

Hatta öyle olmasalar bile sırf gönülleri hoş olsun diye bu tarz sözler söyleyin. İnşallah bunda bir beis olmaz.

Acaba siz, anne babanıza kendilerini değerli hissedecekleri güzel sözler söylüyor musunuz?

Veya şöyle sorayım: Acaba siz, anne babanıza kendilerini değerli hissedecekleri güzel sözleri boldan boldan ve cömertçe ifade ediyor musunuz?

Eğer bugüne kadar yapmamışsanız, eee, ne duruyorsunuz?! Hemen alın elinize telefonu veya atlayın vasitanıza, gidin evlerine hal hatır sorduktan, hoş beş muhabbet ettikten sonra onların güzelliklerini ortaya koyan cümleleri ard arda bir sıralayın.

Siz bunu yapın, bakın ne olacak.

GERÇEK İYİLİK NEDİR?

Rabbimiz Bakara Sûresi 177. âyette gerçek iyiliğin, hakiki takvanın ne olduğunu bize anlatmaktadır.

لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُوَلُّوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَآتَى الْمَالَ عَلَى حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ
وَالْمَسَاكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ وَالْمُوفُونَ
بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالصَّرَاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا
وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ

“Yüzlerinizi (ibâdet maksadıyla) doğu ve batı tarafına çevirmeniz gerçek anlamda takva/iyilik değildir; fakat gerçek iyilik o kimsenin (iyiliği)dir ki, (o kişi) Allah'a, âhiret gününe, meleklerle, kitab(lar)a ve peygamberlere îmân eder; ona (o elindeki mala) olan sevgisine rağmen malı akrabâlara, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışa, dilenenlere ve köleler uğrunda verir; namazı hakkıyla edâ eder ve zekâtı verir. Çünkü (onlar) söz verdikleri zaman sözlerini yerine getirenler ve sıkıntı (fakirlik), hastalık ve savaşın şiddetli ânında sabredenlerdir. İşte onlar, doğru olan kimselerdir. Takvâ sâhibi olanlar da işte ancak onlardır.”

Bu ayette Allahu Teâlâ iyiliği üç başlık altında toplamıştır:

- 1- Akidede iyilik
- 2- Amelde iyilik
- 3- Ahlakta iyilik.

Buna göre bir insan; Allah'ın kendisine yüklemiş olduğu iman sorumluluğunu hakkıyla yerine getirerek akidesini düzgün tuttuğunda, Allah'ın kendisinden istemiş olduğu güzel-

likleri ameli olarak yerine getirdiğinde, bir de imanına uygun ahlaki bir yapıya sahip olduğunda, bu ayeti kerimenin ifade ettiği üzere takvalı bir insandır, gerçek anlamda iyi bir kişidir.

Bu ölçütlerin kendisinde eksiklik gösterdiği yani akidevi ameli veya ahlaki olarak kendisinde eksik bulunan insanlar Kamil anlamda iyi insanlar değildirler. Her ne kadar bazı yönlerden iyi olsalar da bu üç şeyi bir arada bulundurmamaları sürece Kamil manada iyi olamazlar.

Eğer bizler Allah'ın bu ayette bahsetmiş olduğu iyiliklere sahip olmak ve kelimenin tam anlamıyla “iyi” bir insan olmak istiyorsak **akidevi** olarak, **amelî** olarak ve **ahlakî** olarak Allah'ın istediği kıvamda kul olmalı, bu maddelerin hiçbirisine bir problem taşımamalıyız.

Kitap Ehli kâfirler, iyiliği sadece bir takım ibadetleri ve faaliyetleri yapmaya hasrediyorlardı. Örneğin yüzü doğuya veya batıya çevirerek kible inancı geleneğini sürdürdüğünde bir insanı “iyi” kabul ediyorlardı. Ama Allah bir insanın iyi olabilmesi için bunun yeterli olmadığını, bilakis hem itikadî hem amelî hem de ahlakî anlamda düzgün olmanın şart olduğunu belirtti.

Bu da bize gösterir ki, iyi bir insan olabilmek için bu üç maddenin üçünde de Allah'ın istediği kıvamda olmak gerekir.

Bugün bazı insanlar, tıpkı Kitap Ehli'nin yanlış anladığı gibi bu meseleyi yanlış anlamakta ve bir takım iyilikler yapan, kimi güzel amellerde bulunan insanları “iyi” kabul etmekte.

Yetime iyilik ediyorsa “iyi”dir.

Hayvanlara yemek veriyorsa “iyi” dir.

İnsanlara kötülük etmiyorsa “iyi” dir...

Evet, bunları yapan birisi kötü bir şey yapmış değildir. Bu doğru. Ama Allah'ın istediği anlamda “iyi” olmak için yeterli de değildir. Allah'ın istediği anlamda “iyi” olmak için itikaden düzgün, amelen salih, ahlaken de güzel olmak gerekir.

İşte bu üç şey bir araya geldiğinde ortaya Kur'an'ın istediği anlamda “iyi insan” portresi çıkar.

Bu âyeti ve verdiği mesajı çok iyi anlamak gerekir.

ACILAR BÜYÜK NİMETTİR

Bilirsiniz, fabrikalarda, işyerlerinde veya evlerde duman tespiti yaparak içeride yangın başladığını haber veren “sensörler” olur.

Bu sensörler, belirli miktarda duman hissettikleri anda var gücüyle ses çıkararak insanları bir an önce mevcut probleme müdahale etmeye davet ederler.

Ama bu uyarı karşısında her zaman iki tip insan olur:

- 1- Olayı ciddiye alıp hemen harekete geçenler.
- 2- Sensörü devre dışı bırakıp geçici rahatlama hissi yaşayanlar.

Bu iki tipi aklınızın bir köşesinde tutun.

Şimdi, hayatta yaşadığımız psikolojik veya duygusal **acılarımız** da aslında tıpkı bu “duman sensörleri” gibidir. Bir şeylerin arıza verdiğini göstermektedir. Bizden probleme müdahale isterler.

Hissettiğimiz acılar, temelde çok büyük bir problemin olduğunu bize fısıldamaktadırlar. Ancak bizler bu problemler karşısında tıpkı yukarıdaki duman sensörüne karşı tepki veren iki insan örneği gibiyiz:

① Kimilerimiz, bir an önce harekete geçerek hissettikleri acıların verdiği mesajı doğru okuyarak acının nereden kaynaklandığını bulmaya çalışır ve gerçek probleme odaklanırlar.

② Kimilerimiz de hissettikleri acıların verdiği mesajı görmezden, duymazdan gelir ve problemleri hep ötelerler.

Tıpkı duman sensörünü devre dışı bırakıp geçici bir rahatlatma hissi yaşayanlar ve yine dişi ağrısını ağrı kesicilerle belirli bir süreliğine erteleyenler gibi...

Oysa doğru tavır, acıya neyin sebep olduğunu bulup onu tedavi etmektir. Onu sakinleştiricilerle, ağrı kesicilerle geçiştirmek değildir.

Acıyı, sakinleştiricilerle tedavi edenler, çok geçmeden daha büyüğü ve daha onulmazı ile karşı karşıya kalacak; duman sensörünün sesini kapatanlar, çok daha büyük bir yangınla baş etmek zorunda olacaklardır.

Bunlar, belirli bir süreliğine geçici bir rahatlık yaşatabilir; ama sonrası daha büyük bir felakettir.

Onun için, hayatta yaşadığımız psikolojik ve duygusal acılarımızı kötü sanmayalım. Bunlar aslında **bizi harekete geçirmek için** Allah'ın verdiği birer lütuflardır. Bir an önce problemin temel nedenini bulup onu tedavi etmemizi ve haliyle gerçek rahatlığa ermemizi isterler.

Ama biz onları geçici zevklerle veya beyhude bir takım yöntemlerle geçiştirmeye çalışırsak, emin olun ki bizi yakacak yangın çok uzakta değildir; adım adım gelmekte, etrafımızı sarmaktadır.

Eğer acılara ve onların tedavi yöntemlerine bu bakış açısıyla bakabilirsek inanın çooooo şey kazanınız.

ANLAŞILMAK

Anlaşılmak, herhangi bir problem veya imtihanla karşı karşıya kalmış insanları teselli eden en önemli destek vasıtalarından birisidir.

Birçok insan anlaşılmamaktan yana şikâyet eder durur. Eşinin, çocuklarının, arkadaşlarının, yakınlarının kendisini bir türlü anlamadığını söyler ve yakınır.

Evet, bu, gerçekten psikolojik açıdan çok ciddi bir problemdir.

İnsanları yaratıp onların zaafılarını en iyi bilen Rabbimiz bu gerçeklikten dolayı olsa gerek birçok ayetinde Rasulünü teskin etmiş, onu anladığını, içinde bulunduğu durumun çok iyi farkında olduğunu ona açıkça söylemiştir.

Şimdi şu ayetleri bu bakış açısıyla bir değerlendirelim. Rabbimiz şöyle buyurur:

وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُولُونَ

"Andolsun, biz onların söyledikleri sözler nedeniyle göğsünün daraldığını elbet biliyoruz." (Hicr, 96)

قَدْ نَعْلَمُ إِنَّهُ لَيَحْزُنُكَ الَّذِي يَقُولُونَ

"Gerçekten onların söylediklerinin seni mahzun edip üzdüğünü biliyoruz." (En'am, 33)

Bu ayetleri dinleyen Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, "Rabbim beni anlıyor, beni görüyor, benim halimi biliyor" diyerek teselli olmuş, rahatlamıştır.

Allah'ın onun durumunun farkında olması onu, karşılaştığı imtihanlar karşısında inanılmaz derecede güçlü kılmıştır.

O nedenle, sıkıntı yaşayan insanlar size derdini açtığı anda - fizikî olarak hiçbir şekilde yardımcı olamazsınız bile- onları dinleyin, anlamaya çalışın, "Evet, ben seni anlıyorum, sıkıntının büyüklüğünün farkındayım" deyin.

İnanın, bu kadarı bile onları teskin etme noktasında ciddi anlamda bir destek olacak, onların ruhen rahatlık yaşamalarını sağlayacaktır.

Ayrıca bu sizin için güzel de bir sadaka olacaktır.

Problem yaşayan insanları anlamaya çalışın.

SAHİP OLDUĞUN GÜZELLİKLER DE BİRER İMTİHANDIR

“İmtihan” veya “sınama” denildiğinde aklınıza sadece musibetler ve acılar mı geliyor?

Eğer böyleyse o zaman imtihan algınızda bir yanlışlık var demektir. Çünkü Kur'an-ı Kerim'e baktığımız zaman Allah'ın sadece acılarla ve sıkıntılarla değil, kimi zaman güzel ve iyi şeylerle de kullarını imtihan ettiğini görürüz. Yani Kur'an'a göre imtihan sadece acı olan şeyler üzerinden değil, iyi olan şeyler üzerinden de olabilir. Şimdi şu ayeti dikkatlice okuyalım:

وَبَلَوْنَاهُمْ بِالْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

*“Belki (küfürlerinden veya günahlarından) dönerler diye, Biz onları hem **güzel şeylerle** hem de kötü şeylerle imtihan ettik.” (A'raf, 168)*

Bu ayete göre insan her zaman kötü ve sıkıntılı durumlarla değil, bazen de güzel ve iyi kabul ettiği şeylerle imtihan edilir. İnsanın “iyi” ve “güzel” kabul ettiği şeyler arasında onun:

- Güler yüzlülüğü,
- Güzelliği,
- Cömertliği,
- Tatlı dilliliği,
- Affediciliği,
- Yumuşak huyluluğu... gibi konular vardır.

Tüm bunlar ve bunun gibi güzel görülen şeylerin hepsi birer imtihan konusudur. Bunu böyle bilmek gerekir.

Mesela bir kul, oldukça “halim-selim” bir tabiattadır ve bu onda güzel bir vasıf olarak bilinir; Allah onun samimiyetini ölçmek veya benzeri bir gaye için bu vafında onu imtihan edebilir.

Ve yine bir kul, oldukça “affedicidir” ve bu onda güzel bir huy olarak bilinir; Allah onun samimiyetini açığa çıkarmak veya benzeri bir gaye ile bu vafında onu imtihan edebilir.

Örnekler çoğaltılabilir.

O nedenle, kendimizi sadece acı şeylerle denenmeye değil, sahip olduğumuz iyi şeylerle de denenebileceğimize hazırlamalıyız.

Bu, imtihanları daha kolay atlatmamızı ve sahip olduğumuz nimetlerin kıymetini daha iyi bilmemizi sağlar.

Sahip olduğu güzelliklerle de imtihan edileceğinin şuurunda olan bir kul ne de çok şey anlamıştır!

KUR'ÂN'I SADECE "OKUMAK" YETMEZ

Kur'ân sadece salt bir şekilde "okunmak" için indirilmemiştir. Eğer böyle olsaydı zulümü men eden ayetleri pratik olarak yaşayan zalimler, adâleti emreden ayetleri sadece kıraat edip okudukları için iyi bir şey yapmış olurlardı.

Ama onlar adâleti emreden ayetleri sadece okuma düzleminde bıraktıkları ve pratik olarak hayatlarında yaşamadıkları için "zalim" olmaktan kurtulamadılar.

O nedenle; Kur'ân'ı sadece okuyan, sesini güzelleştire güzelleştire okuyan, açılışlarda okuyan, mübarek gecelerde okuyan, törenlerde okuyan, ama "sadece okuyan" insanlara aldanmayın!

Israrla okudukları bu Kur'ân onların hayatlarının neresinde, siz ona bakın.

İBRAHİMCE BİR TEVEKKÜLÜN YOKSA İBRAHİMÎ TAVIRLAR SERGİLEME!

“İbrahimî bir tevekkülle sonuçlanmayan eylemler İbrahimî eylemler değildir” derdi bir abimiz.

Ne de haklıymış meğer.

Şimdi birkaç dakikalığına da olsa bu sözü düşünmeye sizi davet ediyorum.

Bakın, bu söz çok güzel olmasının yanı sıra çok önemli bir sözdür aynı zamanda. Onun için üzerinde düşünmek gerek.

Bu sözü niye alıntıladığımı yazının sonunda bir not olarak anlatacağım; ama öncesinde bir kaç söz söyleyeyim:

Bugün İbrahim aleyhisselam'ın Kur'an'da anlatılan "put kırma" eyleminden etkilenerек çağdaş putları kırmaya yeltenen bazı heyecanlı kardeşler, asıl meselenin mücerred olarak "put kırma" eylemi olduğunu zannediyorlar. Oysa asıl mesele inanın bu değildir. Bilakis asıl mesele; put kırdıktan sonra ateşe atıldığında "Allah bana yeter, o ne güzel bir vekildir" diyerek Allah'a derin bir tevekkülle bağlanabilmek ve eylemden kaynaklanacak imtihan karşısında İbrahim aleyhisselam gibi dik durabilmektir.

Bugün sosyal mecralarda sağa-sola nara atmak ibtidâen kolay bir şeydir. Ancak bu naraların sonucunda birileri hesap vermek için seni çağırdığında onların karşısında dik durabilecek misin?

İşte asıl mesele burası.

İbrahim Peygamber arkasında duracağı bir eylemi yaptı ve imtihanla karşı karşıya kalınca davasından ödün vermedi. Ama sen bugün büyük büyük laflar ediyorsun, birileri "Gel bakalım hemşerim" dediğinde yan çiziyorsun. Bunun neresi İbrahimî bir tavrıdır?

Onun için ardında dik bir şekilde duramayacağımız hiçbir sözü toplum içinde söylememeliyiz. Ve yine sonrasında özür dilemek zorunda kalacağımız veya pişmanlık belirteceğimiz hiç bir söylevi alenen dile getirmemeliyiz. Eğer getiriyorsak, o zaman da hesap vereceğimiz vakit geldiğinde alnımız açık, göğsümüz geniş, başımız dik olmalı.

Herkes kendisini iyi bilir. Kapasitesinin ve potansiyelinin farkındadır. Potansiyelini ve kapasitesini aşmayacak bir tavır içerisinde olmak ve buna uygun tavırlar ortaya koymak gerekir. Aksi halde hem kendimize hem de davamıza leke getiririz.¹⁸

¹⁸ Bazı kardeşlerin sosyal medyada yazıp-çizdikleri şeyler nedeniyle ifadeye çağrıldığını ve ifadelerinde dik duramadıklarını gördüğüm için bir hatırlatma olsun diye bunları yazdım. Rabbim hesabını veremeyeceğimiz şeyleri yaptırtmasın.

ZOR İMTİHANLAR

Bir hoca, talebelerinin seviyelerini ve bu seviyelere göre sonlarını birbirinden net çizgilerle ayırt etmek için sınavda zor sorular tercih eder, zorlamalar yapar. Yapar ki, net bir ayırma olsun.

Bazı sorular vardır, çalışanlar da tembeller de bilir. Ama bazı sorular da vardır ki, onları ancak meseleyi bilenler bilir.

İşte hoca, imtihanın arasına bu nitelikte sorular koyar ki bilenle bilmeyen, öğrenmiş olanla olmayan açığa çıksın...

Şimdi gelin, bunu dünya hayatı ve bizim durumumuz için uygulayalım.

Allah, kullarının net çizgilerle birbirlerinden ayırıştırılması ve hak edenle hak etmeyenin kesin bir biçimde ortaya çıkarılması için sınavına ara ara zor sorular (imtihanlar) koymuştur. Normal, basit sınavlara iyisiyle-kötüsüyle herkes sabredebilir; ama zor sınava ancak ehli olan, Allah'ı hakkıyla bilen, tanıyan, sabrın hakikatini öğrenmiş insanlar dayanabilir. İşte Allah bizleri bu ayırıştırma yasası dolayısıyla kimi zamanlarda zor sınavlarla imtihan edebilmektedir.

Bu işin mantığını anlayan bir insan işin aslına bakılırsa, “imtihan konusunda” asla Allah'ı suçlamaz; bilakis bundan dolayı ona teşekkür bile eder. Zira bu olmasaydı herkes birbirine karışır, hak edenle hak etmeyen, kazananla kazanmayan ayırt edilemezdi.

İnanın kardeşlerim, bu mantığı anlayan bir mümin, dini konusunda çok şeyi anlamış ve imtihanlarda başarılı olabilmenin ipucunu yakalamış olur.

RASÛLULLAH'IN KUR'ÂN'I BEYAN ETMESİ

Rasûlullah'ın en önemli görevlerinden birisi hiç kuşkusuz Kur'ân'ı beyan etmesi, onu açıklaması ve onun anlamlarını insanlara öğretmesidir.

وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

“Sana da bu Kur'ân'ı insanlara kendilerine indirileni Sen onlara beyan edesin ve onlar da belki düşünürler diye indirdik.” (Nahl, 44)

Ama bu görev kimileri tarafından yanlış anlaşılmaktadır. Onlar zannetmektedirler ki, Rasûlullah'ın Kur'ân'ı beyan edebilmesi için her âyete “bunun anlamı şudur” demesi, her âyeti kendi içinde bu şekilde tefsir etmesi gerekir!

Oysa bu anlayış doğru değildir.

Rasûlullah'ın Kur'ân'ı açıklaması; bazen sözleriyle, bazen uygulamalarıyla bazen de takrîrâtıyla, yani onaylarıyla olur.

Mesela Rasûlullah sallallâhu aleyhi ve sellem namazla alakalı âyetler için “bunun anlamı şudur” dememiştir; bilakis onu fiiliyâtıyla tatbik ederek manasını bize öğretmiştir.

İşte bu da onun tefsir ve beyanıdır.

Burayı kaçıranlar, istese de istemese de hadis inkârı fitnesine düşebilmektedirler.

İşte bu hataya düşmemek için Rasûlullah'ın Kur'ân'ı beyan etmesini "söz-fil ve takrîr" bağlamında değerlendirmek, bunu sadece söze indirgememek gerekir.

Bu çok önemli bir bilgidir; onu iyi anla!

KALBİNDE MERHAMET OLDUĞUNU NASIL BİLEBİLİRSİN?

Peygamber efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in: *"Merhamet etmeyene merhamet edilmez."*¹⁹ hadisini bilmeyenimiz yoktur. Bu hadis bize açıkça; Allah'ın ancak kalbinde merhamet olanlara merhametle muamele edeceğini, merhametten yoksun olanlara ise rahmetiyle muamelede bulunmayacağını söylemektedir.

İyi ama ben bir Müslüman olarak veya bir insan olarak kalbimde merhamet olup-olmadığını nasıl bilebilirim? Bunun bir yolu, bunun bir kıtası var mıdır?

Evet, bunu bilebilmenin çok pratik bir yolu vardır. O da şu: Başta mü'minler olmak üzere, Allah'ın yarattığı bütün insanlara ve varlıklara eğer **iyiliğin dokunmasından memnun oluyor, kötülüğün erişmesinden rahatsızlık duyuyorsan**, bu senin kalbinde merhamet olduğunun en açık göstergesidir.

Biz böylesi bir hissiyata sahip olanlar için çok rahatlıkla "Bunların kalplerinde merhamet vardır" diyebiliriz.

Acaba sen, tüm insanlara hayrın, güzelliğin ve iyiliğin –ki bunların başı Tevhiddir– ulaşmasını ister misin?

Ve yine tüm insanların kötülüğe ve çirkinliğe –ki bunların başı şirkdir– bulaşmasından rahatsızlık duyar mısın?

¹⁹ Buharî.

Cevabın "evet" ise, ben de sana rahatlıkla diyebilirim ki sen merhametli birisisin ve umulur ki Allah sana merhamet edecektir.

Kardeşlerim, mümin bir kimse, kâfirlere bile merhametlidir. Onlara, tüm eziyet verici sözlerine rağmen Tevhidi anlatmak için çabalaması, hakkı onlara duyurmaya gayret etmesi bu merhametin bir tezahürüdür. Onlara acımasa, verdikleri sıkıntılardan dolayı dinini anlatmaya ve onları cehennemden kurtarmaya çabalar mı hiç? Bu çaba gösteriyor ki mü'min, kâfirlere bile –meşru dairede– merhamet eder.

Mü'minin, kardeşlerine olan merhameti ise kelimelerle anlatılmayacak kadar engin ve büyüktür.

Bizler, Allah'ın bize merhamet etmesi için kullarına merhametle muamele etmeye çabıyoruz. İnşallah bu merhametin bizi Allah'ın azabından kurtarmasını ümit ediyoruz. Umarım Rabbim bundan dolayı bizlere merhamet eder de bizi azabından korur.

DÂVETİN İKİ ÖNEMLİ MASLAHATI

İslam dâvetinin iki maslahatı vardır:

1-) İnsanların Tevhidi kabul etmesi maslahatı.

2-) Tevhidi kabul etmeyenlerin düşmanlıklarının önlenmesi, bertaraf edilmesi maslahatı.

Bu iki maslahattan hangisi elde edilirse edilsin, netice dâvet yapan kişinin lehine olacaktır.

İnsanların bizim anlattığımız gerçekleri kabul etmesi elbette bizim için çok büyük bir maslahattır. Ama şu inkâr edilemez bir gerçektir ki, tüm insanlar hakkı kabul edecek değildir. Birileri bu hakka ayak diretecektir. İşte böylesi bir durumda akıllı bir davetçi hakkı kabul etmeyen bu insanların hiç olmazsa düşmanlıklarını bertaraf etmeyi ve onların düşmanca sergileyecekleri tavırlarından uzak kalmayı becerebilmelidir.

Bu, iki başarıdan biridir.

Ve yine bu, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem başta olmak üzere tüm rasullerin dikkat ettiği bir husustur. O nedenle çok önemli olduğunun farkına varılmalıdır.

Bugün dâvet yapan kimi kardeşlerimiz, kendisine muhatap olan insanlar davetlerini kabul etmediği zaman bir anda onlarla ayrışıyor, kutuplaşıyor ve onları kendilerine düşman ediyorlar. Oysa akıllıca bir muamele ile onları kendilerine dost yapabilirler. Burada davetçiye düşen sabırlı ve akıllı olmaktır.

Onun için –özellikle mustazaflık dönemlerinde– daveti kabul etmeyen insanların düşmanlıklarını bertaraf etmek gerekir. Zaten bir dünya düşmanımız var, onlara yenilerini eklemek akıl kârı değildir.

Bu dediğimiz gerçeği güzelce anlayan dâvetçiler, emin olun çok şey kazanacaklardır.

BOLCA HADİS OKUMANIN MÜTHİŞ BİR FAYDASI

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurur:

أَوَّلَى النَّاسِ بِى يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَكْثَرُهُمْ عَلَى صَلَاةٍ

“Kıyamet günü insanların bana en yakın olanı, (dünyada) bana en çok salât getirenidir.”²⁰

Peygamberimize salât getirmenin en iyi yollarından birisi, **onun hadislerini çokça okumaktır.** Çünkü hadis okuyan bir Müslüman, doğal olarak hadisin başında veya içinde zikredilen “sallallahu aleyhi ve sellem” veya “aleyhisselam” gibi salât lafızlarını da okuyacaktır. Böyle olunca, sadece bir hadiste bile kimi zaman bir, kimi zaman da birden fazla salât getirmesi söz konusudur.

Kıyamet günü Rasûlullah’a yakın olmak için salât u selamları artırmak, bunun için de bolca hadis okumak gerekir.

“Riyazu's-Salihîn” bunun için çok ideal bir kitap değil mi?

²⁰ Tirmizî.

ŞERRİNDEN DOLAYI İNSANLAR SENDEN UZAKLAŞIYORSA...

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur:

“Ey Aişe, şüphesiz ki insanların en şerlisi, çirkin ve aşırı hareketlerinden korunmak için insanların kendisini terk ettiği yahut ilişmeyip bıraktığı kimsedir.”²¹

Üzülüyorum ama koca bir maalesef diyerek söylemek durumundayım: Dün olduğu gibi bugün de,

- Fitnelerinden,
- Aşırılıklarından,
- Çirkefliklerinden,
- Komplolarından,
- Hilelerinden,

– Ve entrikalarından korkup sakındığımız için kendileriyle aramıza barikatlar ve engeller koyduğumuz, kendilerinden uzak durduğumuz nice Müslüman kardeşimiz var!

Nedense Müslümanlar şu üç günlük fani dünyada güzel güzel geçinmeyi bir türlü beceremiyorlar. Birbirlerini sevmek ve anlamak yerine, birbirlerini:

- İğneliyor,
- Eleştiriyor,
- Tahkir ediyor,

²¹ Buharî.

- Basit görüyor,
- Değersizleştiriyor,
- İtibarsızlaştırıyorlar...

Ama canım, tüm bunları elbette bir başka sebep için değil, sadece Allah rızası için yapıyorlar!

Böyle olunca rencide edilen taraf, rencide edenden uzak duruyor. Şerrinden ve kötülüğünden korunmak için arasına mesafe koyuyor.

Ben hile ve komplolarından dolayı kardeşlerinin kendisinden uzak durduğu her Müslümanın, başını ellerinin arasına alıp, Rasulullah bana “en şerli insan” demiş; ben nasıl bu vasıftan uzak durabilirim diye muhasebe yapmasını öğütüyorum.

Etrafındaki kardeşlerin sendeki sıkıntılardan dolayı senden uzaklaşıyorsa, Allah için otur ve ciddi bir muhasebe yap. Bir an önce bundan kurtulmanın yollarına bak. Aksi halde en şerli insan olarak ölür gidersin.

TESBİH VE ZİKİRMATİK GİBİ ŞEYLERLE TESBİHÂT YAPMAK BİDAT MİDİR?

Yaptığım araştırmalar sonucunda tesbih veya zikirmatik gibi yardımcı aletlerin kullanılmasında şu kanaate vardım:

1-) Efdal ve en güzel olan tesbihâtı parmakla çekmektir. Bu, Rasûlullah sallallâhu aleyhi ve sellem'in tavsiyesi olduğu gibi fiilî tatbikatıdır aynı zamanda. O nedenle –özellikle insanların görüp şahit olacağı yerlerde– Müslümanların sünnet olan ve tavsiye edilen bu uygulamayı yapmaları daha güzeldir.

2-) Tesbihâtı; tesbih, zikirmatik ve benzeri yardımcı aletlerle çekmek de caizdir, bidat değildir. Ama bu, özellikle tesbihâtı karıştıran ve sayıları bir türlü net bir şekilde çekemeyen kimseler tarafından kullanılsa daha iyi olur. Zira Müslümanların topluma dini en güzel şekliyle taşıma sorumlulukları vardır. O nedenle halka en efdal olanı göstermeli, cevazına inandığımız şeyleri ise kendi aramızda yapmalıyız.

Bu konuda aktaracağım şu iki nakil, vardığımız kanaati destekler niteliktedir.

Şeyhu'l-İslam İbn Teymiyye rahimehullah der ki:

وعد التسبيح بالأصابع سنة... وأما عده بالنوى والحصى ونحو ذلك فحسن، وكان من الصحابة رضي الله عنهم من يفعل ذلك، وقد رأى النبي ﷺ أم المؤمنين تسبح بالحصى، وأقرأها على ذلك. وروي أن أبا هريرة كان يسبح به. وأما التسبيح بما يجعل في نظام الخرز ونحوه، فمن الناس من كرهه، ومنهم من لم يكرهه، وإذا أحسنت فيه النية فهو حسن غير مكروه، وأما اتخاذه من غير حاجة، أو إظهاره للناس مثل:

تعليقه في العنق، أو جعله كالسوار في اليد، أو نحو ذلك، فهذا إما رياء للناس، أو مظنة المراعاة ومشابهة المرائين من غير حاجة، والأول محرم، والثاني أقل أحواله الكراهة...

“Tesbihi elle çekmek sünnettir. Onu çekirdek, taş ve benzeri şeylerle çekmeye gelince, o da güzeldir. Sahabeden bunu yapanlar vardı. Rasûlullah sallallâhu aleyhi ve sellem mü'minlerin annesi (Safıyye)'nin taşla tesbihât yaptığı gör-müş ve bu konuda ona itiraz etmemiş / onaylamıştır. Ebu Hureyre radiyallâhu anh'nın da taşla tesbihât yaptığı rivayet edilmiştir.

Bir düzene konulmuş boncuk taneleri ve benzerleriyle tesbihât yapmaya gelince; âlimlerden onu mekruh gören de vardır görmeyen de...

Bu, iyi bir niyet güdülerek kullanıldığı sürece güzeldir, mekruh değildir. Ancak onu ihtiyaç dışı kullanmaya veya boyuna asmak, ele bilezik gibi takmak şeklinde insanlara göstermek için edinmeye gelince; bu, ya insanlara gösteriş yapmaktır ya da riya yapıyor algısına kapı aralamak, ihtiyaç olmadığı halde gösteriş yapanlara benzemektir. Böylesi bir durumda birincisi (yani insanlara gösteriş yapmak) haramdır, ikincisi ise en as-gari durumda mekruhtur...”²²

Şevkânî rahimehullah da taşlarla tesbihât yapan iki hanım sahabînin hadislerini zikrettikten sonra şöyle der:

والحديثان الآخران يدلان على جواز عد التسبيح بالنوى والحصى، وكذا بالسبحة

“Bu son iki hadis, tesbihâtı çekirdek ve taş ile çekmenin caiz oluşuna delâlet etmektedir. Tesbih aleti ile çekmek de aynen bunlar gibidir...”²³

²² Mecmuu'l-Fetâvâ, 22, 506.

²³ Neylu'l-Evtâr, 2/602.

ŞERİAT BİR NİMETTİR

Rabbimiz Bakara Sûresi 211. âyette buyurur ki:

وَمَنْ يُبَدِّلْ نِعْمَةَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ

“Kim kendisine geldikten sonra Allah'ın nimetini değiştirirse, bilsin ki Allah cezalandırması çok şiddetli olandır.”

Kur'ân, Allah'tan biz insanlara gelen en büyük nimettir. Kur'ân içerisinde yer alan şer'î ahkâm ise bu nimetin hayata yansıyan yasalaşmış şeklidir. Artık her kim kendisine gelen bu muazzam nimeti başka bir şeyle değiştirirse, o kimse kelimenin tam anlamıyla "nankör"dür!

Şunu hiçbir zaman aklımızdan çıkarmamamız gerekir ki, dünyada Allah'ın ahkâmını değiştirmek kadar büyük bir nankörlük yoktur.

Nankörleri paklayan da şedid bir azaptır!

DEMOKRASİYE FETVA VERSELER DE...

İnsan, bazen âlimlerle imtihan olur...

Allah, mutlak kusur işlemeyenin ve uyulması gereken tek doğrunun “kendisi” olduğunu insanlara göstermek için ara ara hata yapmayacakmış gibi görünen ilim ehlini bariz hatalara düşürür. Dün düşürmüştür, bugün de düşürmeye devam etmektedir.

Buna, tarihten şu meşhur olayı örnek vereyim, siz kendi vâkıyanızı buna kıyaslayarak ne anlatmak istediğimi anlayın:

Bilindiği üzere Cemel Savaşında Aişe annemiz, Hz. Ali'nin karşısında yer aldı. O, halkı örgütlemek için Basra'ya doğru yürüyünce, Ali radyallahu anı da hiç vakit kaybetmeden insanları bilinçlendirmesi için Ammar b. Yasir'i Kufe'ye yolladı. Ammar radyallahu anı Kufe'ye gelince, halkı mescitte toplayarak bir hutbe îrad etti ve hutbesinde tarihe geçen şu mükemmel sözleriyle halkı uyandırmaya çalıştı. Dedi ki:

وَوَاللّٰهِ اِنَّمَا لَزَوْجُهُ نَبِيِّكُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَلَكِنَّ ابْتِلَاكُمْ؛ لِيَعْلَمَ اِيَّاهُ تُطِيعُونَ اَمْ هِيَ

“(Ey insanlar!) Allah’a yemin ederim ki Aişe annemiz hem dünyada hem de ahirette Peygamberimizin eşidir; ama Allah şu an ona mı itaat edeceksiniz yoksa kendisine mi bunu belirlemek için sizi onunla imtihan ediyor!”²⁴

Dün, bugüne ne de çok benziyor değil mi?

Bugün de insanlar, koca koca hocalarla, büyük büyük âlimlerle imtihan oluyorlar!

²⁴ Buharî.

Daha geçenlerde,²⁵ İslam âleminde sözlerine kulak verilen koca koca 400 hoca, sanki üzerlerine vazifeymişçesine kalkıp demokratik seçimlerde Türkiyeli Müslümanların sağ cenahı destekler nitelikte oy kullanmalarının vacip olduğunu, aksi bir tutum içerisinde olmanın günah olacağını ifade eden fetva yayınladılar.

Tam dört yüz hoca!

Onların bu tavrı, ne acı ki, demokrasi hakkında yıllardır olumsuz bir kanaate sahip olan kimi insanların kanaatini değiştirdi.

Acaba bu insanlara Hz. Ali'nin şu harika sözünü bir kere daha hatırlatmak fayda verir mi?

الحق لا يعرف بالرجال وإنما الرجال يعرفون بالحق

“Hak, insanlarla bilinmez; ancak insanlar ‘hak’ ile bilinirler.”

Bir değil, bin değil, onbinlerce âlim çıksa ve halkın Allah’tan bağımsız bir şekilde kendi kendini yönetmesi anlamına gelen demokrasi batılını bize yutturmak için fetva verse, evelallah bizim nazarımızda demokrasi asla hak olmayacaktır! Çünkü onun batıllığı Allah’ın kitabı ve Rasulullah’ın Sünnetiyle sabittir.

İnsan kendi kendini yönetemez; onu yönetecek olan ancak ve ancak onu yaratandır.

Bunun aksini söyleyen değil dört yüz, dört yüz milyon âlim olsa fark etmez! Bu rakamlar, asla bizim kanaatimizi etkilememelidir. Bizler sayıya değil, hakka iman ettik. Tüm dünya hakkın karşısında dursa bizi etkilememelidir.

²⁵ Türkiye’de yapılan son seçimlerde.

Biz bu olayda insanların “âlimleriyle” imtihan edildiklerini düşünüyoruz. Tıpkı d n sahabenin, A  e annemizle imtihan edildiği gibi... Allah, hakka mı uyacaklar, yoksa âlimlere mi uyacaklar diye imtihan etmek için insanlara bunu ya atıyor.

Sen sen ol, sakın ha hakkın pe ini bırakma! Varsın tüm dünya kar ında olsun.

ASIL İYİLİK NEDİR?

Bize iyilik yapana bizim de iyilik yapmamız gerçek mana-
da iyilik değildir. Bu olsa olsa, sen bana yaptın, ben de sana
yapıyorum cinsinden “misli ile mukabele”dir.

Asıl iyilik, bize iyiliği dokunmayana yapılan iyiliktir.

Bunu duyduktan sonra şimdi biri çıksa ve “Bundan da üst
bir makam var” dese, şaşar mısınız?

Evet, bundan da üst bir makam var. O da, “bize kötülük
yapana iyilik etme” makamı...

Bu makama ulaşmak elbet her babayiğidin harcı değil.
Ancak peygamberlerin ve kendisini peygamberlere benzet-
meye çalışan salih insanların ulaşabileceği bir makam. Lakin
ulaşılmaz da değil.

Şimdi kendini muhasebe et. Acaba sen bu üç makamdan
hangisine sahipsin?

MÜSLÜMANLAR ŞU İKİ MESELEYİ ÂH BİR BECEREBİLSE!

Dünya hızla büyük olaylara doğru koşuyor... Tüm insanlığı derinden sarsacak büyük olaylar, önemli hâdiseler kapıda. Aklı başında herkes de bunu rahatlıkla görüp, tahmin edebiliyor. Böylesi bir atmosferde Müslümanların yapacağı işler inanın, aldıkları nefeslerinden daha fazla. Bir liste yapacak olsak yer alacak maddeleri saymakla bitiremeyiz. Boşa geçireceğimiz bir ânımız bile yok.

Maddî ve manevî buhranların mengenesine sıkışmış insanlık kendilerini kurtaracak, dertlerine derman olacak “güzel insanları” beklemekte. Ama güzel insanlar birbirleriyle uğraşmakla, birbirlerinin enerjisini tüketmekle meşgul...

Bu, çok hazîn ve vahim bir durum.

Kardeşlerim, yıllardır yapmış olduğum gözlemlere ve edindiğim tecrübelerle dayanarak söylüyorum: Eğer Müslümanlar şu iki şeyi başarabilirlerse, çok şeyi başarmış sayılacaklardır:

❶ Müslümanları ve İslam’ı ilgilendiren konularda yeterliği olmayanları konuşturmamak,

❷ Neredeyse tüm İslamî meselelerde taksimatların olduğunu ve bu nedenle her meseleyi tek düze değerlendirmemek gerektiğini avama anlatmak.

Bu iki şeyi becerdiğimizde inanın çok şeyi becermiş sayacağız.

Bugün Müslümanların birbirleriyle yaşamış oldukları ayrışmaların temelinde “meseleleri taksim edememe” ve “her meseleyi tek bir açıdan değerlendirme” problemi yatmaktadır.

Tabi, yeterliliği olmayan avamın her meselede fikir beyan etmesi de bunun cabası...

Allah'a hamdolsun, ilimle uğraşan birçok kardeşlerimiz, taksimâtı kâbil olan konularda meseleleri farklı açıdan değerlendirebildikleri için kendilerine muhalif olan kardeşlerini anlayabilmekte ve bunun bir neticesi olarak da yanlış düşüktüklerinde onları mazur sayabilmektedir.

Ancak ilimden nasip olmayan kardeşlerimiz –ki ihtilafları körükleyenler genellikle bu grupta yer alanlardır– ne yazık ki her meseleyi tek bir açıdan değerlendirdikleri ve bilmiş oldukları şeyden azıcık farklı söyleyenleri kimi zaman sapıklıkla, kimi zaman ikili konuşmakla, kimi zaman da küfüre girmekle itham ettikleri için kendilerine muhalif olanları asla anlayamamaktadırlar. Mazur görmeleri ise asla söz konusu değil!

Bu, önu alınması gereken çok vahimdir problemdir. Eğer önu alınmazsa ümmetin bir araya gelmesi ve birbirlerini en azından anlayışla karşılayabilmesi asla mümkün olmayacaktır.

Bir diğer önemli şey de herkesin her konuda fikir beyan etme cür’eti...

Şunu Müslümanlara iyice zerk etmek gerekir ki, avamdan olan Müslüman bir bireyin her konuda fikir beyan etme hakkı ve hürriyeti yoktur!

Avamdan olan bir Müslüman her meselede konuşamaz, görüş sunamaz, fikir beyan edemez!

Yeterliliği olmayan Müslümanlar, İslam'ı ve Müslümanları ilgilendiren meselelerde ulu orta görüş öne süremez!

Bunlar caiz olmadığı gibi, siyasi açıdan doğru olan şeyler de değildir.

Bunun önüne geçmek gerekir.

Bunun önüne geçildiğinde inanın birçok ihtilaf bitecek, birçok sıkıntı çözülecektir.

Bu noktada cemaatlere büyük iş düşüyor.

Eğer tebaalarından birisi İslam'ın ve Müslümanların meselelerinde ulu orta konuşmaya kalkacak olursa o derhal te'dip edilmeli, şayet uslanmazsa ipi pazara çıkarılarak var olan itibarı Müslümanlar arasında yok edilmelidir.

Böyle yapıldığında artık sesi çıkmayacaktır; çıksa bile dinlenmeyecek, kâle alınmayacaktır. Bu da o ve onun gibilerin sonunu getirecek, sahayı ehline bırakma noktasında yardımcı olacaktır.

O nedenle, insanlara ders yapan hoca kardeşlerimizin bu tarz Müslümanlara yapabilecekleri en büyük iyilik; İslami konularda taksimat olabileceği, her meselenin aynı açıdan değerlendirilemeyeceği, konuların farklı bakış açılarına göre farklı hükümler alabileceği gerçeğini onlara öğretmek ve her konuda konuşmamaları gerektiğini onlara aşılatabilmektir.

Bu, hem onların dünya ve ahiret saadetleri için en hayırlı olandır, hem de Müslümanların siyasî, iktisadî, itikadî ve amelî meselelerde daha güzel duruşlar sergileyebilmeleri için en iyi yoldur.

Bana göre bunu beceren cemaatler ihtilaf yaşamaktan ve ayrışmaktan en uzak olacak cemaatlerdir.

Eğer “bir olabilmeyi” veya “bir kalabilmeyi” istiyorsak, tebaamıza bu iki hususu iyice belletmeliyiz.

Rabbim bunu güzelce anlayıp tatbik edebilmeyi hepimize nasip eylesin.

DÜĞÜN MASRAFLARI KİME ÂİT?

İslam fıkhnına göre düğünlerde ev eşyasını almak erkeğin sorumluluğundadır. Biraz daha açarak izah edeyim: Oturma odasından yatak odasına, antreden mutfak gereçlerine kadar "A"dan "Z"ye lazım olan her şeyi temin etmek kadının değil, evlenecek erkeğin mesuliyetidir. Kendi isteğiyle alması hariç, kadının hiçbir şey alma **zorunluluğu** yoktur.

Bunun net olarak bu şekilde bilinmesi gerekir.

Ama bugün bazı memleketlerde mutfak eşyası almak veya yatak odası düzmek kız evine yükleniyor ve bu sanki bir zorunlulukmuş gibi onlara dayatılabiliyor. Oysa kız evinin – biraz önce de dediğim gibi– düğünlerde şer'an hiçbir şey alma zorunluluğu yoktur. Kızın tek sorumluluğu iffetiyle erkek evine gelmektir.

Bunu aklımızın bir köşesine yazalım ve devam edelim.

Ev eşyasını almak erkeğin sorumluluğu olduğu için ayrılma söz konusu olduğunda bütün eşyaların sahibi de haliyle erkek olacaktır. Erkeğin aldığı hiçbir eşyayı --eğer özel bir sözleşme yapılmamışa– kadın alamaz. Erkeğin gönül rızasıyla kadına vermiş oldukları müstesna kabul edilir, "hibe" sayılır.

Ancak burada şöyle bir istisna yapılabilir: Eğer kız, bir dayatma olmaksın tamamen gönül rızasıyla bir şeyler getirmişse, bu getirmiş olduğu şeyler ona ait sayılır ve olası bir ayrılma durumunda getirdiği her şey ona verilir.

Yani bu işte kural şudur: Erkeğin almış olduğu her şey erkeğe aittir, kızın almış olduğu her şey kızı aittir. Ayrılma du-

rumunda ise –eğer alınan şeyler mehir olarak tayin edilmişse– eşyalar alan tarafa verilir.

Bu konu fıkıh kitaplarının Nikâh bahislerinin "Nafaka" bölümlerinde detaylıca ele alınmaktadır. Konunun detayını öğrenmek isteyenler o bölümlere müracaat edebilirler.

Bu yazıyı özellikle düğünlerin çoğaldığı şu yaz günlerinde yazma gereği duydum; zira önceki tecrübelerimizden bazı erkek evlerinin, kız evlerini eşya almıyorlar diye suçladıklarını veya kendilerini suçlu muamelesine tabi tuttuklarını biliyoruz.

Kız evleri bu yazımı iyi bellesinler; belki zamanı geldiğinde kendilerine fayda verir. :)

Oğlan evleri ise sakın ha bana kızmasın; zira bu yazdığım öncelikle benim aleyhimde olan bir husustur; çünkü benim de 3-5 yıl sonra evlenecek iki tane oğlum var. Onlara bulacağımız gelin adaylarının yükünü ben çekeceğim. :)

Latife bir tarafa, bu anlattığım mesele gerçekten çok önemlidir. O nedenle Allah için buna dikkat edilsin.

Rabbim oğlanlarımızın da kızlarımızın da bu zor günlerde yardımcısı olsun.

KUR'ÂN VE SÜNNET IŞIĞINDA MÜ'MİN AHLÂKI

İbrahim GADBAN

İslam dini, yalnızca Allah'a kulluğu emreden Tevhid esaslı bir din olduğu kadar, müntesiplerine erdemli söz ve davranışlara sahip olmalarını tavsiye eden güzel bir ahlâk dinidir aynı zamanda.

İlk inen ayetlerde bile Tevhidin ve ahlâkın yan yana zikredilip, mü'minlerin bu her iki değere de sahip çıkmaları gerektiğinin vurgulanması, zikrettiğimiz hakikatin doğruluğunu ortaya koyan en önemli işaretlerdendir.

Kur'ân ve Sünnet'i şöyle hızlıca gözden geçiren herkes bu iki ilkenin, yani 'Tevhid' ve 'ahlâk' ilkelerinin asla birbirinden ayrılmadığını ve hep yan yana zikredildiğini rahatlıkla görecektir. Rabbimiz nerede Tevhid vurgu yapmışsa, genelde oranın ya bir öncesinde ya bir sonrasında mutlaka ahlâka da vurgu yapmıştır.

İşte bu kadar önemlidir ahlâk.

Bu kitap, arkadaşlarınızla rahatlıkla ders olarak işleyebileceğiniz bir formatta olup halkalarda son derece faydalıdır. Kendi başınıza da zevkle okuyabilirsiniz. İhlâsla okuduğunuzda ahlâkınızdaki değişiklikleri siz de kolaylıkla fark edeceksiniz.

BİR DİL ÂFETİ OLARAK “AĞIZ BOZUKLUĞU”

İbrahim GADBAN

“Ağız bozukluğu” konusu, hiç şüphe yok ki hepimizin kendisinden muzdarip olduğu konuların başında gelmektedir. Bırakın cahil insanlarımızı, kendisini İslam’ın yılmaz bekçisi gören bazı Müslüman kardeşlerimiz bile maalesef bu konuda sınıfta kalmakta, olması gereken düzeyin çok aşağısında seyretmekteler. Yani sakallı, sarıklı, şalvarlı nice ağabeyimizin bu meselede tefrite düştüğünü rahatlıkla söyleyebiliriz.

Bizler bu konuda nedense Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*’i ve güzide ashabını gereği gibi kendimize örnek alamıyor, İslam geldikten sonra gösterdikleri köklü değişimi bir türlü gösteremiyoruz.

Bu kitabımız; bu konular başta olmak üzere genel olarak ağız bozukluğu dediğimizde ne anlamamız gerektiğini, bunun kötülüğünü, kurtulmak için neler yapabileceğimizi ele almaktadır.